

วิทยานิพนธ์

ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้าง
เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

**OPINIONS AND ATTITUDES OF YOUTHS TOWARDS KO CHANG
DEVELOPMENT FOR SUSTAINABLE TOURISM**

นางสาวจิระพร ทับแก้ว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. 2550

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (การจัดการทรัพยากร)

ปริญญา

การจัดการทรัพยากร

โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืน

Opinions and Attitudes of Youths towards Ko Chang Development for Sustainable
Tourism

นามผู้วิจัย นางสาวจิระพร ทับแก้ว

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์สมเพชร มั่งกรดิน, Ph.D.)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรเชษฐ์ เชษฐมาต, M.S.)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิรชนม์ ศรีสวัสดิ์เล็ก, Ph.D.)

ประธานสาขาวิชา

(รองศาสตราจารย์วุฒิ หวังวัชรกุล, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์วินัย อัจจงหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

Opinions and Attitudes of Youths towards Ko Chang Development for Sustainable Tourism

โดย

นางสาวจิระพร ทับแก้ว

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการทรัพยากร)

พ.ศ. 2550

จิระพร ทับแก้ว 2550: ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ปรินญาวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (การจัดการทรัพยากร) สาขาการจัดการทรัพยากร โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา ปรธานกรรมการที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์ สมเพ็ชร มังกรดิน, Ph.D. 120 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน และปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชน โดยใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นเยาวชนที่อาศัยอยู่ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำนวน 280 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติโดยวิธีไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ 15 ปี เป็นเพศชายและเพศหญิงสัดส่วนใกล้เคียงกัน เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างมากที่สุด เล่นกีฬาเป็นงานอดิเรกมากที่สุด ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่มากที่สุดอยู่ในช่วง 1-5 ปี ระยะทางจากบ้านของเยาวชนถึงแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้ที่สุด อยู่ในช่วง 1-5 กิโลเมตร ด้านการเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นสมาชิก ในส่วนการได้รับผลกระทบทางบวกหรือการได้รับประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง และการได้รับผลกระทบทางลบหรือการได้รับความเสียหายจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เห็นว่าอยู่ในระดับต่ำ และพบว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับสูง มีการรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง โดยรับรู้จากครู/อาจารย์ในโรงเรียนมากที่สุด และมีความต้องการได้รับข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มเติม เรื่อง แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ผ่านสื่อโทรทัศน์มากที่สุด

สำหรับความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในปัจจุบันทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปัญหาขยะ ปัญหามลภาวะ ตามลำดับ และเสนอรูปแบบการพัฒนาที่ต้องการให้เกิดขึ้น คือ ต้องเป็นการพัฒนาที่ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือเกิดน้อยที่สุด โดยเสนอให้จัดประชุมสร้างความเข้าใจและชี้แจงการดำเนินงานร่วมกับชุมชนเดือนละ 1 ครั้ง อย่างต่อเนื่อง ในส่วนทัศนคติ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง โดยปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติมี 3 ปัจจัย คือ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน อาชีพของเยาวชน และการได้รับผลกระทบทางบวกหรือการได้รับประโยชน์ ซึ่งผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อเสนอสนับสนุนการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ร่วมกับผู้แทนกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยจัดกลุ่มแกนนำเยาวชน เพื่อสร้างเครือข่ายให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น เพื่อพัฒนาระดับทัศนคติจากระดับปานกลางให้เป็นระดับสูงขึ้น

Jeerapon Tabkaew 2007: Opinions and Attitudes of Youths towards Ko Chang Development for Sustainable Tourism. Master of Science (Resource Management), Major Field: Resource Management, Interdisciplinary Graduate Program. Thesis Advisor: Associate Professor Sompetch Mungkorndin, Ph.D. 120 pages.

This research studied the opinions and attitudes of youths, including the factors affecting the youths' attitudes. The questionnaires were used to interview 280 youths, who had residence registration at Ko Chang Sub-district, Trat Province. Data were analyzed by statistics of frequency, percentage, mean, maximum, minimum and standard deviation. Chi-square test was used to find the factors affecting the youths' attitudes at significance level 0.05.

The results showed that the majority of youths were 15 years old. Proportions of male and female were close. Most of the youths were students, had high school education, parents were hired workers, and sports were youths' hobby. The settlement period was 1 to 5 years. The distance from home of the youths to nearest tourist areas was 1 to 5 kilometers. The majority of youths were not member of local tourism group. Youths had moderate level of attitudes on positive impacts and benefits from tourism development. For negative impacts and damage from tourism development, level of attitudes was low. Most youths had high level of knowledge towards sustainable tourism. They had moderate level of receiving informations on tourism development, mostly from their teachers. The informations on natural resource conservation and environmental impacts through televisions were most wanted.

Opinions of most youths indicated that the present Ko Chang sustainable tourism development patterns caused degradations of the natural resources, garbage and pollution problems, respectively. The development proposed must not harm environmental and natural resources. Monthly meeting with the community should be continuously arranged. There were three factors at moderate level of attitudes of the youths, namely, education level, occupation, and positive impacts and benefits received. The results of this study can be used to support related organizations working on Ko Chang sustainable tourism. Public relations with representatives of local tourism groups should be conducted to increase youths' leaders and networks to participate in tourism development. These would turn the attitudes from moderate to high levels.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงยิ่งของ รองศาสตราจารย์ ดร.สมเพ็ชร มังกรดิน ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรเชษฐ์ เขษมมาส กรรมการที่ปรึกษาวิชาเอก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิรชนม์ ศรีสวัสดิ์เล็ก กรรมการที่ปรึกษาวิชาการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประสงค์ สงวนธรรม ผู้แทนบัณฑิตวิทยาลัย ที่กรุณาให้คำแนะนำ คำปรึกษา ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชา รวมถึงผู้เขียนตำรา เอกสาร บทความ ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและนำมาอ้างอิงในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

สุดท้าย ขอขอบพระคุณครอบครัว ที่สนับสนุนกำลังทรัพย์ และเป็นกำลังใจ รวมทั้ง พี่ เพื่อน และน้องร่วมรุ่นสาขาการจัดการทรัพยากร รุ่น 19 ทุกท่าน ตลอดจน เจ้าหน้าที่สำนักงานพื้นที่ พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง (สพพ. 1) และเจ้าหน้าที่สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน และเป็นกำลังใจด้วยดีมา โดยตลอดการทำวิจัยครั้งนี้

จิระพร ทับแก้ว

พฤษภาคม 2550

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(8)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	7
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น	7
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ	10
แนวคิดเกี่ยวกับเยาวชนกับการอนุรักษ์และการท่องเที่ยว	17
การพัฒนาการท่องเที่ยว	20
แนวคิดและหลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	21
พื้นที่วิจัย	24
การดำเนินงานพัฒนาเกาะช้าง	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
กรอบแนวคิดการวิจัย	37
สมมติฐานการวิจัย	38
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	40
การรวบรวมข้อมูล	40
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 4 ผลการวิจัยและวิจารณ์	49

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	99
สรุปผลการวิจัย	99
ข้อเสนอแนะ	101
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	105
ภาคผนวก	112
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	120

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลจำนวนประชากร ช่วงอายุ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด	46
2	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามเพศ	50
3	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามอายุ	51
4	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับการศึกษาในปัจจุบัน	51
5	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามอาชีพของเยาวชน	52
6	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครองของเยาวชน	53
7	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามงานอดิเรกของเยาวชน	53
8	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระยะเวลาที่อยู่อาศัยในท้องถิ่น (ปี)	54
9	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยว (กิโลเมตร)	55

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านมากที่สุด	56
11	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็น สมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	57
12	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามการได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์	58
13	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับการได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์	59
14	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามการได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย	60
15	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับการได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย	61
16	ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด	61
17	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	63

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
18	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามการรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว	64
19	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับการรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว	65
20	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามความต้องการ ได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการ การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวเพิ่มเติม	65
21	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวที่ต้องการทราบเพิ่มเติม	66
22	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอ เกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามสื่อ/แหล่งข้อมูลข่าวสารที่ต้องการให้เผยแพร่ เพิ่มเติม	67
23	ความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุ 15-24 ปี ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ต่อรูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในสภาวะปัจจุบัน	70
24	ความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุ 15-24 ปี ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ต่อรูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ที่ต้องการให้เกิดขึ้น	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
25	ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุ 15-24 ปี ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด เกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	74
26	ทัศนคติ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	75
27	จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับทัศนคติ	77
28	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 1 เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน	79
29	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 2 เยาวชนที่มีระดับการศึกษาในปัจจุบัน แตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน	80
30	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 3 เยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน	82
31	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 4 เยาวชนที่มีผู้ประกอบการมีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน	84
32	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 5 เยาวชนที่มีงานอดิเรกแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน	86

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
33	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 6 เยาวชนที่มีระยะเวลาอาศัยอยู่ในท้องถิ่นเกาะช้างแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน	88
34	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 7 เยาวชนที่มีระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุดแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน	90
35	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 8 เยาวชนที่มีประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่นแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน	91
36	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 9 เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน	92
37	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 10 เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหายจากการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน	94
38	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 11 เยาวชนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน	96
39	ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 12 เยาวชนที่ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน	97

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ความสัมพันธ์ของเป้าหมาย 3 ประการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	23
2	แผนที่แสดงหมู่บ้านในพื้นที่วิจัย	25
3	แผนที่แสดงสถานที่สำคัญในพื้นที่วิจัย	27
4	ตัวอย่างการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่บ้านเกาะช้าง และพื้นที่เชื่อมโยง	33
5	แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย	38

คำอธิบายสัญลักษณ์และคำย่อ

อพท.	=	องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน)
อกท.	=	คณะกรรมการแก้ไขปัญหาที่ดินในเขตพื้นที่พิเศษ
นสส.	=	หนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง
สพพ. 1	=	สำนักงานพื้นที่พิเศษหุบเกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง
กศน.	=	การศึกษานอกโรงเรียน
WTO	=	World Tourism Organization
UNEP	=	United Nations Environment Program

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

เยาวชน เป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสำคัญและมีค่ามากส่วนหนึ่งของประเทศ ที่ต้องได้รับการพัฒนาทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสติปัญญา ในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าต่อไปในอนาคต จำเป็นต้องให้เยาวชนมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม รวมทั้ง มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หากสามารถปลูกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้กับเยาวชน ได้ ความหวังในการแก้ไขปัญหาระบบทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จะมีมากขึ้น

ความสำคัญของเยาวชนในด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมนั้น พิเศษ โยไชย (2535) ให้ความเห็นไว้ว่า เยาวชนอยู่ในวัยที่เต็มไปด้วยพลังกาย พลังการเรียนรู้ พลังการตัดสินใจ และพลังการสร้างสรรค์ เป็นกลุ่มแกนที่จะต้องเป็นผู้สืบเนื่องความเป็นไปของสังคม เป็นกลุ่มที่ผู้ใหญ่ในชาติจะต้องฝากความหวังในการจรจร ใญ่คุณธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ เช่น การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้ง การรักษาความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สอดคล้องกับความเห็นของ วิชาญ พันธุ์เศรษฐ์ (2542) ว่า จุดเริ่มต้นของการสร้างจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ต้องเริ่มจากเด็กและเยาวชน ถือเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญในการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และเพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาเยาวชนให้มีความพร้อมทั้งสภาพร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ รวมถึงบุคลิกภาพและจิตสำนึกในบทบาทหน้าที่ต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กองท่องเที่ยวเยาวชน (2544) จึงให้ความเห็นว่า ควรส่งเสริมให้เยาวชนได้มีการศึกษาเรียนรู้และสัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิด เพื่อให้เยาวชนได้เข้าใจและเห็นคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติ กระตุ้นให้เกิดจิตสำนึกที่ดี ตลอดจนมีความสามารถในการบำรุงรักษาและจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ จะส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเยาวชนให้เข้ามาเป็นแนวร่วมในการอนุรักษ์มากขึ้น

ในด้านการท่องเที่ยว จะสังเกตได้ว่าในช่วงทศวรรษที่ผ่านมามีกระแสความนิยมการท่องเที่ยวธรรมชาติสูงและขยายตัวมากขึ้น ในขณะที่สถาบันการณ้ทุกภูมิภาคของโลกกำลัง

ประสบปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ ผู้คนทั่วโลกจึงเริ่มปรับวิถีชีวิตใหม่ โดยแสวงหาวิธีการที่จะลดแรงกดดันจากการแก่งแย่งแข่งขันในสังคม หันไปหารูปแบบการท่องเที่ยวที่หวงคืนสู่การสัมผัสและเรียนรู้จากธรรมชาติในรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ประกอบกับปัจจุบันการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้เริ่มเป็นที่ยอมรับของนานาชาติ เพราะเป้าหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ คุณภาพและความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม คุณภาพประสบการณ์การท่องเที่ยว และคุณภาพชีวิตของประชาชนท้องถิ่น มีความสอดคล้องกับปัญหาหรือประเด็นปัญหาที่แต่ละประเทศประสบอยู่ในปัจจุบัน (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2547)

จากเหตุผลข้างต้น ทำให้รัฐบาลชุดที่แล้ว ที่ได้เข้ามาบริหารประเทศตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2544 กำหนดนโยบายเร่งด่วนสำคัญ คือ นโยบายส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยวเพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจ เนื่องจากรัฐบาลได้เล็งเห็นว่า แนวโน้มความเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา สามารถสร้างเศรษฐกิจ สร้างรายได้ และนำเงินตราต่างประเทศปีละหลายแสนล้านบาท อีกทั้ง ยังก่อให้เกิดการจ้างงาน และการกระจายรายได้จากวงจรการท่องเที่ยวตั้งแต่ระดับชาติ จนถึงระดับท้องถิ่น

เกาะช้าง เป็นพื้นที่แรกที่ถูกเลือกให้เป็นพื้นที่เพื่อพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามนโยบายรัฐบาล เนื่องจากมีสภาพธรรมชาติที่สวยงามโดดเด่น มีความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศ และสิ่งแวดล้อม รวมทั้ง มีวิถีชีวิตชุมชนที่เป็นเอกลักษณ์ ประกอบกับในระยะ 2-3 ปีที่ผ่านมา นักท่องเที่ยวที่เดินทางมายังเกาะช้างได้เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศ ทำให้เกิดการขยายตัวด้านธุรกิจบริการเกี่ยวโยงกับการท่องเที่ยวหลายประเภท อาทิเช่น การสร้างที่พัก การให้บริการร้านอาหาร เช่ารถ และเรือทัศนจร ตลอดจนธุรกิจนำเที่ยวทางทะเล ทำให้วิถีชีวิตของประชาชนบนเกาะช้างเปลี่ยนแปลงไป (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2545) ประกอบกับการมุ่งเน้นพัฒนาเกาะช้างให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับนานาชาติ หากเป็นการพัฒนาที่ขาดการควบคุม ย่อมส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้ง วิถีชีวิตชุมชนเกาะช้างได้

สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในเกาะช้าง นับว่า คน เป็นปัจจัยหนึ่งที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น กองท่องเที่ยวเยาวชน (2544) จึงกล่าวว่า การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและทำนุบำรุงสภาพแวดล้อม ในทัศนะของนักวิชาการด้านการอนุรักษ์ จึงให้ความสำคัญกับ คน เป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งผลต่อความยั่งยืนหรือเสื่อมโทรมของทรัพยากร

การวิจัยครั้งนี้ ต้องการศึกษาคำคิดเห็นและทัศนคติที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของเยาวชนที่อาศัยอยู่ในเกาะช้าง เนื่องจากเยาวชนจะเป็นฟันเฟืองที่สำคัญภายใต้การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว ในอนาคตอาจจะมีบทบาทสำคัญในภาครัฐกิจบริการท่องเที่ยวในเกาะช้าง อาจเป็นเจ้าของกิจการหรือลูกจ้าง ดังนั้น น่าจะเข้าใจปัญหาได้ดี และมองภาพรวมของปัญหาได้รอบด้าน รู้ถึงความรู้สึกนึกคิดและความต้องการว่าเป็นอย่างไร แนวทางการแก้ไขปัญหาแบบใดที่จะเหมาะสมกับวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ และศักยภาพของท้องถิ่น ผู้วิจัยเชื่อมั่นว่า ในสถานภาพของเยาวชน การปรับเปลี่ยนแนวความคิดและทัศนคติ สามารถปรับเปลี่ยนได้ง่ายกว่าวัยผู้ใหญ่ ดังนั้น การศึกษาคำคิดเห็นและทัศนคติ ควรจะเริ่มต้นที่เยาวชนก่อน หากเยาวชนมีแนวความคิดและทัศนคติในแง่ลบ ก็จะมีคำถามต่อไปว่า จะทำอย่างไรให้ปรับเปลี่ยนเป็นแง่บวก หรือหากเยาวชนมีแนวความคิดและทัศนคติในแง่บวก จะทำอย่างไรให้เยาวชนเป็นเครือข่ายในการขยายแนวความคิดและทัศนคติในแง่บวกนั้น ไปยังสมาชิกในครอบครัวและประชาชนในสังคมต่อไปได้ ดังนั้น การวิจัยนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาคำคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชนในเกาะช้าง ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเยาวชนให้เข้ามาเป็นแนวร่วมในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาคำคิดเห็นของเยาวชนในเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
2. เพื่อศึกษาทัศนคติของเยาวชนในเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ทำการศึกษาความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน อายุระหว่าง 15-24 ปี ที่มีรายชื่อระบุตามทะเบียนบ้านในเขตพื้นที่ 2 ตำบล คือ ตำบลเกาะช้าง จำนวน 4 หมู่บ้าน (หมู่ที่ 1 ถึงหมู่ที่ 4) ได้แก่ บ้านคลองนนทรี บ้านด่านใหม่ บ้านคลองสน บ้านคลองพร้าว ตามลำดับ และตำบลเกาะช้างใต้ จำนวน 5 หมู่บ้าน (หมู่ที่ 1 ถึงหมู่ที่ 5) ได้แก่ บ้านบางเบา บ้านสลักเพชร บ้านเจ๊กแบ้ บ้านสลักคอก บ้านสลักเพชรเหนือ ตามลำดับ รวมทั้งสิ้น 9 หมู่บ้าน ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชนในเกาะช้าง ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมทั้ง ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติเพื่อเป็นแนวทางการปรับเปลี่ยนแนวความคิดและทัศนคติให้ถูกต้องเหมาะสม ส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเยาวชนให้เข้ามาเป็นแนวร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากขึ้น

ผลการวิจัย รวมทั้ง ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้รับจากเยาวชนสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการเสนอหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (อพท.) กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นข้อเสนอประกอบการพิจารณาวางแผนการบริหารจัดการพื้นที่ ตลอดจนการปรับปรุงแผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะช้าง เพื่อรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะช้างต่อไปในอนาคต ให้เป็นการพัฒนาที่เหมาะสม ถูกทิศทาง และเป็นที่ยอมรับของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

นิยามศัพท์

ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกด้านความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนในเกาะช้าง ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ การรับรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมของแต่ละคน แล้วแสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน ในที่นี้ ความคิดเห็นของเยาวชนได้มาจากการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถาม

ทัศนคติ หมายถึง ความคิด ความเชื่อ ความรู้สึก ของเยาวชนในเกาะช้าง ที่มีต่อการพัฒนา เกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และอาจจะแสดงออกไปในทางที่ชอบ หรือไม่ชอบ ยอมรับ หรือไม่ยอมรับก็ได้ ในที่นี้ ทัศนคติของเยาวชนได้มาจากการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถาม

เยาวชน หมายถึง บุคคลทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี และมีทะเบียน บ้านในตำบลเกาะช้าง และตำบลเกาะช้างใต้ กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด

การพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินงานที่จะให้การท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทาง ที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว รักษาทรัพยากรให้คงความดึงดูดใจ และพัฒนา ให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อาจแบ่งได้เป็น การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบริการการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการท่องเที่ยว (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แห่งประเทศไทย, 2542)

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยวที่สนองตอบความต้องการของนักท่องเที่ยว และผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว โดยเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อให้สามารถรักษาความ มั่นคงของระบบนิเวศ ตลอดจน วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชุมชน เพื่อประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและ อนาคต (World Tourism Organization [WTO], 1995)

เพศ หมายถึง เพศของเยาวชนผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง

ระดับการศึกษาในปัจจุบัน หมายถึง ระดับการศึกษาในปัจจุบันของเยาวชนผู้ตอบ แบบสอบถามขณะเก็บแบบสอบถาม

อาชีพของเยาวชน หมายถึง หน้าที่การงานและความรับผิดชอบของเยาวชนผู้ตอบ แบบสอบถามที่กระทำอยู่เป็นประจำ เพื่อการเลี้ยงชีพของตนเองและครอบครัว

อาชีพของผู้ปกครอง หมายถึง หน้าที่การงานและความรับผิดชอบของผู้ปกครองของเยาวชน ผู้ตอบแบบสอบถามที่กระทำอยู่เป็นประจำเพื่อการเลี้ยงชีพของตนเองและครอบครัว

งานอดิเรก หมายถึง สิ่งที่เยาวชนผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสนใจหรือกระทำอยู่ในเวลา ว่างจากงานประจำ

ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น หมายถึง จำนวนปีที่เยาวชนผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่ใน
กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด

ระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยว (ใกล้ที่สุด) หมายถึง ระยะห่าง (หน่วยเป็นกิโลเมตร)
ระหว่างบ้านของเยาวชนผู้ตอบแบบสอบถามกับแหล่งท่องเที่ยวในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด
ที่อยู่ใกล้กันมากที่สุด

ประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น หมายถึง
ประสบการณ์ของเยาวชนผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเข้าไปมีส่วนร่วมหรือเข้าไปเป็นสมาชิก
กลุ่มที่ดำเนินกิจกรรมเกี่ยวเนื่องกับการท่องเที่ยวในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด

การได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง ประโยชน์
ที่ได้รับจากการดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ตามความคิดเห็น
ของเยาวชนผู้ตอบแบบสอบถาม

การได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง ความเสียหาย
ที่ได้รับจากการดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ตามความคิดเห็น
ของเยาวชนผู้ตอบแบบสอบถาม

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง ความรู้ความเข้าใจของเยาวชน
ผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง การได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ
การพัฒนาการท่องเที่ยวในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ของเยาวชนผู้ตอบแบบสอบถาม

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การวิจัยครั้งนี้ได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี หลักการ และข้อมูลที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ
3. แนวคิดเกี่ยวกับเยาวชนกับการอนุรักษ์และการท่องเที่ยว
4. การพัฒนาการท่องเที่ยว
5. แนวคิดและหลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
6. พื้นที่วิจัย
7. การดำเนินงานพัฒนาเกาะช้าง
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
9. กรอบแนวคิดการวิจัย
10. สมมติฐานการวิจัย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น

ความหมาย

มีผู้ให้คำจำกัดความของคำว่า ความคิดเห็น ไว้หลายท่าน ดังนี้

สุชา จันท์ธอม (2527) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นความรู้สึกของบุคคล แต่เป็นลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเท่ากับทัศนคติ บุคคลจะมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และความคิดเห็นเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ

ณรงค์ ขำเพชร (2534) เห็นว่า ความคิดเห็น คือ การแสดงออกซึ่งวิจรรณญาณต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ความคิดเห็นของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปตามข้อเท็จจริง และทัศนคติของบุคคล

วาสนา ทีปะลา (2536) รายงานว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึก ความเชื่อ ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือเหตุการณ์หนึ่งเหตุการณ์ใด จากการใช้สติปัญญาที่ประกอบความรู้ ประสบการณ์ หรือสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นเป็นส่วนช่วยในการแสดงความคิดเห็น อาจเป็นการพูดหรือการเขียน อาจถูกต้องหรือไม่ก็ได้ อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่นก็ได้ ความคิดเห็นอาจเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา หรือหากมีหลักฐานข้อเท็จจริงปรากฏ

ธีรเบศร์ เก่งชัยชูชีพ (2544) สรุปว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกด้านความรู้สึก โดยการพูดหรือเขียน แต่ละบุคคลจะไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับพื้นฐานทางด้านความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคล

ปรีชา รตนภรณ์ (2546) เสนอว่า ความคิดเห็นเป็นความรู้สึกในทางบวกหรือลบของมนุษย์ ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือการแสดงออกซึ่งวิจรรณญาณที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของจิตใจ และเปลี่ยนแปลงไปตามข้อเท็จจริง ความคิดเห็นคล้ายกับทัศนคติ แต่เป็นความรู้สึกที่ผิวเผินหรือหยาบกว่าทัศนคติ

จากความหมายข้างต้น โดยสรุปแล้ว ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกด้านความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยอาศัยพื้นฐานความรู้ การรับรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคล แล้วแสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน ความคิดเห็นของแต่ละบุคคลอาจเป็นที่ยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่นก็ได้

ความสำคัญของความคิดเห็น

การสำรวจความคิดเห็น เป็นการศึกษารูสึกของบุคคลหรือกลุ่มคน ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ละคนจะแสดงความเชื่อและความรู้สึกใด ๆ ออกมาโดยการพูด การเขียน การสำรวจความคิดเห็นจะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบาย การเปลี่ยนแปลงนโยบาย การเปลี่ยนแปลงระบบงาน รวมทั้งการฝึกหัดการทำงาน เนื่องจากทำให้การดำเนินงานต่าง ๆ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเกิดความพอใจของทุกฝ่าย โครงการพัฒนาใด ๆ ก็ตามหากต้องการความสำเร็จและบรรลุเป้าหมายอย่างแท้จริง ควรต้องได้รับความร่วมมือจากประชาชน และการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนต่อโครงการจะเกิดผลดีต่อโครงการ คือ ช่วยให้โครงการนั้นสอดคล้องเป็นไปตามความต้องการของทุกฝ่าย

ดังนั้น การศึกษาให้ทราบถึงความคิดเห็นของบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ เพราะทำให้ทราบถึง ความเชื่อ ความรู้สึก และการพิจารณาต่าง ๆ ของบุคคลหรือกลุ่มคนเหล่านั้นที่แสดงออก เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการตอบสนอง ความต้องการทั้งผู้แสดงและผู้รับความคิดเห็น และยังเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนนโยบาย การเปลี่ยนแปลงนโยบาย และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้เป็นไปตามความต้องการของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ประเภทของความคิดเห็น

สตีตยา กระแสรชล (2538) จำแนกความคิดเห็นเป็น 2 ประการ คือ

1. ความคิดเห็นเชิงบวกสุด-เชิงลบสุด เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ สามารถทราบทิศทางได้
2. ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ การมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อสิ่งนั้น เช่น ความรู้ความเข้าใจในทางที่ดี ได้แก่ ชอบ ยอมรับ เห็นด้วย ความรู้ความเข้าใจในทางที่ไม่ดี ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

อนา อนาวิโล (2542) กล่าวถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลทำให้ความคิดเห็นของบุคคลแตกต่างกัน มีดังนี้

1. การศึกษา ระดับการศึกษามีอิทธิพลมากต่อความคิดเห็น เพราะเป็นการวัดประสบการณ์ให้กับบุคคล
2. สื่อ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ สิ่งเหล่านี้มีผลมากต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของบุคคล เพราะเป็นการสื่อในการสร้างความคิดเห็นทั้งทางด้านบวกและทางด้านลบ
3. กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง บุคคลเมื่ออยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด จะมีความคิดเห็นไปในทางเดียวกันกับกลุ่มและสังคมนั้น กลุ่มมีส่วนผลักดันให้บุคคลมีการเรียนรู้และมีประสบการณ์

การวัดความคิดเห็น

การวัดความคิดเห็นทั่วไปต้องมีสิ่งประกอบ 3 อย่าง คือ บุคคลที่จะถูกวัด สิ่งเร้า และการตอบสนอง ซึ่งจะออกมาเป็นระดับสูงต่ำมากน้อย วิธีวัดความคิดเห็นโดยมากจะใช้การตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ โดยให้ผู้ตอบคำถามเลือกตอบตามแบบสอบถาม

การใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบ ตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนดให้ ส่วนการให้คะแนนขึ้นอยู่กับใจความว่าจะเป็นปฏิฐาน (positive) หรือปฏิเสศ (negative)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

ความหมาย

เชดส์คีย์ โฆวาสินธุ์ (2520) ให้นิยามว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ประสบการณ์ และเป็นตัวกำหนดให้บุคคลแสดงพฤติกรรม หรือมีแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า นั้น ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ ดังนั้น ทัศนคติจึงขึ้นอยู่กับกระบวนการในการเรียนรู้ ระเบียบวิธีของสังคม ซึ่งทัศนคตินี้จะแสดงออกหรือปรากฏให้เห็น ได้ชัดเจนในกรณี que สิ่งเร้า นั้นเป็นสิ่งเร้าทางสังคม

ดวงเดือน พันธมนาวิน (2521) กล่าวว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึกของคนเราต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นความรู้สึกว่าชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ ต่อสิ่งของ บุคคล หรือสถานการณ์

กาญจนา คำสุวรรณ และ นิตยา เสาร์มณี (2521) ให้คำจำกัดความว่า ทัศนคติ เป็นเงื่อนไขภายในตัวบุคคลที่มีส่วนในการกำหนดการแสดงออกและทิศทางของพฤติกรรม และยังเป็นตัวกำหนดการรับรู้ด้วย เงื่อนไขภายในนี้เกิดจากเงื่อนไขภายนอกที่หล่อหลอมเข้ามาจนตกตะกอนอยู่ในภายใน

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526) ให้คำจำกัดความว่า ทัศนคติ เป็นความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำ สภาพการณ์ และอื่น ๆ รวมทั้ง ท่าทีที่แสดงออกที่บ่งถึงสภาพของจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ถวิล ชาราโกชน์ (2526) กล่าวว่า ทศนคติ หมายถึง ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความรู้สึกนั้นอาจเป็นไปในทางที่พึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจก็ได้ และกล่าวอีกว่า ทศนคติเป็นสภาพทางจิตที่บุคคลมีต่ออะไรก็ได้ และมีลักษณะที่จะพิจารณาได้หลายอย่าง เช่น ลักษณะที่เป็นประเภท ลักษณะที่เป็นปริมาณความเข้มข้น ลักษณะของความจริง หรือเท็จ ลักษณะของการกระทำหรือพฤติกรรม ทั้งนี้ พฤติกรรมส่วนใหญ่ของบุคคลจะถูกควบคุมด้วยทศนคติ

ธงชัย สันติวงษ์ และ ชัยยศ สันติวงษ์ (2535) กล่าวว่า ทศนคติ คือ คุณลักษณะที่มีความมั่นคงต่อเนื่องในความคิด ความรู้สึก และแนวทางในการปฏิบัติของพฤติกรรมที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือต่อความดี ต่อบุคคล และต่อกลุ่มคน

กล่าวโดยสรุป ทศนคติ หมายถึง ความคิด ความเชื่อ ความรู้สึก ที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสิ่งนั้น จะเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้ และอาจจะแสดงออกมาไปในทางที่ชอบ หรือไม่ชอบ ยอมรับ หรือไม่ยอมรับก็ได้

ลักษณะของทศนคติ

พะยอม วงศ์สารศรี (2531) ได้กล่าวถึงลักษณะของทศนคติไว้ว่า

1. ทศนคติกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เมื่อบุคคลมีความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็จะรู้ได้ด้วยการสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมา อาจจะแสดงออกมากด้วยคำพูด สีหน้า และท่าทางได้
2. ทศนคติเป็นสิ่งที่ซับซ้อน บุคคลอาจมีความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะซับซ้อนมาก
3. ทศนคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ ทศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะเป็นในทางดีหรือไม่ดีก็ตามอาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไป หรือมีการได้รับข้อมูลใหม่มากขึ้น ทศนคติของบุคคลเปลี่ยนจากทศนคติที่ยอมรับ ไปสู่ทศนคติที่ไม่ยอมรับ หรือเปลี่ยนจากทศนคติที่ไม่ยอมรับ ไปสู่ทศนคติที่ยอมรับ

ส.วาสนา ประवालพฤกษ์ (2524) ได้สรุปลักษณะสำคัญของทัศนคติไว้ว่า

1. ทัศนคติเป็นการเตรียม หรือความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งนั้น ๆ การเตรียมนั้นจะเป็นการเตรียมภายในของจิตใจมากกว่าภายนอกที่จะสังเกตเห็นได้
2. สภาวะของความพร้อมจะตอบสนองนั้น เป็นลักษณะที่ซับซ้อนของบุคคลที่จะยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งต่าง ๆ จะเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับอารมณ์ด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่อธิบายไม่ค่อยได้ และบางครั้งไม่มีเหตุผล
3. ทัศนคติไม่ใช่พฤติกรรม แต่เป็นสภาวะทางจิตใจที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิด และกำหนดแนวทางในการแสดงออกของพฤติกรรม
4. ทัศนคติไม่สามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำนาย หรืออธิบายทัศนคติได้
5. ทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ บุคคลจะมีทัศนคติในเรื่องเดียวกันแตกต่างกันได้ด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับเชาวน์ปัญญา เป็นต้น
6. ทัศนคติมีความคงที่และแน่นอนพอสมควร แต่อาจเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อประสบกับสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ไม่แตกต่างไปจากเดิม

การเกิดทัศนคติ

ทัศนคติไม่ใช่สิ่งที่มีมาแต่กำเนิด แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จากสิ่งต่าง ๆ ดังนี้ (ภาควิชาจิตวิทยา, 2529)

1. การเรียนรู้ จากการเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเด็ก รวมทั้ง การเลียนแบบ โดยอาศัยขบวนการเชื่อมโยง และการให้เสริมแรง
2. จากประสบการณ์ที่สะสมกันมาของบุคคล
3. จากประสบการณ์ที่เป็นผลทำให้บุคคลจดจำไปนาน

4. จากบุคลิกภาพของบุคคลนั้น ๆ
5. จากสื่อมวลชนต่าง ๆ
6. จากความต้องการที่จะสมปรารถนาในสิ่งนั้น

เห็นได้ว่า ทักษะคติของบุคคลหนึ่งเกิดขึ้นจากตัวแปรหลายตัว ได้แก่ สิ่งเร้า บุคคล กลุ่มบุคคล และสถานการณ์ ฯลฯ

กระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ทัศนคติ เป็นสิ่งที่มีได้มีมาแต่กำเนิด แต่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ จึงอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ มีนักวิชาการ ได้อธิบายถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติไว้ดังนี้

จำรอง เงินดี (2529) ได้อธิบายถึง ขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติไว้ว่ามี 5 ขั้นตอน คือ

1. การใส่ใจ (attention) คือ ขั้นที่จะต้องชักจูงให้ผู้ที่เราต้องการจะเปลี่ยนแปลงเกิดความสนใจในเรื่องนั้น ๆ เสียก่อน
2. ความเข้าใจ (comprehension) เมื่อทำให้เกิดความสนใจได้แล้วก็จะชี้แจงในรายละเอียด โดยกล่าวถึงจุดหมายปลายทางลักษณะต่าง ๆ ของเรื่องนั้น โดยสร้างให้เกิดความหมาย
3. การยอมรับ (acceptance) ขั้นที่ทำให้ผู้ถูกจูงใจเกิดการยอมรับ การจะเกิดการเปลี่ยนแปลงได้นั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้จูงใจ
4. การเก็บจำ (retention) เมื่อมีสิ่งใหม่เกิดขึ้นกับบุคคลที่เราต้องการจะเปลี่ยนแปลงแล้ว ถ้าผู้นั้นยอมรับอย่างต่อเนื่องและจดจำไว้อย่างถาวร จะถือว่าอยู่ในขั้นการเก็บจำ และพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมทันทีเมื่อถึงโอกาส
5. การกระทำ (action) ขั้นนี้จะแสดงออกมาในรูปพฤติกรรม คือ เมื่อผู้ถูกชักจูงเก็บจำสิ่งใหม่ที่ได้รับและเก็บจำแล้วก็ต้องกระทำในสิ่งใหม่ไม่ใช่กระทำตามแบบเดิม

นอกจากนี้ สายสุนีย์ ปวุฒินันท์ (2541) ได้อ้างถึงปัจจัยที่เปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมว่า การเปลี่ยนแปลงทัศนคติขึ้นอยู่กับความรู้ กล่าวคือ ถ้ามีความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติก็จะเปลี่ยนแปลง ถ้าผู้ใดมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นดี ทัศนคติที่มีต่อสิ่งนั้นก็จะได้ไปด้วย และส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมตามมา

การวัดทัศนคติ

สุภัทร์ หะยะกังฉัตร, อนุพันธ์ ภูพุกข์, และ ปกรณ์ อุทัยทอง (ม.ป.ป.) กล่าวว่า วิธีวัดทัศนคติ ที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน มี 4 วิธี คือ

1. วิธีของเทอร์สโตน (Turnstone's Method) เป็นวิธีการสร้างมาตราวัดทัศนคติออกเป็นปริมาณ แล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของทัศนคติไปในทางเดียวกัน และเสมือนว่าเป็น scale ที่มีช่วงห่างเท่า ๆ กัน
2. วิธีของลิเคิร์ต (Likert's Method) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดทัศนคติที่นิยมอย่างแพร่หลาย เพราะเป็นวิธีสร้างมาตราวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางชื่นชอบ หรือไม่ชอบ โดยจัดลำดับความชอบไม่ชอบ ยิ่งกว่านั้น การตรวจคะแนนก็ง่ายสะดวก การให้คะแนนอาจเป็น 5, 4, 3, 2, และ 1 ตามลำดับ คำถามเป็นเชิงบวก หรือลบ
3. วิธีของกัตต์แมน (Guttman's Method) เป็นวิธีการวัดทัศนคติในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับข้อความทัศนคติสูงต่ำเปรียบเทียบกันได้ จากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดได้ และแสดงถึงการสะสมของข้อคะแนนซึ่งให้ผู้ตอบเลือกตอบว่า “เห็นด้วย” หรือ “ไม่เห็นด้วย” โดยให้คะแนนเป็น 0 หรือ 1 แล้วแต่คำถามเป็นเชิงบวกหรือลบ
4. วิธีการจำแนก S-D Scale (Semantic Differential Scale) เป็นวิธีการวัดทัศนคติโดยอาศัยคู่คุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม (bipolar adjective) เช่น ดี-เลว ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น

การสร้างมาตราวัดทัศนคติตามวิธีของลิเคิร์ต

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์ (2537) ได้กล่าวถึงการสร้างมาตราวัดทัศนคติตามวิธีของลิเคิร์ต ดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายของการศึกษาว่าต้องการศึกษาทัศนคติของใครที่มีต่อสิ่งใด
2. ให้ความหมายของทัศนคติต่อสิ่งที่จะศึกษานั้นให้แจ่มชัด เพื่อให้ทราบว่าสิ่งที่เป็นประเด็นหรือเรื่องที่จะสร้างแบบวัดนั้นประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง
3. สร้างข้อความให้ครอบคลุมคุณลักษณะที่สำคัญ ๆ ของสิ่งที่จะศึกษาให้ครบถ้วนทุกแง่มุม และต้องมีข้อความที่เป็นไปในทางบวกและทางลบ
4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้น ซึ่งทำได้โดยผู้สร้างข้อความเอง และนำไปให้ผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ตรวจสอบ โดยพิจารณาในเรื่องความครบถ้วนของคุณลักษณะของสิ่งที่ศึกษาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ตลอดจนลักษณะการตอบกับข้อความที่สร้างว่าสอดคล้องกันหรือไม่เพียงใด เช่น พิจารณาว่าควรจะให้ตอบว่า “เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉย ๆ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” หรือ ชอบมากที่สุด ชอบมาก ปานกลาง ชอบน้อย ชอบน้อยที่สุด” เป็นต้น
5. ทำการทดลองขั้นต้นก่อนที่จะนำไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่ง เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อความและภาษาที่ใช้อีกครั้งหนึ่ง
6. กำหนดการให้คะแนนการตอบของแต่ละตัวเลือก โดยทั่วไปที่นิยมใช้ คือ กำหนดคะแนนเป็น 5 4 3 2 1 หรือ 4 3 2 1 0 สำหรับข้อความทางบวก และ 1 2 3 4 5 หรือ 0 1 2 3 4 สำหรับข้อความทางลบ ซึ่งเป็นวิธีที่สะดวกมากในทางปฏิบัติ

นอกจากนี้ ยังได้สรุปว่า วิธีของลิเคิร์ต เป็นวิธีวัดทัศนคติที่นิยมนำมาใช้มากในการวิจัยเทคโนโลยีการศึกษา ซึ่งเป็นข้อความที่ใช้เพื่อการเก็บข้อมูลทางด้านจิตพิสัย เช่น ความคิดเห็น ความสร้างสรรค์ ทัศนคติต่าง ๆ เป็นต้น โดยจะกำหนดช่วงความรู้สึกรู้สึกของคนเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ

ประโยชน์ของการวัดทัศนคติ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดทัศนคติไว้ดังนี้

1. วัดเพื่อทำนายพฤติกรรม เนื่องด้วยทัศนคติต่อสิ่งใด ๆ ของบุคคลย่อมเป็นเครื่องแสดงว่า เขามีความรู้สึกด้านที่ดีหรือไม่ดีเกี่ยวกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด ทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งนั้นจึงเป็นเครื่องทำนายว่าบุคคลนั้นจะมีการกระทำต่อสิ่งนั้น ๆ ไปในทำนองใดด้วย ดังนั้น การทราบทัศนคติของบุคคลย่อมช่วยให้สามารถทำนายการกระทำของบุคคลนั้นได้ แม้จะไม่ถูกต้องเสมอไป

2. วัดเพื่อหาทางป้องกัน การที่บุคคลจะมีทัศนคติอย่างไรนั้น เป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่การอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุขในสังคมย่อมเป็นไปได้ เมื่อพลเมืองมีทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน เป็นทางให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกัน และไม่เกิดความแตกแยกขึ้นในสังคม ในการประกอบอาชีพบางประเภทมีความจำเป็นจะต้องให้บุคคลที่มีทัศนคติที่เหมาะสมมาเป็นผู้ปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าและเกิดความเป็นธรรมแก่สังคม เช่น แพทย์ ครู ตำรวจ เป็นต้น การทราบทัศนคติของบุคคลล่วงหน้าจะสามารถเลือกสรรบุคคลได้ตามต้องการ และเป็นการป้องกันปัญหาอันอาจจะเกิดขึ้นได้

3. วัดเพื่อการแก้ไข การวัดทัศนคติในบางเรื่อง เช่น การวัดทัศนคติของประชากรเกี่ยวกับนโยบายของชาติที่รัฐบาลกำหนดขึ้นมาแล้ว ประชากรมีทัศนคติสอดคล้องหรือเห็นด้วยหรือไม่ ถ้าไม่สอดคล้องกับนโยบายที่กำหนดขึ้นมา ประเทศชาติอาจเกิดความเสียหายขึ้นได้ เมื่อทราบทัศนคตินั้นก่อนก็จะสามารถหาแนวทางในการแก้ไขก่อนที่จะเกิดปัญหา

4. วัดเพื่อให้เข้าใจสาเหตุและผล ทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ นั้น เปรียบเสมือนสาเหตุภายใน ซึ่งมีกำลังผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมต่าง ๆ กัน สาเหตุภายในหรือทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลนั้นอาจได้ผลกระทบมาจากสาเหตุภายนอกด้วยส่วนหนึ่ง และทัศนคติของบุคคลอาจเป็นเครื่องกรอง หรือเครื่องหันเหอิทธิพลของสาเหตุภายนอกที่มีต่อการกระทำของบุคคลนั้นได้

แนวคิดเกี่ยวกับเยาวชนกับการอนุรักษ์และการท่องเที่ยว

ความหมาย

มีผู้ให้คำจำกัดความของคำว่า เยาวชน ไว้แตกต่างกัน ที่สำคัญ ได้แก่

พระราชบัญญัติส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2521 อันเป็นพระราชบัญญัติของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ ระบุว่า เยาวชน หมายถึง บุคคลที่มีอายุไม่เกิน 25 ปี (คณะกรรมการกฤษฎีกา, ม.ป.ป.)

พูนสุข เวชวิฐาน (2528) ได้ให้ความหมายของ เยาวชนว่า หมายถึง ผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี

พัฒนา สุขประเสริฐ (2542) ได้ให้ความหมายของเยาวชนว่า หมายถึง บุคคลทั้งเพศหญิงและเพศชาย ที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย บุคลิกภาพ สติปัญญา สังคม และอารมณ์ มาจากวัยเด็ก

สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2544) ได้ให้ความหมายของเยาวชนว่า หมายถึง ผู้มีอายุระหว่าง 15-24 ปี

Reproductive Health Outlook (2005) ได้ให้ความหมายของเยาวชนว่า หมายถึง บุคคลวัยหนุ่มสาว ที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี

Wikipedia, the free encyclopedia (2005) ได้ให้ความหมายของเยาวชนว่า ในทางกฎหมาย เยาวชนเป็นบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ อายุระหว่าง 12-25 ปี ปกติจะเรียกว่าวัยรุ่น นอกจากนี้ Wikipedia ยังให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า การกำหนดช่วงอายุของเยาวชนในแต่ละประเทศ จะแตกต่างกันไปตามกฎหมายและขอบเขตการบริหารปกครองของแต่ละประเทศ

ในการวิจัยครั้งนี้ ทำการวิจัยกลุ่มเยาวชนในประเทศไทย และได้เลือกใช้ความหมายของเยาวชน ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ เป็นกรอบในการศึกษา เนื่องจากสำนักงานสถิติแห่งชาติได้จัดทำมาตรฐานการจัดกลุ่มอายุโดยใช้ Standard International Age Classification ขององค์การ

สหประชาชาติเป็นหลักในการพิจารณา แบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ กลุ่ม 5 ปี กลุ่ม 10 ปี และกลุ่ม 15 ปี เพื่อให้เป็นมาตรฐานสากล และสามารถเปรียบเทียบข้อมูลกันระหว่างประเทศได้ ในการวิจัยนี้ เลือกลงกลุ่ม 10 ปี คือ กลุ่มที่เริ่มต้นด้วยอายุที่ลงท้ายด้วยเลข 5 เสมอ กล่าวคือ ช่วงอายุ 15-24 ปี เป็นช่วงอายุที่ใช้ในการวิจัย

ความสำคัญของเยาวชนต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

พิเศก โยไชย (2535) กล่าวถึงความสำคัญของเยาวชนต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไว้ว่า เยาวชน อยู่ในวัยที่เต็มไปด้วยพลังทั้งทางกาย พลังที่จะเรียนรู้ พลังในการตัดสินใจ และพลังในการสร้างสรรค์ สามารถรับรู้สภาพความเป็นจริงในสังคม เป็นกลุ่มแกนที่จะต้องเป็นทั้งผู้สืบเนื่องความเป็นไปของสังคม เป็นกลุ่มที่ผู้ใหญ่ในชาติจะต้องฝากความหวังในการจรจร โลกคุณธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ เช่น การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ ป่าไม้ ที่กำลังจะถูกทำลาย และเสื่อมสภาพ ดังนั้น เยาวชนอันเป็นวัยที่เต็มไปด้วยพลังการเรียนรู้และความคิด จึงต้องได้รับการพัฒนาทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา จึงต้องมีการส่งเสริมให้เยาวชนมีบทบาทและหน้าที่ในการเฝ้าหาความรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ในการพัฒนาสังคมและประเทศ ควรมีการสนับสนุนพลังเยาวชนให้มีการแสดงออกในทางที่ถูกต้อง ควรปลูกฝังค่านิยม ทศนคติที่ดี เกิดความศรัทธา และอยากปฏิบัติตาม เพราะเยาวชนเหล่านี้เป็นพลังที่สำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต จำเป็นต้องมีส่วนรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม รวมทั้ง มีส่วนร่วมรณรงค์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

กมลลา สุพรรณ (2539) กล่าวว่า รัฐบาลทั่วโลกต่างก็ตระหนักถึงความสำคัญของเยาวชน ในฐานะทรัพยากรมนุษย์ เพราะกลุ่มเยาวชนนั้นมีเป็นจำนวนมาก และอยู่ในวัยที่เต็มไปด้วยพลังทั้งทางกาย ทางความคิด และศักยภาพในการเรียนรู้ จนกระทั่งกล่าวกันว่า เยาวชนเป็นความหวังของชาติ หมายความว่า เยาวชนเป็นผู้มีพลังในการผลิต การดำรงสืบต่อวัฒนธรรม ธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนปกป้องและรักษาความเป็นชาติ รวมทั้ง ทำให้สังคมพัฒนาสืบเนื่องต่อไป การส่งเสริมให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการใช้และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำให้เยาวชนใช้เวลาและแสวงหาประสบการณ์ที่ถูกต้องเหมาะสม และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของเยาวชนให้มีคุณภาพและมีจิตสำนึกที่ดี

พัฒนา สุขประเสริฐ (2542) กล่าวว่า ธรรมชาติที่อยู่รอบตัว เช่น ดิน น้ำ ป่าไม้ อากาศ และอื่น ๆ ล้วนแต่มีผลต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์รวมถึงเยาวชน ในฐานะที่เยาวชนเป็นคนรุ่นใหม่ จึงควรที่จะได้ตระหนักถึงสิ่งแวดล้อมให้มากไว้ เพราะหากสิ่งแวดล้อมไม่เหมาะสมย่อมจะกระทบถึง

วิถีการดำรงชีวิตของเยาวชนทั้งในปัจจุบันและอนาคต เยาวชนทุกคนจึงต้องเป็น Green Generation ที่คอยพิทักษ์สิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงการอนุรักษ์ควบคู่ไปกับการฟื้นฟู

กาญจนา ไพมู้ย (2547) กล่าวว่า เยาวชนเป็นวัยที่เต็มไปด้วยพลังทั้งทางกาย ทางความคิด และศักยภาพในการเรียนรู้ มีส่วนสำคัญในการสืบต่อขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม รวมทั้ง ความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

จากความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับเยาวชน สรุปได้ว่า เยาวชน หมายถึง บุคคลทั้งเพศหญิง และชาย ที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี เป็นวัยที่เต็มไปด้วยพลังทั้งทางกาย ทางความคิด และศักยภาพ ในการเรียนรู้ มีส่วนสำคัญในการสืบต่อขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม รวมทั้ง ความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การสนับสนุนหรือส่งเสริมให้เยาวชนได้เรียนรู้ เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จึงเป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึง เพราะหากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมถูกทำลายจนกระทั่งระบบนิเวศสูญเสียสมดุล ผลกระทบก็จะเกิดกับทุกคน รวมทั้ง เยาวชนเองทั้งในปัจจุบันและอนาคต

หน้าที่ของเยาวชนในการมีบทบาทด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

กมลทิพย์ ชนะกานนท์ (2543) กล่าวถึง หน้าที่ของเยาวชนในการมีบทบาทด้านการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติไว้ดังนี้

1. การสร้างทางเลือกใหม่โดยการแสดงความคิดเห็นและปรึกษากับผู้มีหน้าที่ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ
2. การลงมือปฏิบัติ โดยช่วยกันจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม เช่น การป้องกันไฟป่า การช่วยกันอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ เป็นต้น

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวสำหรับเยาวชน

กองท่องเที่ยวเยาวชน (2544) ให้ความเห็นว่า การท่องเที่ยวสำหรับเยาวชนภายใต้รูปแบบ การจัดการและการพัฒนาที่เหมาะสม จะเป็นเครื่องมือและแนวทางหนึ่งที่จะช่วยอนุรักษ์ทรัพยากร การท่องเที่ยว เพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้ ในทิศทางเดียวกัน ความยั่งยืนของการ

ท่องเที่ยวสำหรับเยาวชนจะเกิดขึ้นได้ จะมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในภาพรวม โดยเฉพาะการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นฐานทรัพยากรหรือแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับกิจกรรมการท่องเที่ยวของเยาวชน ดังนั้น แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวสำหรับเยาวชนเมื่อมองผลในระยะยาว คือ การให้การศึกษาร่วมใจเพื่อนำไปสู่การเกิดจิตสำนึกและความตระหนัก

เยาวชนกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยวเยาวชน (2544) กล่าวว่า เยาวชน เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยผลักดันให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทยเกิดความยั่งยืน ในทางกลับกันการท่องเที่ยวก็มีส่วนช่วยพัฒนาเยาวชนเป็นอย่างมาก ทั้งทางตรงและทางอ้อม กล่าวคือ เป็นการพัฒนาที่ส่งผลต่อตัวเยาวชนเป็นการเฉพาะหรือผลทางตรงที่ได้จากการพัฒนา และการพัฒนาที่ส่งผลทางอ้อมต่อเยาวชน แต่ก่อให้เกิดผลโดยตรงต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว

การพัฒนาการท่องเที่ยว

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (2542) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยว คือ การดำเนินงานที่จะให้การท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว รักษาทรัพยากรให้คงความดึงดูดใจ และพัฒนาให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อาจแบ่งได้เป็น การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบริการการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการท่องเที่ยว

โศรยา สิงฆวงศ์ (2546) กล่าวว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยทั่วไปในประเทศไทยได้กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ช่วยแก้ไขการขาดดุลการชำระเงิน
2. ให้การท่องเที่ยวเป็นฐานทางเศรษฐกิจในส่วนภูมิภาค ที่จะกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรมที่ต่อเนื่อง เป็นแหล่งสร้างงาน กระจายรายได้ และความเจริญไปสู่ส่วนภูมิภาค

3. เพื่ออนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี โบราณสถานทางประวัติศาสตร์ อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาด้านสังคม

การดำเนินงานการพัฒนาการท่องเที่ยว มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการชกุง ณะนำ และควบคุมพฤติกรรมนักท่องเที่ยว ให้ประสานกลมกลืนกัน หากในแหล่งท่องเที่ยวใด การพัฒนาขาดความสมดุลระหว่างองค์ประกอบทั้งสองส่วนแล้ว ย่อมก่อให้เกิดผลกระทบต่อการท่องเที่ยวได้

การพัฒนาการท่องเที่ยว อาจดำเนินการโดยอิสระแบบแก้ปัญหาเฉพาะหน้า แบบมีแผนเฉพาะตัว และแบบมีแผนผสมผสานเชื่อมโยงกันในระดับที่กว้างขึ้นก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับขนาดและความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว ปริมาณและรูปแบบการท่องเที่ยว ลักษณะขององค์กรที่รับผิดชอบ และผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อระบบสังคม สิ่งสำคัญที่จะประกันความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยว คือ การประสานสอดคล้องกัน ในองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ความเชื่อมโยงระหว่างพื้นที่ และการกระจายตัวหรือการรวมตัวของผลประโยชน์จากการพัฒนา

แนวคิดและหลักการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ความหมาย

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: WTO) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า เป็นการท่องเที่ยวที่สนองตอบความต้องการของนักท่องเที่ยว และผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว โดยเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อให้สามารถรักษาความมั่นคงของระบบนิเวศ ตลอดจน วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน เพื่อประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต (WTO, 1995)

แนวคิดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดการพัฒนาและการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ค่อนข้างใหม่ของโลกยุคปัจจุบัน แต่เริ่มเป็นที่ยอมรับของนานาประเทศสูงชัน ดังนั้น การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จึงกลายเป็นแนวคิดสากลที่ได้รับการยอมรับจากทุกประเทศ องค์การ

สหประชาชาติ องค์การสากลที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ และองค์การด้านการท่องเที่ยวระดับโลกและระดับภูมิภาคต่าง ๆ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2547)

การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่องค์กรรับผิดชอบได้กำหนดไว้ นั้น หลักการที่สำคัญคือ การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง การใช้ประโยชน์ทรัพยากรท่องเที่ยวอย่างชาญฉลาด ป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบและของเสียต่าง ๆ จากการใช้ประโยชน์ รวมถึงให้เกิดการใช้ประโยชน์ที่ยั่งยืน ไม่เฉพาะสำหรับคนท้องถิ่นและประชาชนทั่วไปในยุคนี้ แต่รวมถึงลูกหลานในอนาคตด้วย การใช้ทรัพยากรด้วยหลักการอนุรักษ์เรียกอีกนัยหนึ่งคือ หลักการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ การที่ประชาชนจะได้รับประโยชน์ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ นักท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น ผู้ประกอบการเอกชนและภาครัฐ จำเป็นต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการและวางแผนการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ประโยชน์และศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยว

หลักการที่สำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

กรอบหลักการในการพัฒนาและบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกำหนดไว้ 7 ประการ ดังนี้ (WTO, 1995 อ้างใน ครรชนี เอ็มพันธ์, 2546)

1. การพัฒนาและบริหารจัดการต้องอยู่ภายใต้ขีดความสามารถการรองรับได้ (carrying capacity) ของระบบธรรมชาติ ในการทดแทนฟื้นฟู ให้สามารถผลิตและให้บริการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ตลอดไปโดยไม่ลดทอนหรือเสื่อมโทรมลง ตระหนักถึงการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน และความต้องการของชุมชน
2. ต้องตระหนักถึงความต้องการของชุมชนท้องถิ่น เปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมและกระจายประโยชน์สู่ท้องถิ่นอย่างเป็นธรรม
3. กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวหรือนันทนาการที่จัดขึ้น ต้องเน้นการให้ประสบการณ์นันทนาการที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยว
4. ให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ ทรัพยากร และวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น

5. เน้นการออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกที่สะท้อนหรือกลมกลืนกับธรรมชาติหรือสถาปัตยกรรมท้องถิ่น และพยายามใช้วัสดุที่หาได้ในท้องถิ่น

6. เน้นการผสมผสานการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสู่แผนการพัฒนาระดับท้องถิ่น ภูมิภาค และระดับประเทศ

7. เน้นการพัฒนาฐานข้อมูลเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการติดตาม ตรวจสอบ และตัดสินใจ

การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืนนั้น มุ่งไปสู่เป้าหมายพื้นฐาน 3 ประการ คือ ด้านคุณภาพและความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม ด้านประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีคุณค่า และด้านคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนทั้งด้านสังคมและเศรษฐกิจ โดยกระตุ้นให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น และการกระจายประโยชน์อย่างเป็นธรรมในสังคม (WTO and United Nations Environment Program [UNEP], 1992 และ WTO, 1998 อ้างใน ครรชนี เอ็มพันธุ์, 2546) เป้าหมายทั้ง 3 ประการ มีความสัมพันธ์กันดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ของเป้าหมาย 3 ประการของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ที่มา: WTO and UNEP (1992) และ WTO (1998)

จากภาพที่ 1 อธิบายได้ว่า คุณภาพและความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยว ที่มีการดูแลรักษาที่ดี ไม่เสื่อมโทรม ส่งผลให้เกิดคุณภาพที่ดีของประสบการณ์ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว และย่อมส่งผลให้นักท่องเที่ยวมาเยือนแหล่งท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ชุมชนได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว สามารถยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชนท้องถิ่นได้ การที่ทรัพยากรการท่องเที่ยวจะสามารถอยู่รองรับการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนได้นั้น ประชาชนท้องถิ่นจำเป็นต้องมีบทบาทในการดูแลและจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว มีการบริการด้านการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรการท่องเที่ยว และ

การบริการที่สอดคล้องกับความคาดหวังและความต้องการของนักท่องเที่ยว สำหรับประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวคาดหวังและต้องการได้รับนั้นมีโอกาสส่งผลให้เกิดการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวให้สนองตอบความต้องการ อย่างไรก็ตาม ความต้องการของนักท่องเที่ยวต้องมีขีดจำกัดภายใต้ศักยภาพและขีดความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยวของทรัพยากรด้วยเช่นกัน

พื้นที่วิจัย

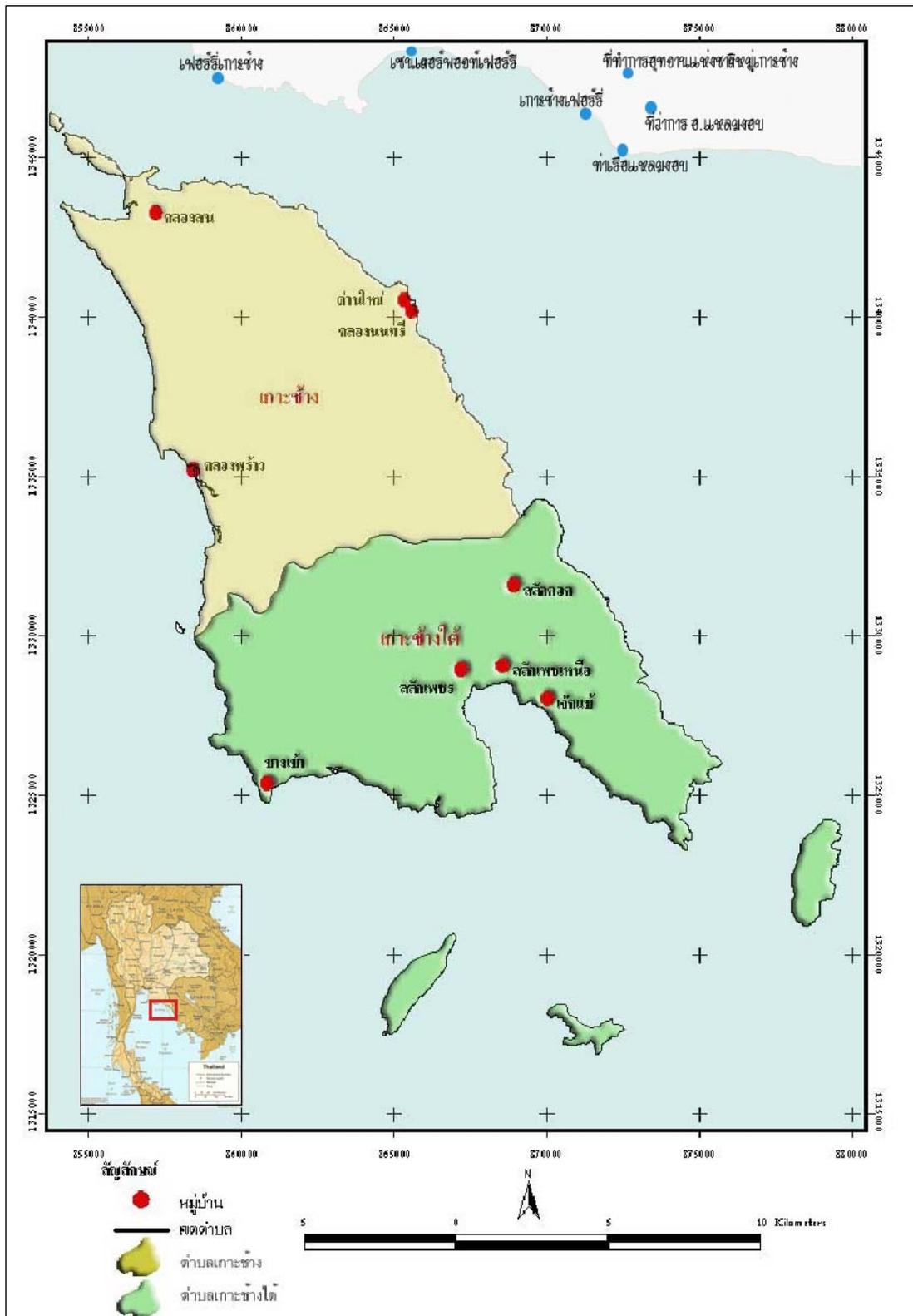
เกาะช้าง กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด

การปกครองและเขตการปกครอง (กิ่งอำเภอเกาะช้าง, 2541)

ปัจจุบัน การปกครองของเกาะช้าง ได้แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 2 ตำบล 9 หมู่บ้าน ซึ่งหมู่บ้านสลักเพชรเหนือได้แยกตัวใหม่จากหมู่บ้านสลักเพชรในช่วงต้นปี พ.ศ. 2541 โดยมีรายชื่อ ดังนี้ (ภาพที่ 2)

1. ตำบลเกาะช้าง มี 4 หมู่บ้าน ประกอบด้วย	หมู่ที่ 1 บ้านคลองนนทรี หมู่ที่ 2 บ้านด่านใหม่ หมู่ที่ 3 บ้านคลองสน หมู่ที่ 4 บ้านคลองพร้าว
2. ตำบลเกาะช้างใต้ มี 5 หมู่บ้าน ประกอบด้วย	หมู่ที่ 1 บ้านบางเป้า หมู่ที่ 2 บ้านสลักเพชร หมู่ที่ 3 บ้านเจ๊กแบ้ หมู่ที่ 4 บ้านสลักคอก หมู่ที่ 5 บ้านสลักเพชรเหนือ

นอกจากนี้ การปกครองท้องถิ่น ได้มีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมากขึ้น โดยที่เกาะช้าง ได้แบ่งการปกครองท้องถิ่นเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง คือ องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะช้าง และองค์การบริหารส่วนตำบลเกาะช้างใต้

ภาพที่ 2 แผนที่แสดงหมู่บ้านในพื้นที่วิจัย
ที่มา: ดัดแปลงจาก กรมแผนที่ทหาร (ม.ป.ป.)

สถานที่สำคัญในพื้นที่วิจัย

กิ่งอำเภอเกาะช้าง มีสถานที่สำคัญ ได้แก่ สถานที่ราชการต่าง ๆ เช่น โรงพยาบาลเกาะช้าง สถานีตำรวจกิ่งอำเภอเกาะช้าง ที่ว่าการกิ่งอำเภอเกาะช้าง ที่ทำการหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติ สำนักงาน โครงการพัฒนาเกาะช้างฯ เป็นต้น และท่าเรือที่ใช้ในการเดินทางสัญจรระหว่างฝั่งจังหวัดตราดกับเกาะช้าง ได้แก่ ท่าเรืออ่าวสัปรด ท่าเรือด่านเก่า และท่าเรือธารมะยม รวมถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม สามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวหลายแห่ง ทั้งน้ำตกและหาดทราย ได้แก่ น้ำตกคลองพลู น้ำตกคลองนนทรี น้ำตกธารมะยม น้ำตกคลองหนึ่ง น้ำตกศิรีเพชร หาดทรายขาว หาดคลองพร้าว หาดไก่อแบ้ หาดทรายยาว อ่าวโบลาน อ่าวสลักเพชร อ่าวบางเบ้า เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีแหล่งวิถีชีวิตชาวบ้านแบบดั้งเดิมที่น่าสนใจศึกษา ได้แก่ หมู่บ้านประมงบางเบ้า ดังแสดงในภาพที่ 3

การดำเนินงานพัฒนาเกาะช้าง

การดำเนินงานพัฒนาช่วงแรก (ปี พ.ศ. 2545-2546)

การพัฒนาช่วงแรก ได้รับการสนับสนุนจากงบกระตุ้นเศรษฐกิจ จำนวน 62 โครงการ เพื่อเร่งรัดพัฒนาในเบื้องต้น ส่วนใหญ่เน้นการพัฒนาและแก้ไขปัญหาพื้นฐานเบื้องต้น สรุปได้ดังนี้ (สำนักงานพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง [สพพ. 1], 2548)

1. กำหนดวิธีกำจัดขยะมูลฝอยแบบผสมผสาน ประกอบด้วย ระบบคัดแยก ระบบย่อยแบบไม่ใช้ออกซิเจน และระบบฝังกลบตามหลักสุขาภิบาล โดยจัดทำข้อตกลง 3 หน่วยงาน คือ อุทยานแห่งชาติ องค์การบริหารส่วนตำบล และบริษัทเอกชน รวมทั้ง พัฒนาจิตสำนึกและรณรงค์ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว ประชาชนในพื้นที่ และผู้ประกอบการ
2. แก้ไขปัญหาการถือครองและใช้ประโยชน์ที่ดิน แต่งตั้งคณะกรรมการแก้ไขปัญหาที่ดินในเขตพื้นที่พิเศษ (อกท.) และชี้แจงทำความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่ ซึ่งได้รังวัดเพื่อออกนสล. ในที่ราชพัสดุ รวมทั้ง รังวัดและจัดทำแผนที่ทางกายภาพในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ
3. การป้องกันการกระทำผิดกฎหมาย เน้นการป้องกันและปราบปรามการบุกรุกพื้นที่ของรัฐและการลักลอบทำลายทรัพยากรธรรมชาติ หากตรวจพบการกระทำผิดจะดำเนินคดี รวมทั้ง ตรวจยึดอุปกรณ์และของกลาง
4. การวางท่อนในทะเล เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เพิ่มจุดจอดเรือบริการท่องเที่ยว และกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ทางทะเลเพื่อป้องกันและอนุรักษ์ปะการังใน 7 บริเวณ ประกอบด้วย เกาะมันนอก เกาะมันใน เกาะหยวก เกาะป्ली เกาะหินสามเสา เกาะหินลูกบาตร และเกาะรัง

ต่อมาช่วงกลางปี พ.ศ. 2546 ได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2546 เป็นองค์กรหลักทำหน้าที่บูรณาการการบริหารการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เริ่มจัดตั้งเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2546 และเริ่มดำเนินงานเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2546

การดำเนินงานช่วงปี พ.ศ. 2547-2549

องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) หรือ อพท. ดำเนินการประกาศเขตพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2547 และจัดตั้งสำนักงานพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง (สพพ. 1) ให้ดูแลรับผิดชอบโครงการพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง ในช่วงปี พ.ศ. 2547-2549 ผลการดำเนินงาน ณ สิ้นเดือนพฤษภาคม 2549 สรุปได้ดังนี้ (สำนักงานพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง [สพพ. 1], 2549)

1. โครงการภายใต้งบประมาณ ปี 2547 จำนวน 4 โครงการ ได้แก่

1.1 โครงการอนุรักษ์ปะการัง ทรัพยากรชายฝั่ง และการจัดเขตพื้นที่ค้ำน้ำในบริเวณ หมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง แยกเป็น 4 กิจกรรม ดังนี้

1.1.1 กิจกรรมจัดทำรูปแบบหลักเกณฑ์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการัง บริเวณหมู่เกาะช้างและพื้นที่ใกล้เคียง ความก้าวหน้า ร้อยละ 25

1.1.2 กิจกรรมจัดสร้างแหล่งอาศัยของสัตว์ทะเล (ปะการังเทียม) ในพื้นที่ชายฝั่ง เกาะกูด ความก้าวหน้า ร้อยละ 100

1.1.3 กิจกรรมจัดเขตพื้นที่อนุรักษ์หอยมือเสือหมู่เกาะช้าง ความก้าวหน้า ร้อยละ 80

1.1.4 กิจกรรมศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดสร้างพิพิธภัณฑสถานหมู่เกาะช้าง ความก้าวหน้า ร้อยละ 60

1.2 โครงการอนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่ป่าชายเลนเกาะช้างและเกาะกูดเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ความก้าวหน้า ร้อยละ 65

1.3 โครงการระบบโครงข่ายป้องกันภัยและให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ความก้าวหน้า ร้อยละ 64.60

- 1.4 โครงการจัดตั้งวิทยุชุมชนเกาะช้างเกาะกูด ความก้าวหน้า ร้อยละ 20
2. โครงการภายใต้งบประมาณ (เพิ่มเติม) ปี 2548 จำนวน 10 โครงการ ได้แก่
 - 2.1 โครงการจัดทำป้ายควบคุมการจราจร แจ็งเตือนอันตราย และแนะนำแหล่งท่องเที่ยวเกาะช้าง ความก้าวหน้า ร้อยละ 100
 - 2.2 โครงการพื้นที่อนุรักษ์หอยมือเสือเกาะกูด ความก้าวหน้า ร้อยละ 10
 - 2.3 โครงการจัดประกวดภาพเขียนศิลปกรรมนักเรียนเกาะช้าง ความก้าวหน้า ร้อยละ 100
 - 2.4 โครงการเยาวชนคนรักแหลมงอบ ความก้าวหน้า ร้อยละ 100
 - 2.5 โครงการอนุรักษ์และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดตราด ความก้าวหน้า ร้อยละ 50
 - 2.6 โครงการสนับสนุนการศึกษาและส่งเสริมอาชีพเรื่องการปลูกผักกางมุ้งและการปลูกพืชโดยไม่ใช้ดิน ความก้าวหน้า ร้อยละ 70
 - 2.7 โครงการทางลงหาดสาธารณะบริเวณหาดทรายขาว ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการสรรหาที่ดินบริจาคจากผู้ประกอบการ
 - 2.8 โครงการเกาะช้างน่าเที่ยว ชุมชนน่าอยู่ ความก้าวหน้า ร้อยละ 10
 - 2.9 โครงการปรับภูมิทัศน์ประตูสู่เกาะช้างและศาลเจ้าพ่อเกาะช้าง ความก้าวหน้า ร้อยละ 50
 - 2.10 โครงการปรับภูมิทัศน์แหล่งประวัติศาสตร์บ้านหาดเล็ก ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการประสานเทศบาลตำบลหาดเล็กเพื่อจัดทำแผนโครงการ

3. โครงการภายใต้งบประมาณ ปี 2549 จำนวน 6 โครงการ ได้แก่

3.1 โครงการพัฒนาจุดท่องเที่ยวในโครงข่ายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เกาะช้าง แยกเป็น

3.1.1 โครงการก่อสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยวที่ธารมะยม (ระยะที่ 2)

ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการติดตามการก่อสร้างระยะที่ 1 ซึ่งกำหนดแล้วเสร็จในเดือนกรกฎาคม 2549

3.1.2 โครงการพัฒนาจุดท่องเที่ยวศาลเจ้าพ่อเกาะช้าง ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนการดำเนินงาน

3.1.3 โครงการพัฒนาจุดบริการท่องเที่ยวบริเวณน้ำตกคลองเจ้าเหลี่ยม ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนการดำเนินงาน

3.1.4 โครงการพัฒนาจุดท่องเที่ยวหาดคลองพร้าว ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนการดำเนินงาน

3.1.5 โครงการพัฒนาและอนุรักษ์แนวปะการังหมู่เกาะรังเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการดำเนินงานตามแผนงาน

3.2 โครงการสำรวจเส้นทางและกำหนดรูปแบบการจัดกิจกรรมการเดินป่าศึกษาธรรมชาติในบริเวณพื้นที่เกาะช้างและเกาะกูด ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการประสานขออนุญาตเข้าดำเนินการศึกษาวิจัยในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

3.3 โครงการสำรวจชนิดและความหลากหลายของประชากรสัตว์ป่าบริเวณพื้นที่เกาะช้างและเกาะกูด ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการประสานขออนุญาตเข้าดำเนินการศึกษาวิจัยในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

3.4 โครงการก่อสร้างสะพานทางเดินเท้า ศึกษาระบบนิเวศป่าชายเลนบ้านน้ำเชี่ยว ความก้าวหน้าอยู่ระหว่างการประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำแผนการดำเนินงาน

3.5 โครงการเก็บขยะได้น้ำ ความก้าวหน้า ร้อยละ 100

3.6 โครงการเข้าค่ายอบรมเยาวชนคน อพท. ครั้งที่ 1 ความก้าวหน้า ร้อยละ 100

4. งาน/โครงการสำคัญเร่งด่วนที่อยู่ในความรับผิดชอบของ อพท. โดยมี สพพ. 1 เป็นหน่วยงานประสานการพัฒนา จำนวน 7 โครงการ ดังนี้

4.1 โครงการก่อสร้างโรงคัดแยกและปรับสภาพขยะมูลฝอย โดยการย่อยสลายแบบไม่ใช้ออกซิเจน ขนาด 30 ตัน/วัน ซึ่งได้ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จ พร้อมทำการติดตั้งเครื่องจักรและอุปกรณ์ต่าง ๆ โดยขณะนี้อยู่ในช่วงดำเนินการทดสอบเครื่องจักรและอุปกรณ์

4.2 โครงการศึกษาความเหมาะสมและออกแบบรายละเอียดระบบระบายน้ำระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสียพื้นที่หมู่เกาะช้าง โดยขณะนี้อยู่ระหว่างการประสานงานเพื่อสรรหาพื้นที่ดำเนินการ

4.3 โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์เขื่อนหิน ชายหาด บริเวณอ่าวไทรงาม (อ่าวผีหลอก) ได้ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จ อยู่ระหว่างการนำเข้าประชาคมเพื่อหาแนวทางการบริหารจัดการ

4.4 โครงการสำรวจออกแบบรายละเอียดและออกแบบเค้าโครงโครงการก่อสร้างท่าเทียบเรือขนาดเล็ก และท่าเรือริมน้ำในพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้าง ไม่เกิน 150 ตันกรอส ขณะนี้ อยู่ระหว่างการดำเนินการ

4.5 โครงการก่อสร้างห้องน้ำสาธารณะตามแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ บนเกาะช้าง เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว โดยได้ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จ 4 จุด จากจำนวนทั้งหมด 8 จุด

4.6 โครงการก่อสร้างศูนย์บริการนักท่องเที่ยวธารมะยม (ระยะที่ 1) ขณะนี้ผู้รับจ้าง ได้ส่งมอบงานงวดที่ 2 แล้ว

4.7 โครงการสวนรุกขชาติเกาะช้าง (งานออกแบบวางผัง) ขณะนี้ผู้รับจ้างได้ส่งมอบงานสำรวจและออกแบบวางผังแล้วเสร็จ

ตัวอย่างโครงการพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง แสดงในภาพที่ 4

ภาพที่ 4 ตัวอย่างการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุทธีวรรณ จันทรมรินทร์ (2523) ได้ศึกษาทัศนคติของประชาชนบริเวณใกล้เคียงอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมอุทยานแห่งชาติ พบว่า ระดับการศึกษา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลให้ประชาชนมีทัศนคติต่อสภาพแวดล้อมอุทยานแห่งชาติ คนที่มีการศึกษาสูงย่อมคำนึงถึงการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ที่คุ้มค่าของทรัพยากรธรรมชาติ คนที่มีการศึกษาน้อยกว่าจะคำนึงถึงเรื่องนี้น้อยกว่า

ปรมาภรณ์ สมานประธาน (2525) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 11 ที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ได้แก่ ทรัพยากรดิน ทรัพยากรน้ำ และทรัพยากรป่าไม้ โดยใช้วิธีวัดของลิเคิร์ต (Likert's Method) โดยใช้ตัวแปรอิสระ คือ เพศและที่อยู่อาศัย และตัวแปรตาม คือ ทัศนคติที่มีต่อการอนุรักษ์ดิน น้ำ และป่าไม้ ในการศึกษาความแตกต่างของทัศนคติระหว่าง นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ระหว่างนักเรียนที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในเมืองกับนอกเมือง และศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศกับถิ่นที่อยู่อาศัยของนักเรียน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนนักเรียนที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในเมืองกับนอกเมือง มีทัศนคติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศกับถิ่นที่อยู่อาศัยของนักเรียน พบว่า ไม่มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

กมลลา สุพรรณ (2539) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการท่องเที่ยวของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในสถานที่ท่องเที่ยว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในสถานที่ท่องเที่ยวถูกต้องมากกว่าเพศชาย เพศต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับสูง มีพฤติกรรมท่องเที่ยวที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในสถานที่ท่องเที่ยวถูกต้องมากที่สุด และจากการทดสอบทางสถิติ พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน มีพฤติกรรมท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นาคม ชีรสวรรณจักร (2541) ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของประชาชนท้องถิ่นต่อการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษา: อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ศึกษากลุ่มตัวอย่างหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนครัวเรือน ที่อาศัยอยู่ในอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ไม่น้อยกว่า 1 ปี

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับปานกลาง ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ อายุ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น

สุริพร ภัทรพรนนท์ (2541) ได้ศึกษาทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา อุทยานแห่งชาติในจังหวัดกาญจนบุรี ใช้ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ฐานนิยม และทดสอบความเป็นอิสระต่อกันระหว่างทัศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติของจังหวัดกาญจนบุรี กับตัวแปรที่ศึกษาด้วยค่าสถิติไคสแควร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติเอราวัณ อุทยานแห่งชาติไทรโยค อุทยานแห่งชาติเฉลิมรัตนโกสินทร์ อุทยานแห่งชาติเขื่อนศรีนครินทร์ อุทยานแห่งชาติเขาแหลม รวม 390 คน ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับปานกลาง มีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เชิงบวก หรือส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับปานกลางถึงสูง ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ สถานภาพสมรส การศึกษา และความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ณัฐสุชา เอี่ยมสมบุรณ์ (2543) ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของประชาชนต่อการอนุรักษ์ดอนหอยหลอด อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 ปี ขึ้นไป จำนวน 227 ตัวอย่าง ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นด้วยต่อการอนุรักษ์ดอนหอยหลอด ร้อยละ 81.33 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อการอนุรักษ์ดอนหอยหลอดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ระดับการศึกษา และการเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม

ธีรพัฒน์ ตี้อตัน (2546) ได้ศึกษาระดับความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมของประชาชน และความสัมพันธระหว่างความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่อาศัยอยู่ในเขต และนอกเขตพื้นที่รับผิดชอบ ต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่วนอุทยานม่อนพระยาแช่ ตำบลพิชัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง โดยใช้ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพในครัวเรือน อาชีพหลัก ระดับการศึกษา รายได้ ตำแหน่งทางสังคมในชุมชน และการได้รับข่าวสาร และตัวแปรตาม ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ทัศนคติต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และ การมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่จะมีระดับทัศนคติที่เห็นด้วยมากที่สุด และมีระดับการมีส่วนร่วมสูงกว่าผู้ที่อาศัยอยู่นอกเขตพื้นที่ ปัจจัยที่มีผลต่อความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้แก่ ระดับการศึกษา และการได้รับข่าวสาร ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพใน

ครัวเรือน ระดับการศึกษา อาชีพหลัก ตำแหน่งทางสังคม และการได้รับข่าวสาร และไม่มีปัจจัยส่วนบุคคลใดที่มีผลต่อทัศนคติ ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วม พบว่า ความรู้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทัศนคติในด้านการบริหารจัดการ ด้านกิจกรรมท่องเที่ยว และด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและการมีส่วนร่วม พบว่า ทัศนคติในด้านการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

วาชรัตน์ นันทเสน (2546) ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว ที่มีต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลก ศึกษากลุ่มตัวอย่าง นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า จำนวน 397 ตัวอย่าง ผลการศึกษา พบว่า แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้าที่มีความพร้อมมากคือ ผาซุง และลานหินปุ่ม ปัจจัยที่มีผลทำให้ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และประสบการณ์ในการท่องเที่ยว

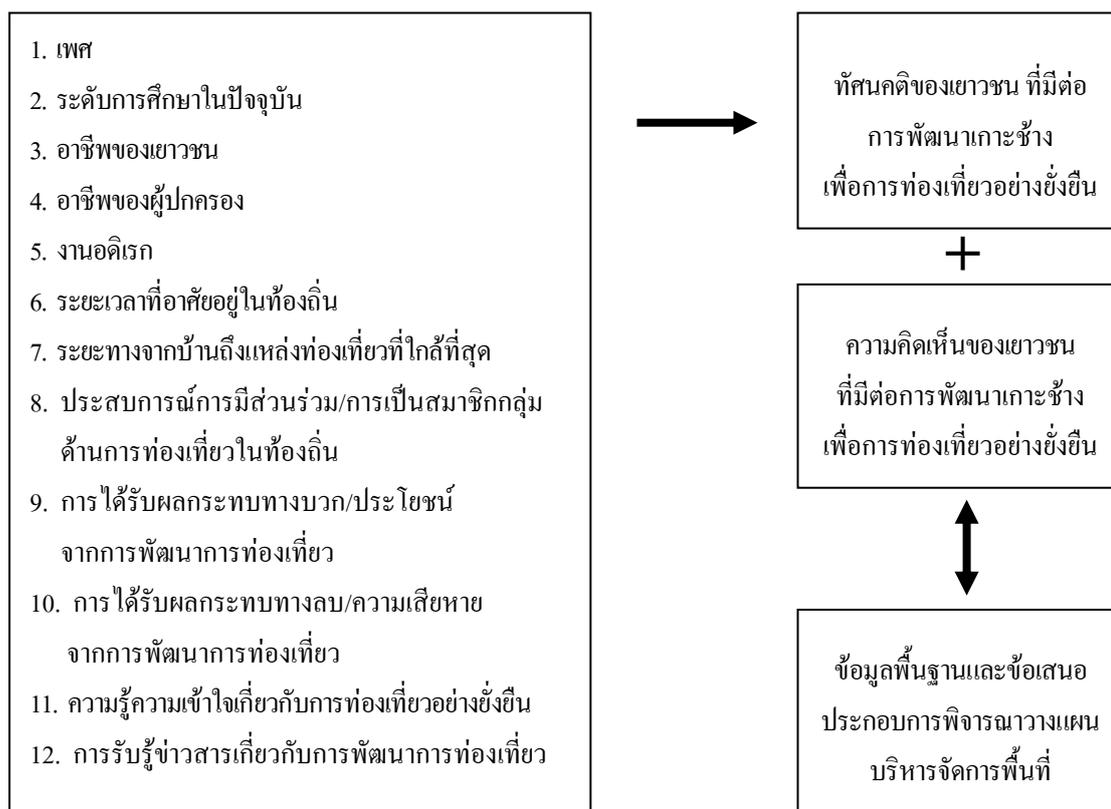
สมพร เลหาเลิศักดา (2546) ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรี ศึกษากลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวไทย บริเวณชายหาดชะอำ จำนวน 400 ตัวอย่าง ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างมีภาพลักษณ์ต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรี อยู่ในเกณฑ์ดี ยกเว้นในด้านแหล่งบันเทิงยามค่ำคืน และความเหมาะสมของราคาสินค้าและบริการ และที่พัก ที่มีภาพลักษณ์ในระดับปานกลาง ระดับการศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญและมีความสัมพันธ์กับความเห็นต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยว

Tupburi (2002) ได้ศึกษาความพร้อมของท้องถิ่นในการพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะช้าง จังหวัดตราด โดยศึกษาเกี่ยวกับสภาพและกิจกรรมการท่องเที่ยวบนเกาะช้าง ศึกษาขีดความสามารถในการรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวของเกาะช้าง และวิเคราะห์ความพร้อมของท้องถิ่นและทิศทางที่เหมาะสมของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับการมีส่วนร่วมของท้องถิ่น ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 89.9 มีความพร้อมและต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะช้าง ส่วนความสามารถทางด้านกายภาพของเกาะช้างในการรองรับการท่องเที่ยวยังมีได้อีกมาก ปริมาณน้ำป่อและน้ำคลองยังมีมาก แต่มีข้อจำกัดด้านการเดินทางจากภายนอกและภายในเกาะเท่านั้น อาจทำให้การขยายตัวเป็นไปอย่างช้า ๆ นับเป็นผลดีในระยะต้นของการพัฒนา รวมทั้งชุมชนเองก็มีทัศนคติและความพร้อมต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของเกาะช้างด้วย

Teeraswasdi (2003) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้และแนวคิดในการป้องกันแก้ไขปัญหาลิ่งแวดล้อมที่เป็นผลมาจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่น กรณีศึกษา เกาะช้าง จังหวัดตราด โดยศึกษาจากหัวหน้าครัวเรือนที่อยู่ในตำบลเกาะช้าง 222 คน ผลการศึกษา พบว่าหัวหน้าครัวเรือนส่วนใหญ่มีการรับรู้ปัญหาลิ่งแวดล้อมที่เป็นผลมาจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับมากถึงปานกลาง โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ ได้แก่ ระดับการศึกษา เจตคติ และความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ลิ่งแวดล้อม และเสนอแนะให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนเข้าไปดูแลจัดการแก้ไขปัญหายยะมูลฝอย ทัศนียภาพ และความเสื่อมโทรมของสภาพชายหาด ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญและจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้พบปัจจัยที่คาดได้ว่าจะมีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หลายปัจจัย ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ระยะเวลาที่อาศัยในท้องถิ่น การเป็นสมาชิกกลุ่มในสังคม และความรู้ แต่เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จึงมีการปรับและเพิ่มปัจจัยเพื่อให้เหมาะสมกับงานวิจัย ประกอบด้วย 12 ปัจจัย ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน อาชีพของเยาวชน อาชีพของผู้ปกครอง งานอดิเรก ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น ระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยว (ใกล้ที่สุด) ประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น การได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว การได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยว ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว สำหรับปัจจัยอายุ ไม่ได้นำมาวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีอายุใกล้เคียงกัน ดังนั้น สามารถแสดงกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในครั้งนี้ ได้ตั้งสมมติฐานไว้ ดังนี้

1. เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน
2. เยาวชนที่มีระดับการศึกษาในปัจจุบันแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน
3. เยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

4. เยาวชนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน
5. เยาวชนที่มีงานอดิเรกแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน
6. เยาวชนที่มีระยะเวลาอาศัยอยู่ในท้องถิ่นเกาะช้างแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน
7. เยาวชนที่มีระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุดแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน
8. เยาวชนที่มีประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่นแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน
9. เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน
10. เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน
11. เยาวชนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน
12. เยาวชนที่ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) เพื่อศึกษาทัศนคติของเยาวชนที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยใช้แบบสอบถาม (questionnaire) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

แหล่งรวบรวมข้อมูลมี 2 ส่วน ได้แก่

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ทั้งวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ งานวิจัย บทความทางวิชาการ และข้อมูลทางสถิติ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากสถานที่ดังต่อไปนี้

- 1.1 สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- 1.2 ห้องสมุดคณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- 1.3 สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยมหิดล
- 1.4 สำนักงานสถิติแห่งชาติ
- 1.5 สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
- 1.6 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

2. การเก็บข้อมูลภาคสนาม

กลุ่มประชากรที่ผู้ศึกษาทำการวิจัย คือ กลุ่มเยาวชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เกาะช้าง อายุระหว่าง 15-24 ปี ที่มีทะเบียนบ้านในตำบลเกาะช้างและตำบลเกาะช้างใต้ โดยผู้วิจัยจะลงพื้นที่เพื่อทำการสัมภาษณ์ โดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์จะใช้วิธีการพูดคุยสนทนาตามหัวข้อที่กำหนดไว้

การสร้างและทดสอบแบบสอบถาม

1. การสร้างแบบสอบถาม ซึ่งจัดทำขึ้นโดยอาศัยแนวคิด ทฤษฎี หลักการ มาประกอบการสร้างแบบสอบถาม โดยมีทั้งคำถามปลายปิด และคำถามปลายเปิด ประกอบด้วย คำถาม 5 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1	เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของเยาวชน และข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อทัศนคติของเยาวชน
ตอนที่ 2	เป็นคำถามทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ใช้การให้คะแนน 2 สเกล คือ ใช่ และ ไม่ใช่ คำถามมีทั้งลักษณะเชิงบวกและเชิงลบ
ตอนที่ 3	เป็นคำถามเกี่ยวกับการได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ตอนที่ 4	เป็นแบบวัดทัศนคติของเยาวชน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ลักษณะคำถามเป็นแบบลิเคิร์ตสากล (Likert scale) มี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง คำถามมีทั้งลักษณะเชิงบวกและเชิงลบ
ตอนที่ 5	เป็นคำถามในลักษณะต้องการให้ผู้ตอบให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

2. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปศึกษาลักษณะกรรมกรที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

3. ทดสอบแบบสอบถาม (pre-test) โดยนำแบบสอบถามที่ได้ไปทำการทดสอบกับเยาวชนที่มีทะเบียนบ้านในตำบลเกาะช้างและตำบลเกาะช้างใต้ กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ในลักษณะ

สุ่มสำรวจ จำนวน 30 ชุด แล้วนำแบบสอบถามมาทำการปรับปรุงเพื่อความสมบูรณ์และถูกต้องของข้อมูล

เกณฑ์ในการแบ่งระดับของคะแนน

1. การวัดระดับการได้รับผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยว มีทั้งผลกระทบทางบวก และผลกระทบทางลบ กำหนดระดับคะแนน ดังนี้

เลือก	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน
ไม่เลือก	ให้ค่าคะแนน 0 คะแนน

เกณฑ์ในการแบ่งระดับการได้รับผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยว แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ การได้รับผลกระทบในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ นำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย โดยการคำนวณจากสูตร (กิตติ ฉันทวสันต์, 2547) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของช่วงชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนช่วงชั้น}} \\ &= \frac{1 - 0}{3} \\ &= 0.33 \end{aligned}$$

การแปลความหมายรายชื่อ เป็นการนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม ซึ่งมีคะแนนอยู่ระหว่าง 0-1 คะแนน มาจัดเข้าระดับคะแนน และได้แบ่งชั้นคะแนนเป็น 3 ระดับ คือ การได้รับผลกระทบในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ โดยนำค่าคะแนนสูงสุดลบคะแนนต่ำสุดหารด้วยจำนวนระดับชั้นคะแนน จะได้ช่วงคะแนน 0.33 คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน 0.00-0.33 หมายถึง	การได้รับผลกระทบในระดับต่ำ
ระดับคะแนน 0.34-0.67 หมายถึง	การได้รับผลกระทบในระดับปานกลาง
ระดับคะแนน 0.68-1.00 หมายถึง	การได้รับผลกระทบในระดับสูง

2. การวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นลักษณะแบบทดสอบ มีคำตอบ 2 ลักษณะ คือ ใช่ และไม่ใช่ คำถามในแบบทดสอบมีทั้งลักษณะเชิงบวกและเชิงลบ รวม 16 ข้อ กำหนดระดับคะแนนสำหรับคำถามเชิงบวก ดังนี้

ใช่	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน
ไม่ใช่	ให้ค่าคะแนน 0 คะแนน

ส่วนคำถามเชิงลบ จะกำหนดระดับคะแนนเป็นไปในทางตรงกันข้าม ดังนี้

ใช่	ให้ค่าคะแนน 0 คะแนน
ไม่ใช่	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์ในการแบ่งระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ความรู้ระดับสูง ความรู้ระดับปานกลาง และความรู้ระดับต่ำ นำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ยโดยใช้สูตรดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของช่วงชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนช่วงชั้น}} \\ &= \frac{1 - 0}{3} \\ &= 0.33 \end{aligned}$$

การแปลความหมายรายชื่อ เป็นการนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม ซึ่งมีคะแนนอยู่ระหว่าง 0-1 คะแนน มาจัดเข้าระดับคะแนน และได้แบ่งชั้นคะแนนเป็น 3 ระดับ คือ ความรู้ระดับสูง ความรู้ระดับปานกลาง และความรู้ระดับต่ำ โดยนำค่าคะแนนสูงสุดลบคะแนนต่ำสุดหารด้วยจำนวนระดับชั้นคะแนน จะได้ช่วงคะแนน 0.33 คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน 0.00-0.33	หมายถึง	ความรู้ระดับต่ำ
ระดับคะแนน 0.34-0.67	หมายถึง	ความรู้ระดับปานกลาง
ระดับคะแนน 0.68-1.00	หมายถึง	ความรู้ระดับสูง

3. การวัดระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
พิจารณาจากความถี่ในการรับรู้ข่าวสาร มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ได้รับ 21-30 ครั้ง/เดือน	ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน
ได้รับ 11-20 ครั้ง/เดือน	ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน
ได้รับ 1-10 ครั้ง/เดือน	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

เกณฑ์ในการแบ่งระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ การรับรู้ข่าวสารระดับสูง การรับรู้ข่าวสารระดับปานกลาง และการรับรู้ข่าวสาร
ระดับต่ำ นำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตรดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของช่วงชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนช่วงชั้น}} \\ &= \frac{3 - 1}{3} \\ &= 0.66 \end{aligned}$$

การแปลความหมายรายชื่อ เป็นการนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม ซึ่งมีคะแนน
อยู่ระหว่าง 1-3 คะแนน มาจัดเข้าระดับคะแนน และได้แบ่งชั้นคะแนนเป็น 3 ระดับ คือ การรับรู้
ข่าวสารระดับสูง การรับรู้ข่าวสารระดับปานกลาง และการรับรู้ข่าวสารระดับต่ำ โดยนำค่าคะแนน
สูงสุดลบคะแนนต่ำสุด หารด้วยจำนวนระดับชั้นคะแนน จะได้ช่วงคะแนน 0.66 คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน 1.00-1.66 หมายถึง	การรับรู้ข่าวสารระดับต่ำ
ระดับคะแนน 1.67-2.33 หมายถึง	การรับรู้ข่าวสารระดับปานกลาง
ระดับคะแนน 2.34-3.00 หมายถึง	การรับรู้ข่าวสารระดับสูง

4. การวัดระดับทัศนคติ ในแบบสอบถามมีคำถามจำนวน 16 ข้อ มีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ
สำหรับคำถามเชิงบวก จะกำหนดระดับคะแนน 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 5 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน

สำหรับคำถามเชิงลบ จะกำหนดระดับคะแนนเป็นไปในทางตรงกันข้าม ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน
เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 5 คะแนน

นำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย โดยกำหนดระดับทัศนคติ เป็น 3 ระดับ คือ เห็นด้วยมาก
เห็นด้วยปานกลาง และเห็นด้วยน้อย โดยใช้สูตรดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของช่วงชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนช่วงชั้น}} \\
 &= \frac{5 - 1}{3} \\
 &= 1.33
 \end{aligned}$$

การแปลความหมายรายชื่อ เป็นการนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม ซึ่งมีคะแนน
อยู่ระหว่าง 1-5 คะแนน มาจัดเข้าระดับคะแนน ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งชั้นคะแนนเป็น 3 ระดับ คือ เห็นด้วย
มาก เห็นด้วยปานกลาง และเห็นด้วยน้อย โดยนำค่าคะแนนสูงสุดลบคะแนนต่ำสุดหารด้วยจำนวน
ระดับชั้นคะแนน จะได้ช่วงคะแนน 1.33 คะแนน ดังนี้

ระดับคะแนน 1.00-2.33 หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
ระดับคะแนน 2.34-3.67 หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
ระดับคะแนน 3.68-5.00 หมายถึง	เห็นด้วยมาก

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี ที่อยู่ในเขตตำบลเกาะช้าง และตำบลเกาะช้างใต้ กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด รวมจำนวน 9 หมู่บ้าน เนื่องจากเป็นกลุ่มประชากรที่อยู่ในวัยเริ่มมีวุฒิภาวะ สามารถแสดงความคิดเห็นและทัศนคติอย่างมีเหตุผลได้จากข้อมูลล่าสุด (เดือนพฤษภาคม 2549) ของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ตำบลเกาะช้าง และตำบลเกาะช้างใต้ มีจำนวนประชากรอายุระหว่าง 15-24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง รวม 929 คน (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ข้อมูลจำนวนประชากร ช่วงอายุ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด

อายุ (ปี)	ชาย (คน)	หญิง (คน)	รวม (คน)
15	50	35	85
16	41	41	82
17	35	40	75
18	46	37	83
19	38	49	87
20	36	36	72
21	72	37	109
22	48	44	92
23	69	45	114
24	63	67	130
รวม	498	431	929

หมายเหตุ: 1. แยกตามช่วงอายุ เฉพาะผู้มีสัญชาติไทย

2. ปรับปรุงถึงเดือนพฤษภาคม 2549

ที่มา: กรมการปกครอง (2549)

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (accidental sampling) โดยใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากเยาวชนที่มีอายุ 15-24 ปี ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด มีผู้เก็บแบบสอบถามทั้งสิ้น 5 คน ดำเนินการในเดือนมิถุนายน 2549 สถานที่ คือ โรงเรียนบ้านคลองสน ตำบลเกาะช้าง โรงเรียนบ้านสลักเพชร ตำบลเกาะช้างใต้ ซึ่งเป็นโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา 2 แห่งในเกาะช้าง สนามกีฬา ชุมชนในตำบลเกาะช้าง ชุมชนในตำบลเกาะช้างใต้ ท่าเรือ ร้านค้า บริเวณชายหาด และแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ทั้งลักษณะผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์เยาวชนและเยาวชนกรอกแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยก่อนการสัมภาษณ์หรือก่อนที่เยาวชนจะกรอกแบบสอบถาม ผู้วิจัยและคณะทั้ง 5 คน จะอธิบายรายละเอียดและชี้แจงทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำถามในแบบสอบถามให้เยาวชนทราบ และหากมีข้อสงสัยเพิ่มเติมให้สอบถามได้

สำหรับขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ได้คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของ Yamane (1973) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N e^2}$$

เมื่อ	n	=	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (คน)
	N	=	ขนาดของประชากรทั้งหมด โดยในที่นี้เท่ากับ 929 คน
	e	=	ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง กำหนดให้มีค่าเท่ากับร้อยละ 5 (0.05) หมายความว่า การสุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 100 ครั้ง มีโอกาสถูกต้องจำนวน 95 ครั้ง

แทนค่าจำนวนประชากรลงในสูตร

$$\begin{aligned} n &= \frac{929}{1 + 929 (0.05)^2} \\ &= 280 \end{aligned}$$

ในการวิจัยครั้งนี้จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จากสูตรของ Yamane เท่ากับ 280 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ภายหลังการเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่ถูกต้องสมบูรณ์มาทำการวิเคราะห์เพื่อประมวลผลและแปลผล ประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามในลักษณะการพรรณนา นำเสนอในรูปแบบตาราง และแสดงค่าทางสถิติอย่างง่าย ได้แก่ ค่าสถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และข้อมูลในส่วนของข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเยาวชนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาเข้ารหัส (coding) และประเมินผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งเป็นการหาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษาโดยใช้วิธีไคกำลังสอง หรือไคสแควร์ (chi-square test) และกำหนดให้มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เป็นหลัก โดยมีสูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^L \sum_{j=1}^K \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

โดยที่ χ^2	=	ค่า chi-square
i	=	จำนวนแถว (i = 1, 2, 3, ..., L)
j	=	จำนวนคอลัมน์ (j = 1, 2, 3, ..., K)
O	=	ความถี่ค่าสังเกต
E	=	ความถี่ค่าที่คาดหวัง

บทที่ 4

ผลการวิจัยและวิจารณ์

การวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แบ่งผลการวิจัยเป็น 4 ส่วน ดังนี้

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของเยาวชนและข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชน และวิจารณ์
- ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และวิจารณ์
- ส่วนที่ 3 ทัศนคติของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และวิจารณ์
- ส่วนที่ 4 ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และวิจารณ์

ส่วนที่ 1 ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของเยาวชนและข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชน และวิจารณ์

การศึกษาข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของเยาวชนและข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 280 คน ประกอบด้วย เพศ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน อาชีพของเยาวชน อาชีพของผู้ปกครอง งานอดิเรก ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น ระยะทางจากบ้านของเยาวชนถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุด ประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น การได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว การได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยว ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว มีผลการวิจัย ดังนี้

1. เพศ ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีจำนวนใกล้เคียงกัน แยกเป็น เพศชาย จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 53.60 และเพศหญิง จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 46.40 (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามเพศ

(n = 280)

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	150	53.60
หญิง	130	46.40
รวม	280	100.00

2. อายุ ผลการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเยาวชนอายุ 15 ปี มากที่สุด จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 25.70 รองลงมา คือ เยาวชนอายุ 16 ปี จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 23.20 โดยเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง อายุ 22 ปี พบน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70 แสดงให้เห็นว่า เยาวชน ส่วนใหญ่ที่พบในพื้นที่กิ่งอำเภอเกาะช้างจะมีช่วงอายุระหว่าง 15-18 ปี ซึ่งอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน แต่กลุ่มเยาวชนอายุ 19 ปีขึ้นไปจะพบได้น้อยกว่า อาจเป็นเพราะเป็นกลุ่มเยาวชนที่อยู่ในวัยทำงาน ผู้วิจัยจึงมีโอกาสพบเจอเยาวชนกลุ่มนี้น้อยกว่า (ตารางที่ 3)

3. ระดับการศึกษาในปัจจุบัน ผลการวิจัย พบว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง ขณะเก็บข้อมูลภาคสนาม (เดือนมิถุนายน 2549) ที่พบมากที่สุด คือ ระดับมัธยมศึกษา จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 48.60 แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้ในปัจจุบันของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้างส่วนใหญ่ได้รับมาจากการเรียนหนังสือ และจากบุคลากรในโรงเรียน รองลงมา คือ ระดับอาชีวศึกษา จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 และน้อยที่สุด คือ ระดับการศึกษาอื่น ๆ ได้แก่ กลุ่มการศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40 (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง
จังหวัดตราด จำแนกตามอายุ

(n = 280)

อายุ (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ	หมายเหตุ
15	72	25.70	เยาวชนอายุ 15-24 ปี
16	65	23.20	เป็นช่วงอายุที่วิจัย
17	52	18.60	สูงสุด 24 ปี
18	42	15.00	ต่ำสุด 15 ปี
19	16	5.70	เฉลี่ย 17.12 ปี
20	9	3.20	S.D. 2.26
21	5	1.80	
22	2	0.70	
23	6	2.20	
24	11	3.90	
รวม	280	100.00	

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง
จังหวัดตราด จำแนกตามระดับการศึกษาในปัจจุบัน

(n = 280)

ระดับการศึกษาในปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษา	136	48.60
อาชีวศึกษา	49	17.50
อนุปริญญา	32	11.40
ปริญญาตรี	10	3.60
อื่น ๆ แยกเป็น		
- ทำงานแล้ว	49	17.50
- กศน.	4	1.40
รวม	280	100.00

4. อาชีพของเยาวชน ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/นักศึกษา มากที่สุด จำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 81.10 รองลงมา คือ อาชีพรับจ้าง จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 12.10 และน้อยที่สุด คือ อาชีพอื่น ๆ ได้แก่ อาชีพประมง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.30 จะสังเกตได้ว่ากลุ่มเยาวชนที่พบส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา จึงมีอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ได้ทำงานแล้ว (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามอาชีพของเยาวชน

(n = 280)

อาชีพของเยาวชน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
นักเรียน/นักศึกษา	227	81.10
รับจ้าง	34	12.10
พนักงานร้านขายของ/บริษัทเอกชน	8	2.90
รับราชการ	5	1.80
อื่น ๆ แยกเป็น		
- ธุรกิจส่วนตัว	5	1.80
- ประมง	1	0.30
รวม	280	100.00

5. อาชีพของผู้ปกครองของเยาวชน ผลการวิจัย พบว่า ผู้ปกครองของเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ประกอบอาชีพรับจ้าง มากที่สุด จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 38.60 รองลงมา คือ อาชีพค้าขาย จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 29.30 และน้อยที่สุด คือ ประกอบอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ กลุ่มอาชีพธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70 (ตารางที่ 6)

6. งานอดิเรกของเยาวชน ผลการวิจัย พบว่า งานอดิเรกที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างให้ความสนใจมากที่สุด คือ เล่นกีฬา จำนวน 139 คน คิดเป็นร้อยละ 49.60 รองลงมา คือ อ่านหนังสือ จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 23.60 และน้อยที่สุด คือ แต่งกลอน จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.80 (ตารางที่ 7)

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง
จังหวัดตราด จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครองของเยาวชน

(n = 280)

อาชีพของผู้ปกครอง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับจ้าง	108	38.60
ค้าขาย	82	29.30
เกษตรกร	39	13.90
รับราชการ	14	5.00
พนักงานร้านขายของ/บริษัทเอกชน	3	1.10
อื่น ๆ แยกเป็น		
- ประมง	22	7.80
- ธุรกิจส่วนตัว	10	3.60
- ธุรกิจท่องเที่ยว	2	0.70
รวม	280	100.00

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง
จังหวัดตราด จำแนกตามงานอดิเรกของเยาวชน

(n = 280)

งานอดิเรกของเยาวชน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เล่นกีฬา	139	49.60
อ่านหนังสือ	66	23.60
วาดรูป	34	12.20
เล่นดนตรี	17	6.10
ปลูกต้นไม้	13	4.60
ค่าน้ำคูประการัง	6	2.10
แต่งกลอน	5	1.80
รวม	280	100.00

7. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น (ปี) ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ทั้งหมด 280 คน อยู่อาศัยในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด เป็นระยะเวลาตั้งแต่ 1-24 ปี จึงได้ กำหนดเป็นช่วงปีที่อยู่อาศัยเพื่อให้ข้อมูลความถี่ไม่กระจายมากเกินไป ซึ่งช่วงปีที่อยู่อาศัยมากที่สุด คือ 1-5 ปี จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 36.80 รองลงมา คือ ช่วง 11-15 ปี จำนวน 85 คน คิดเป็น ร้อยละ 30.40 และช่วงปีที่อยู่อาศัยน้อยที่สุด คือ 21-24 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.10 แต่หาก พิจารณาเป็นรายปี จะพบว่า เยาวชนจะมีระยะเวลาอาศัยอยู่ในท้องถิ่น เป็นเวลา 1 ปีมากที่สุด รองลงมา คือ 15 ปี แสดงให้เห็นว่าส่วนใหญ่เยาวชนจะมีภูมิลำเนาในท้องถิ่นอื่น แล้วอพยพโยกย้าย มาอยู่ในกิ่งอำเภอเกาะช้างภายหลัง ซึ่งอาจจะย้ายตามผู้ปกครองมา แต่ในขณะเดียวกันก็มีจำนวน เยาวชนที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในกิ่งอำเภอเกาะช้างในสัดส่วนใกล้เคียงกันด้วย (ตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระยะเวลาที่อยู่อาศัยในท้องถิ่น (ปี)

(n = 280)

ระยะเวลาที่อยู่อาศัยในท้องถิ่น (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ	หมายเหตุ
1-5	103	36.80	สูงสุด 24 ปี
6-10	39	13.90	ต่ำสุด 1 ปี
11-15	85	30.40	เฉลี่ย 9.84 ปี
16-20	47	16.80	S.D. 6.32
21-24	6	2.10	
รวม	280	100.00	

8. ระยะทางจากบ้านเยาวชนถึงแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านมากที่สุด (กิโลเมตร) ผลการวิจัย พบว่า ระยะทางจากบ้านเยาวชนถึงแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านมากที่สุด อยู่ในช่วงระยะ 0.10-10.00 กิโลเมตร โดยส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระยะทาง 1.00-5.00 กิโลเมตร จำนวน 224 คน คิดเป็น ร้อยละ 80.00 รองลงมา คือ 6.00-10.00 กิโลเมตร จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 13.20 และน้อยที่สุด คือ ต่ำกว่า 1 กิโลเมตร จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 6.80 แสดงให้เห็นว่า แหล่งท่องเที่ยว ในเกาะช้าง ส่วนใหญ่จะมีที่ตั้งไม่ห่างไกลกันมากนัก ทำให้สะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว (ตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยว (กิโลเมตร)

(n = 280)

ระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยว (กิโลเมตร)	จำนวน (คน)	ร้อยละ	หมายเหตุ
ต่ำกว่า 1	19	6.80	สูงสุด 10 กิโลเมตร
1-5	224	80.00	ต่ำสุด 0.10 กิโลเมตร
6-10	37	13.20	เฉลี่ย 3.04 กิโลเมตร
			S.D. 2.19
รวม	280	100.00	

สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด ผลการวิจัย พบว่ามีจำนวนทั้งหมด 17 แห่ง โดยแหล่งท่องเที่ยวชื่อ น้ำตกคีรีเพชร เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด ถึงจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 21.80 รองลงมา คือ น้ำตกคลองพลู จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 14.60 และน้อยที่สุด คือ เกาะมันนอก และอ่างเก็บน้ำเขาระกำ จำนวนอย่างละ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70 (ตารางที่ 10)

9. ประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 87.90 และเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพียงเล็กน้อย จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 12.10 แสดงว่า เยาวชนส่วนใหญ่ยังขาดการมีส่วนร่วมเกี่ยวกับการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น อาจเป็นเพราะเยาวชนไม่ค่อยได้รับฟังข่าวสาร จึงไม่ทราบว่า มีกลุ่มด้านการท่องเที่ยวอยู่ในท้องถิ่น

สำหรับกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็นสมาชิกอยู่นั้น จากผลการวิจัย พบว่า มีทั้งหมดจำนวน 8 กลุ่ม โดยกลุ่มชื่อ ชมรมอนุรักษ์ มีเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็นสมาชิกมากที่สุด ถึงจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 5.70 รองลงมา คือ ชมรมเยาวชนคนรักบางบัว มีเยาวชนเป็นสมาชิกจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 และน้อยที่สุด มี 3 กลุ่ม คือ กลุ่มอนุรักษ์เชิงนิเวศ กลุ่มอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและชมรมปลูกป่าชายเลน มีเยาวชนเป็นสมาชิกจำนวน กลุ่มละ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.30 (ตารางที่ 11)

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านมากที่สุด

(n = 280)

แหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านเยาวชน มากที่สุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้ำตกคีรีเพชร	61	21.80
น้ำตกคลองพลู	41	14.60
น้ำตกธารมะยม	26	9.30
หาดทรายขาว	26	9.30
น้ำตกคลองเจ้าเหลี่ยม	19	6.80
น้ำตกคลองหนึ่ง	18	6.40
ยุทธนาวีเกาะช้าง	15	5.40
อ่าวโบลาน	15	5.40
สะพานชมป่าชายเลน	13	4.60
หาดไก่อ๊ะ	10	3.60
อ่าวสลักเพชร	10	3.60
น้ำตกคลองนนทรี	7	2.50
หมู่บ้านประมงบางเบ้า	7	2.50
เกาะหวาย	5	1.70
บ้านช้างไทย	3	1.10
อ่างเก็บน้ำเขาระกำ	2	0.70
เกาะมันนอก	2	0.70
รวม	280	100.00

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

(n = 280)

ประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิก กลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เป็นสมาชิก	246	87.90
เป็นสมาชิก ได้แก่		
- ชมรมอนุรักษ์	16	5.80
- ชมรมเยาวชนคนรักบางเบ้า	7	2.50
- ชมรมยุวมัคคุเทศก์น้อย	3	1.10
- ชมรมคนรักเกาะช้าง	3	1.10
- ชมรมสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ	2	0.70
- ชมรมปลูกป่าชายเลน	1	0.30
- กลุ่มอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	1	0.30
- กลุ่มอนุรักษ์เชิงนิเวศ	1	0.30
รวม	280	100.00

10. การได้รับผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ในการวิจัยครั้งนี้ แยกเป็น การได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว และการได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยว ผลการวิจัย มีดังนี้

10.1 การได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นจำนวนถึง 255 คน คิดเป็นร้อยละ 91.10 เห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด เกิดประโยชน์ต่อชุมชนเกาะช้าง โดยเยาวชนเห็นว่า ประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด มากที่สุดคือ ทำให้เกิดการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวและทำให้ชุมชนมีรายได้เพิ่มมากขึ้น เป็นจำนวนถึง 218 คน คิดเป็นร้อยละ 77.90 รองลงมา เห็นว่า ทำให้เกิดการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค/สาธารณูปการ จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 45.70 รองลงมา เห็นว่า ทำให้เยาวชน/คนท้องถิ่นในวัยแรงงาน ไม่ต้องไปประกอบอาชีพต่างท้องถิ่น จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 37.10 สำหรับประโยชน์ด้านน้อยที่สุด เห็นว่า มีการจ้างแรงงานท้องถิ่นในชุมชนมากขึ้น จำนวน 73 คน คิดเป็น

ร้อยละ 26.10 และมีเยาวชนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70 เห็นว่า การพัฒนาการ
ท่องเที่ยวทำให้เกิดประโยชน์อื่น ๆ ได้แก่ ทำให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวมากขึ้น และมีเยาวชนกลุ่ม
ตัวอย่างเพียง 25 คน คิดเป็นร้อยละ 8.90 เห็นว่า ไม่เกิดประโยชน์ (ตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง
จังหวัดตราด จำแนกตามการได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์

(n = 280)

การได้รับผลกระทบทางบวก/ ประโยชน์	จำนวน (คน)	ร้อยละ	หมายเหตุ
ไม่ได้รับ	25	8.90	
ได้รับ	255	91.10	
1. เกิดการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว และชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้น	218	77.90	เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง สามารถตอบได้
2. ได้รับการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค/ สาธารณูปการ	128	45.70	มากกว่า 1 ข้อ
3. ทำให้เยาวชน/คนท้องถิ่นในวัยแรงงาน ไม่ต้องไปประกอบอาชีพต่างท้องถิ่น	104	37.10	
4. การจ้างแรงงานท้องถิ่นในชุมชนมากขึ้น	73	26.10	
5. อื่น ๆ	2	0.70	
รวม	280	100.00	

สำหรับในส่วนของการได้รับการได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการ
พัฒนาการท่องเที่ยวนั้น ผลการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เห็นว่า การพัฒนาการ
ท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดผลกระทบทางบวก หรือเกิดประโยชน์ในระดับปานกลาง เป็นจำนวน 117 คน
คิดเป็นร้อยละ 41.80 รองลงมา คือ เกิดประโยชน์ในระดับสูง จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50
และ น้อยที่สุด คือ เกิดประโยชน์ในระดับต่ำ จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 21.80 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า
ในความคิดของเยาวชนนั้นการพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดประโยชน์ แต่อยู่ในระดับปานกลาง
อาจเป็นเพราะการพัฒนาไม่เป็นที่ไปตามความต้องการ หรือประโยชน์ที่เกิดขึ้น ไม่ได้เกิดกับตัวเยาวชน
โดยตรง (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับการได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์

(n = 280)

ระดับการได้รับผลกระทบทางบวก/ ประโยชน์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้รับ	25	8.90
ได้รับ แยกเป็น		
- ระดับต่ำ	61	21.80
- ระดับปานกลาง	117	41.80
- ระดับสูง	77	27.50
รวม	280	100.00

10.2 การได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ เห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด เกิดผลกระทบทางลบ/ความเสียหายด้วยเช่นกัน เป็นจำนวนถึง 220 คน คิดเป็นร้อยละ 78.60 โดยเยาวชนเห็นว่า ผลกระทบทางลบ/ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด มากที่สุด คือ ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม เป็นจำนวนถึง 166 คน คิดเป็นร้อยละ 59.30 รองลงมา เห็นว่า ทำให้เอกลักษณ์และวิถีชีวิตของชุมชนเปลี่ยนแปลงไป จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 42.10 รองลงมา เห็นว่า ทำให้เกิดปัญหาการใช้ที่ดิน จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 41.80 สำหรับผลกระทบทางลบที่อาจเกิดน้อยที่สุด เห็นว่า การทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 17.10 และมีเยาวชนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40 เห็นว่า จะเกิดผลกระทบทางลบ/ความเสียหายด้านอื่น ๆ ได้แก่ ทำให้คนในชุมชนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนไม่คำนึงถึงส่วนรวมมากขึ้น และมีเยาวชนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 21.40 เห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวไม่ทำให้เกิดผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย (ตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามการได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย

(n = 280)

การได้รับผลกระทบทางลบ/ ความเสียหาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ	หมายเหตุ
ไม่ได้รับ	60	21.40	
ได้รับ	220	78.60	
1. ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม	166	59.30	เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง สามารถตอบได้
2. ทำให้เอกลักษณ์และวิถีชีวิตของชุมชน เปลี่ยนแปลงไป	118	42.10	มากกว่า 1 ข้อ
3. เกิดปัญหาการใช้ที่ดิน	117	41.80	
4. ทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น	48	17.10	
5. อื่น ๆ	4	1.40	
รวม	280	100.00	

สำหรับในส่วนของการได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยว ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 เห็นว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย ต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและชุมชนเกาะช้างในระดับต่ำ รองลงมาเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 26.10 เห็นว่า เกิดผลกระทบทางลบ/ความเสียหายในระดับสูง และเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 เห็นว่า เกิดผลกระทบทางลบ/ความเสียหายในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นในปัจจุบันอาจจะยังอยู่ในระดับที่เยาวชนส่วนใหญ่ยอมรับได้ (ตารางที่ 15)

11. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในการสอบถามความรู้ความเข้าใจของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ใช้คำถามจำนวน 16 ข้อ ข้อความในคำถามแต่ละข้อจะมีคำตอบให้เลือกตอบ 2 ทางเลือก คือ ใช่ และไม่ใช่ และข้อความคำถามมีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ผลการวิจัย พบว่า ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.76 ซึ่งถือว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับสูง (ตารางที่ 16)

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับการได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย

(n = 280)

ระดับการได้รับผลกระทบทางลบ/ ความเสียหาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้รับ	60	21.40
ได้รับ แยกเป็น		
- ระดับต่ำ	84	30.00
- ระดับปานกลาง	63	22.50
- ระดับสูง	73	26.10
รวม	280	100.00

ตารางที่ 16 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด

ข้อความ	คะแนนเฉลี่ย
1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวแบบใหม่ของโลก ที่พยายามเน้นให้มีการควบคุมและบำรุงรักษาสีงแวดล้อมไปพร้อมกับการให้บริการทางการท่องเที่ยว	0.94
2. คำว่า “สิ่งแวดล้อม” ข้างต้น หมายความว่าเฉพาะระบบนิเวศตามธรรมชาติเท่านั้น ไม่รวมประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม หรือวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น	0.64
3. เป้าหมายอย่างหนึ่งของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มุ่งที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งหน้าใหม่และหน้าเก่ามาเยี่ยมชมและได้รับประสบการณ์ (ความพึงพอใจ) ที่ดีกลับไป	0.98
4. เป้าหมายอีกอย่างหนึ่งของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ก็เพื่อให้มีการบำรุงรักษาสีงแวดล้อม และ/หรือทำนุบำรุงวัฒนธรรมและวิถีชีวิตท้องถิ่นไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม	0.66
5. เป้าหมายที่สำคัญสุดท้ายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มุ่งที่การพัฒนารายได้ให้แก่ผู้ประกอบการหรือนักลงทุนรายใหญ่เป็นการเฉพาะเพื่อเน้นผลทางเศรษฐกิจโดยรวม	0.46

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ข้อความ	คะแนนเฉลี่ย
6. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ถือว่าเป็นการพัฒนาแบบหนึ่งที่มีกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมไปสู่ชุมชนชนบทของประเทศ	0.84
7. ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถพัฒนาและจัดการให้ยั่งยืนได้ จะมีเฉพาะแต่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเท่านั้น (เช่น อุทยานแห่งชาติ) จะไม่รวมแหล่งท่องเที่ยวประเภทอื่น ๆ	0.69
8. การท่องเที่ยวจะยั่งยืนได้ ก็ต่อเมื่อ ผู้เกี่ยวข้องทุกกลุ่มในพื้นที่โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนท้องถิ่นมีการรับรู้และเข้าใจ พร้อมมีส่วนร่วมในการคิด การพัฒนา และการจัดการ	0.90
9. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผู้เกี่ยวข้องทุกกลุ่ม (นักท่องเที่ยว เจ้าของแหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ มัคคุเทศก์ และชุมชนท้องถิ่น) ไม่จำเป็นต้องมีจิตสำนึกที่ดีและมีจรรยาบรรณ	0.76
10. การท่องเที่ยวจะยั่งยืนได้ ชุมชนท้องถิ่นต้องมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และ/หรือทางสังคม อันเกิดจากการท่องเที่ยว	0.82
11. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ไม่จำเป็นต้องให้คนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาแต่อย่างใด เพียงแต่ทำให้คนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นก็พอ	0.67
12. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการท่องเที่ยวที่ภาครัฐต้องรับผิดชอบในการพัฒนาและจัดการฝ่ายเดียว ผู้เกี่ยวข้องกลุ่มอื่น ๆ ไม่ต้องรับผิดชอบ	0.83
13. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดการพัฒนา และ/หรือ จำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวตามขีดความสามารถรองรับได้ของแหล่งท่องเที่ยว	0.47
14. ขีดความสามารถรองรับได้ของแหล่งท่องเที่ยว เป็นตัวสำคัญที่ใช้กำหนดการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกและปริมาณนักท่องเที่ยวที่มาเยือน	0.80
15. ชุมชนท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการดูแลจัดการและบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อป้องกันความเสื่อมโทรมหรือเสียหาย	0.87
16. การวางแผนและออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยว จะต้องสอดคล้องกลมกลืนกับวัฒนธรรมหรือสถาปัตยกรรมท้องถิ่นและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	0.86
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0.76

ผลการวิจัยเกี่ยวกับระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับสูง ถึงจำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 74.30 อาจเป็นเพราะเยาวชนส่วนใหญ่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน อยากรู้ อยากเห็น สนใจค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวได้ทั้งด้วยตนเอง ครู/อาจารย์ในโรงเรียน ผู้ปกครอง ตลอดจนสื่อต่าง ๆ (ตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

(n = 280)

ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับสูง	208	74.30
ระดับปานกลาง	72	25.70
ระดับต่ำ	0	0.00
รวม	280	100.00

12. การรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคย ได้รับข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว มีเพียงเล็กน้อย จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 24.30 สำหรับ เยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว มีจำนวนมากกว่า คือ 212 คน คิดเป็นร้อยละ 75.70

สำหรับสื่อ/แหล่งข้อมูลข่าวสารที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างได้รับมากที่สุด คือ จากครู/อาจารย์ในโรงเรียน จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 52.50 รองลงมา คือ จากสื่อโทรทัศน์ จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 50.40 รองลงมา คือ จากญาติพี่น้อง/บุคคลในครอบครัว จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 45.00 รองลงมา คือ จากสื่อวิทยุ จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 44.30 และ แหล่งข้อมูลข่าวสารที่ได้รับน้อยที่สุด คือ จากนิตยสาร/วารสาร จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 16.40 (ตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง
จังหวัดตราด จำแนกตามการรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว

(n = 280)

การรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว	จำนวน (คน)	ร้อยละ	หมายเหตุ
ไม่ได้รับ	68	24.30	
ได้รับ	212	75.70	
1. ครู/อาจารย์ในโรงเรียน	147	52.50	เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง
2. โทรทัศน์	141	50.40	1 คน รับรู้ข่าวสาร
3. ญาติพี่น้อง/บุคคลในครอบครัว	126	45.00	ได้จากหลายแหล่ง
4. วิทยุ	124	44.30	
5. หอกระจายข่าวชุมชน	108	38.60	
6. เพื่อน/เพื่อนบ้าน	101	36.10	
7. ผู้นำชุมชน/ผู้อาวุโสในท้องถิ่น	97	34.60	
8. หนังสือพิมพ์	81	28.90	
9. แผ่นพับ/ใบปลิว/เอกสารเผยแพร่	66	23.60	
10. เจ้าหน้าที่รัฐ	53	18.90	
11. นิตยสาร/วารสาร	46	16.40	
รวม	280	100.00	

ผลการวิจัยเกี่ยวกับระดับการรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่มีการรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 41.40 รองลงมา คือ รับรู้ข่าวสารในระดับต่ำ จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 18.60 อาจเป็นเพราะเยาวชนรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างไม่สม่ำเสมอ หรือข่าวสารที่ได้รับมานั้นขาดความต่อเนื่อง (ตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับการรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว

(n = 280)

ระดับการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับ การพัฒนาการท่องเที่ยว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ได้รับ	68	24.30
ได้รับ แยกเป็น		
- ระดับต่ำ	52	18.60
- ระดับปานกลาง	116	41.40
- ระดับสูง	44	15.70
รวม	280	100.00

สำหรับความต้องการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนเพิ่มเติม นั้น ผลการวิจัย พบว่า มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน แต่ส่วนใหญ่เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง มีความต้องการได้รับข้อมูลข่าวสารเพิ่มเติม เป็นจำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 51.80 สำหรับ เยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ต้องการได้รับข้อมูลข่าวสารเพิ่มเติม มีจำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 48.20 (ตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามความต้องการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวเพิ่มเติม

(n = 280)

ความต้องการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ พัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวเพิ่มเติม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต้องการ	145	51.80
ไม่ต้องการ	135	48.20
รวม	280	100.00

สำหรับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการได้รับข้อมูลข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มเติม สามารถจำแนกข้อมูลข่าวสารที่ต้องการทราบเพิ่มเติมได้เป็น 6 เรื่อง โดยเรื่องที่ต้องการทราบมากที่สุด คือ เรื่องแนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 รองลงมา มี 3 เรื่องที่มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ เรื่องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 22.10 เรื่องรูปแบบการพัฒนา จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 19.30 และความคืบหน้าการพัฒนา จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 15.20 และน้อยที่สุด คือ เรื่องการพัฒนาชุมชนท้องถิ่น จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.10 แสดงว่าเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้างให้ความสนใจเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตน (ตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวที่ต้องการทราบเพิ่มเติม

(n = 145)

ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนา ที่ต้องการทราบเพิ่มเติม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	45	31.00
2. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	32	22.10
3. รูปแบบการพัฒนา	28	19.30
4. ความคืบหน้าการพัฒนา	22	15.20
5. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน	12	8.30
6. การพัฒนาชุมชนท้องถิ่น	6	4.10
รวม	145	100.00

สำหรับสื่อ/แหล่งข้อมูลข่าวสารที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างต้องการให้เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยวมากที่สุด คือ จากสื่อโทรทัศน์ จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 45.50 อาจเป็นเพราะเยาวชนเห็นว่า สื่อโทรทัศน์ เป็นสื่อที่ทันสมัย สามารถรายงานข้อมูลข่าวสารได้รวดเร็วทันต่อสถานการณ์ รองลงมา คือ จากสื่อวิทยุชุมชน จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 27.60 รองลงมา คือ จากเอกสารเผยแพร่ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 17.20 และน้อยที่สุด คือ จากสื่อวารสาร จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70 (ตารางที่ 22)

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามสื่อ/แหล่งข้อมูลข่าวสารที่ต้องการให้เผยแพร่เพิ่มเติม

(n = 145)

สื่อ/แหล่งข้อมูลข่าวสารที่ต้องการให้เผยแพร่เพิ่มเติม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โทรทัศน์	66	45.50
วิทยุชุมชน	40	27.60
เอกสารเผยแพร่	25	17.20
ครู/อาจารย์ในโรงเรียน	6	4.10
ผู้นำชุมชน	4	2.80
หนังสือพิมพ์	3	2.10
วารสาร	1	0.70
รวม	145	100.00

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และวิจารณ์

การวิจัยครั้งนี้ได้รวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยใช้ข้อความคำถามปลายเปิด เพื่อเปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นต่อข้อความคำถามที่เป็นประเด็นหลัก 2 ประเด็น และประเด็นอื่น ๆ อีก 1 ประเด็น ดังนี้

ข้อความคำถามประเด็นหลัก

1. รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับเยาวชนและคนในชุมชนท้องถิ่นหรือไม่ อย่างไร

ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 69.60 ไม่แสดงความคิดเห็น แต่มีเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 30.40 ได้แสดงความคิดเห็นต่อ

รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน ในแง่ของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น รวม 7 ข้อ สรุปได้ดังนี้

1.1 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 11.40 เห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรม/เสียหายของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเยาวชนเห็นว่า การก่อสร้างอาคาร หรือ โครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ อาจจำเป็นต้องตัดต้นไม้ หรือขุดหน้าดิน ทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1.2 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 9.70 เห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาขยะมูลฝอยเพิ่มมากขึ้น โดยเยาวชนเห็นว่า การที่มีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาขยะมูลฝอยเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะบริเวณชายหาด

1.3 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 4.60 เห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหามลภาวะทั้งทางอากาศ น้ำ เสียง และสาธา โดยเยาวชนเห็นว่า ปัจจุบันเกาะช้างประสบปัญหาฝุ่นละอองและควันพิษจากยานพาหนะ ปัญหาน้ำเน่าเสียจากแหล่งประกอบธุรกิจ/รีสอร์ท ปัญหามลภาวะทางเสียงจากสถานบันเทิงที่ให้บริการนักท่องเที่ยวกลางคืน และปัญหามลภาวะทางสาธาจากสิ่งก่อสร้างที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์

1.4 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40 เห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาอุบัติเหตุทางถนนเพิ่มมากขึ้น โดยเยาวชนเห็นว่า ปัจจุบันการสัญจรไปมาทางถนนบนเกาะช้างมีความสะดวกมากขึ้น ทำให้มีการใช้ยานพาหนะในการเดินทางมากตามไปด้วย ประกอบกับมีรถบรรทุกขนวัสดุก่อสร้างขับขึ้นอย่างขาดความระมัดระวัง บางครั้งทำเศษดิน หิน ทราย ตกลงกีดขวางการจราจรบนพื้นถนน ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุ

1.5 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 เห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมทางวัฒนธรรม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเยาวชน และการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชน

ท้องถิ่น โดยเยาวชนเห็นว่า ปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดการเผยแพร่วัฒนธรรมตะวันตกที่ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเยาวชนในเกาะช้าง รวมทั้ง ทำให้วิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนท้องถิ่นเปลี่ยนแปลงไปด้วย

1.6 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 เห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาความแออัดของประชากรในเกาะช้าง โดยเยาวชนเห็นว่า ปัจจุบันนอกจากจะมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติเพิ่มมากขึ้นแล้ว ยังมีผู้ประกอบการ และแรงงานต่างถิ่นที่เข้ามาประกอบอาชีพในเกาะช้างเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จึงทำให้เกิดปัญหาความแออัดของประชากร

1.7 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 เห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งในชุมชน ทั้งระหว่างคนในชุมชนด้วยกัน และคนในชุมชนกับผู้ประกอบการ อันเนื่องมาจากการแก่งแย่งแข่งขันกันเองในทางธุรกิจ ทำให้ประชากรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากขึ้น

ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุ 15-24 ปี ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด
ต่อรูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบัน

(n = 280)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาในสภาวะปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่แสดงความคิดเห็น	195	69.60
แสดงความคิดเห็น	85	30.40
1. ทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรม/เสียหายของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	32	11.40
2. ทำให้เกิดปัญหาขยะมูลฝอยเพิ่มมากขึ้น	27	9.70
3. ทำให้เกิดปัญหาหามลภาวะทั้งทางอากาศ น้ำ เสียง และสายตา	13	4.60
4. ทำให้เกิดปัญหาอุบัติเหตุทางถนนเพิ่มมากขึ้น	4	1.40
5. ทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมทางวัฒนธรรม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเยาวชน และเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตชุมชนดั้งเดิม	3	1.10
6. ทำให้เกิดปัญหาความแออัดของประชากร	3	1.10
7. ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งในชุมชนเกาะช้าง	3	1.10
รวม	280	100.00

2. รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรูปแบบใดที่เยาวชนต้องการให้เกิดขึ้น

ผลการวิจัย พบว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 63.90 ไม่แสดงความคิดเห็น แต่มีเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 36.10 ได้แสดงความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ต้องการให้เกิดขึ้น รวม 9 ข้อ ดังนี้

2.1 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 14.60 เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนาที่ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือหากเลี่ยงไม่ได้ ควรให้เกิดความสูญเสีย น้อยที่สุด พร้อมกับฟื้นฟูส่วนที่เสียหาย และใช้เทคโนโลยีเข้ามาพัฒนาควบคู่กับการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนวัฒนธรรมชุมชนท้องถิ่น

2.2 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 7.20 เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนา ที่ให้ความสำคัญกับปัญหาขยะมูลฝอยมากที่สุด เช่น กำหนดมาตรการกำจัดขยะที่ได้ผล และณรงค์ ให้ทุกคนมีจิตสำนึก เช่น จัดกิจกรรมเก็บขยะตามชุมชนพร้อมกัน เดือนละ 1-2 ครั้ง

2.3 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 5.40 เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนา ที่ให้ความสำคัญกับแหล่งท่องเที่ยว เช่น กำหนดมาตรการบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ จำนวนนักท่องเที่ยวจะได้เพิ่มขึ้น และชุมชนจะได้มีรายได้จากการ ท่องเที่ยวมากขึ้น

2.4 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.80 เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนา ในลักษณะร่วมมือร่วมใจกัน โดยภาครัฐควรสร้างความเข้าใจกับคนในชุมชนท้องถิ่น จัดประชุม รับฟังความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องทุกกลุ่ม และพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพื่อให้คนในชุมชน สามารถปรับตัวรับกับความเปลี่ยนแปลง ได้อย่างเหมาะสม

2.5 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.80 เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนา ที่มุ่งเน้นพัฒนาด้านจิตใจของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควบคู่กับการพัฒนาการท่องเที่ยว เร่งกำจัดความเห็น แก่ตัว และปรับเปลี่ยนทัศนคติ

2.6 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.80 เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนา ที่มุ่งส่งเสริมวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น การท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ เพื่อไม่ให้วิถีชีวิตและ วัฒนธรรมท้องถิ่นสูญหายไป

2.7 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40 เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนา แบบกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ (zoning) ให้ชัดเจน ไม่ให้เกิดปัญหาหกรบกัน

2.8 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40 เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนา ที่ให้ความสำคัญกับความปลอดภัยแก่ประชากร รวมทั้งนักท่องเที่ยว โดยเพิ่มมาตรการรักษาความ ปลอดภัย เช่น การติดไฟตามถนน การทำราวกันตกริมทาง เป็นต้น

2.9 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70 เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนาที่สนับสนุน/ส่งเสริมให้คนในชุมชนท้องถิ่นประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มรายได้ และไม่ต้องออกไปทำงานต่างถิ่น เช่น การเป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น

ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ความคิดเห็นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุ 15-24 ปี ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ต่อรูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ต้องการให้เกิดขึ้น

(n = 280)

ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาที่ต้องการให้เกิดขึ้น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่แสดงความคิดเห็น	179	63.90
แสดงความคิดเห็น	101	36.10
1. พัฒนาโดยไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือเกิดความสูญเสียน้อยที่สุด และใช้เทคโนโลยีเข้ามาพัฒนาควบคู่กับการอนุรักษ์	41	14.60
2. กำหนดมาตรการกำจัดขยะที่ได้ผล และรณรงค์ให้ทุกคนมีจิตสำนึก	20	7.20
3. กำหนดมาตรการบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ	15	5.40
4. ภาครัฐควรสร้างความเข้าใจกับคนในชุมชนท้องถิ่น	5	1.80
5. เน้นการพัฒนาด้านจิตใจควบคู่กับการพัฒนาการท่องเที่ยว	5	1.80
6. ส่งเสริมวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น การท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์	5	1.80
7. กำหนดเขตการใช้ประโยชน์ (zoning)	4	1.40
8. เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัย	4	1.40
9. สนับสนุนให้คนในชุมชนท้องถิ่นประกอบอาชีพด้านการท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มรายได้ และไม่ต้องออกไปทำงานต่างถิ่น	2	0.70
รวม	280	100.00

ข้อความคำถามประเด็นอื่น ๆ

1. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 89.30 ไม่ได้ให้ข้อเสนอแนะใด ๆ แต่มีเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 10.70 ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวม 7 ข้อ ดังนี้

1.1 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.80 เห็นว่า ควรจัดประชุมสร้างความเข้าใจและชี้แจงการดำเนินงานร่วมกับชุมชนเดือนละ 1 ครั้ง อย่างต่อเนื่อง

1.2 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.10 เห็นว่า ควรหามาตรการกำจัดขยะมูลฝอย และรณรงค์ให้คนในชุมชน ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว ทิ้งขยะให้เป็นที่

1.3 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.80 เห็นว่า ควรสร้างถนนให้รอบเกาะ และขยายถนนให้กว้างขึ้น

1.4 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40 เห็นว่า ภาครัฐควรจัดระเบียบยานพาหนะที่วิ่งบนถนนในเกาะ โดยเฉพาะรถบรรทุก และควบคุมดูแลเรื่องการขุดหน้าดิน การบุกรุกที่ดินและป่าไม้ เป็นต้น

1.5 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 เห็นว่า ควรพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวหน้าใหม่ให้สนใจมาท่องเที่ยวมากขึ้น รวมทั้งให้นักท่องเที่ยวหน้าเก่ากลับมาท่องเที่ยวซ้ำ ชุมชนจะได้มีงานทำและมีรายได้เพิ่มขึ้น

1.6 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 เห็นว่า ควรสร้างห้างสรรพสินค้าขึ้นในเกาะช้าง

1.7 เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.40 เห็นว่า ควรเร่งรัดกำหนดมาตรการบำบัดน้ำเสียที่ได้ผล

ผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 25

ตารางที่ 25 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุ 15-24 ปี ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด เกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

(n = 280)

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่ให้ข้อเสนอแนะ	250	89.30
ให้ข้อเสนอแนะ	30	10.70
1. ควรจัดประชุมสร้างความเข้าใจและชี้แจงการดำเนินงานร่วมกับ ชุมชนเดือนละ 1 ครั้ง อย่างต่อเนื่อง	8	2.80
2. ควรหามาตรการกำจัดขยะมูลฝอย และรณรงค์ให้คนในชุมชน ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว ทิ้งขยะให้เป็นที่	6	2.10
3. ควรสร้างถนนให้รอบเกาะ และขยายถนนให้กว้างขึ้น	5	1.80
4. ภาครัฐควรจัดระเบียบยานพาหนะที่วิ่งบนถนนในเกาะ	4	1.40
5. ควรพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	3	1.10
6. ควรสร้างห้างสรรพสินค้าขึ้นในเกาะช้าง	3	1.10
7. ควรกำหนดมาตรการบำบัดน้ำเสียที่ได้ผล	1	0.40
รวม	280	100.00

สำหรับผลการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของเยาวชนต่อรูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในสภาวะปัจจุบันนั้น ผู้วิจัยได้เปิดโอกาสให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างได้แสดงความคิดเห็นต่อข้อความคำถามซึ่งเป็นลักษณะปลายเปิด ทำให้ทราบว่า เยาวชนต้องการให้หน่วยงานภาครัฐเข้าไปดูแลดำเนินการแก้ไขปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อันเกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างเร่งด่วน ได้แก่ ปัญหาขยะมูลฝอย ปัญหามลภาวะ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Teeraswasdi (2003) ที่วิจัยเกี่ยวกับการรับรู้และแนวคิดในการป้องกันแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เป็นผลมาจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่นกรณีศึกษา เกาะช้าง จังหวัดตราด พร้อมกันนี้เยาวชนได้เสนอแนะให้ภาครัฐจัดประชุมสร้างความเข้าใจและชี้แจงการดำเนินงานร่วมกับชุมชนเดือนละ 1 ครั้ง อย่างต่อเนื่อง

ส่วนที่ 3 ทศนคติของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และวิจารณ์

การสอบถามทัศนคติ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ใช้คำถามแบบมาตราบอกการประมาณค่าของ Likert โดยสร้างข้อความคำถามขึ้นมาจำนวน 16 ข้อ ข้อความในคำถามแต่ละข้อ จะมีระดับทัศนคติเพื่อให้เยาวชนกลุ่มตัวอย่างได้เลือกตอบ 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และข้อความในแบบสอบถามมีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ

จากการวิจัย เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้ว พบว่า ทศนคติของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 26)

ตารางที่ 26 ทศนคติ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ข้อความ	คะแนนเฉลี่ย
1. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการพัฒนาที่ไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ	3.47
2. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จะประสบความสำเร็จได้ ต้องได้รับความร่วมมือทั้งจากภาครัฐ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว	4.11
3. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรจะส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนในท้องถิ่น เช่น หมู่บ้านประมงบางเบ้า เป็นต้น	4.06
4. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรเน้นการพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเป็นหลัก โดยไม่ต้องคำนึงถึงปัจจัยอื่น	3.24
5. ภาครัฐ ควรหาวิธีจำกัดปริมาณนักท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยว เพื่อลดการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว	3.41

ตารางที่ 26 (ต่อ)

ข้อความ	คะแนนเฉลี่ย
6. รูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเกาะช้างในปัจจุบัน ไม่มีผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม และวิถีชีวิตดั้งเดิมของ ชุมชน	3.23
7. รูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเกาะช้างในปัจจุบัน มีส่วนทำให้เกิดรายได้ กับคนในท้องถิ่น เช่น การขายของที่ระลึก เป็นต้น	3.91
8. ปัจจุบันประชาชนในเกาะช้างให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนมากขึ้น	3.81
9. การสร้างถนนหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่ใหญ่โตหรูหรา เป็นสิ่งจำเป็น สำหรับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	2.55
10. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นที่คุณค่าธรรมชาติ ที่เป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวมากกว่าการเสริมแต่งหรือการพัฒนา สิ่งอำนวยความสะดวก	3.84
11. ควรสนับสนุนให้เยาวชนในท้องถิ่นเกาะช้างมีส่วนร่วมในการพัฒนาการ ท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย	4.13
12. เยาวชนท้องถิ่นเกาะช้างในปัจจุบันมีความรู้เรื่องการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นอย่างดีแล้ว	2.60
13. ท่านควรร่วมเสนอแนะและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ ในท้องถิ่นของท่านแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการ ท่องเที่ยวประสบผลสำเร็จ	3.81
14. ท่านควรติดต่อหรือเข้าร่วมกลุ่มกับเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อจะได้รับทราบถึง แผนงาน/โครงการเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยว	3.75
15. ท่านควรให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่เจ้าหน้าที่รัฐใน กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยว	3.84
16. ท่านและคนในชุมชนของท่าน ควรจัดตั้งกลุ่มหรือองค์กรภายในท้องถิ่น เพื่อจัดกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในเกาะช้าง	3.90
ทัศนคติที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	3.60

ผลการวิจัยเกี่ยวกับระดับทัศนคติของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 55.70 รองลงมาอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 44.30 และไม่พบว่ามีจำนวนเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับทัศนคติเห็นด้วยน้อย (ตารางที่ 27)

ตารางที่ 27 จำนวนและร้อยละ ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง อายุตั้งแต่ 15-24 ปี ของกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำแนกตามระดับทัศนคติ

(n = 280)

ระดับทัศนคติ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เห็นด้วยน้อย	0	0.00
เห็นด้วยปานกลาง	156	55.70
เห็นด้วยมาก	124	44.30
รวม	280	100.00

จากผลการวิจัย ทำให้ทราบว่า เยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด มีทัศนคติต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง อาจเป็นเพราะเยาวชนในฐานะที่เป็นผู้อยู่อาศัยในชุมชนเกาะช้างและถือเป็นเจ้าของทรัพยากร เห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนเกาะช้าง แต่ในขณะเดียวกันการพัฒนาก็ทำให้เกิดความเสียหายขึ้นด้วย ดังนั้น ทัศนคติจึงอยู่ในระดับปานกลาง ทำให้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ชีรพัฒน์ ตี๋ตัน (2546) ที่วิจัยเกี่ยวกับทัศนคติและการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่อาศัยอยู่ในเขตและนอกเขตพื้นที่รับผิดชอบ ต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่วนอุทยานม่อนพระยาแช่ ตำบลพิชัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ที่พบว่า ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่จะมีระดับทัศนคติเห็นด้วยมากที่สุด ซึ่งในอนาคตหากมีการพิจารณาวางแผนบริหารจัดการพื้นที่ให้ดีและเป็นที่ยอมรับของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ระดับทัศนคติน่าจะเพิ่มสูงขึ้น

ส่วนที่ 4 ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ในการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และวิจารณ์

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษาในปัจจุบัน อาชีพของเยาวชน อาชีพของผู้ปกครอง งานอดิเรก ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น ระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุด ประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น การได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว การได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยว ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยวิธีการทดสอบค่าสถิติไคสแควร์ ซึ่งจากผลการวิจัยในส่วนที่ 3 สามารถแบ่งเยาวชนกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทัศนคติต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง และเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก ผลการวิจัยปรากฏตามผลการทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

การทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานตามที่กำหนดไว้ โดยใช้สถิติไคสแควร์ ผลการทดสอบมีดังนี้

1. เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 1 ได้จำแนกกลุ่มตามเพศของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 2 กลุ่ม คือ เพศชาย และเพศหญิง รายละเอียดแสดงในตารางที่ 28

ตารางที่ 28 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 1 เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนา
เกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

เพศ	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	
ชาย	86 (57.30%)	64 (42.70%)	150 (100.00%)
หญิง	70 (53.80%)	60 (46.20%)	130 (100.00%)

$$\chi^2 = 0.34$$

$$df = 1$$

$$\text{Sig.} = 0.56$$

กลุ่มของเยาวชนที่เป็นเพศชาย มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 57.30 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 42.70 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่เป็นเพศหญิง มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 53.80 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 46.20

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 0.34 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.56 ซึ่งมีความมากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า เพศไม่มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หรือกล่าวได้ว่า เยาวชนที่มีเพศแตกต่างกันจะมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ปรมาภรณ์ สมานประธาน (2525) ที่วิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 11 ที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ว่า นักเรียนเพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติแตกต่างกัน

2. เยาวชนที่มีระดับการศึกษาในปัจจุบันแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 2 ได้จำแนกกลุ่มตามระดับการศึกษาในปัจจุบันของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 5 กลุ่ม คือ มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา อนุปริญญา ปริญญาตรี และอื่น ๆ รายละเอียดแสดงในตารางที่ 29

ตารางที่ 29 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 2 เยาวชนที่มีระดับการศึกษาในปัจจุบันแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

ระดับการศึกษา ในปัจจุบัน	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	
มัธยมศึกษา	80 (58.80%)	56 (41.20%)	136 (100.00%)
อาชีวศึกษา	26 (53.10%)	23 (46.90%)	49 (100.00%)
อนุปริญญา	10 (31.20%)	22 (68.80%)	32 (100.00%)
ปริญญาตรี	8 (80.00%)	2 (20.00%)	10 (100.00%)
อื่น ๆ	32 (60.40%)	21 (39.60%)	53 (100.00%)

$$\chi^2 = 11.29$$

$$df = 4$$

$$\text{Sig.} = 0.02$$

กลุ่มของเยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษา มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 58.80 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 41.20 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับอาชีวศึกษา มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 53.10 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 46.90 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับอนุปริญญา มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 31.20 และมีทัศนคติในการ

พัฒนาแกะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 68.80 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี มีทัศนคติในการพัฒนาแกะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00 และมีทัศนคติในการพัฒนาแกะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และกลุ่มของเยาวชนที่มีระดับการศึกษาอื่น ๆ ได้แก่ กำลังศึกษา กศน. และทำงานแล้ว มีทัศนคติในการพัฒนาแกะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 60.40 และมีทัศนคติในการพัฒนาแกะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 39.60

อธิบายได้ว่า เยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับอนุปริญญา จะมีทัศนคติในการพัฒนาแกะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับเห็นด้วยมาก โดยมีค่าร้อยละมากกว่าทัศนคติในระดับเห็นด้วยปานกลาง กล่าวคือ เยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับอนุปริญญา อาจได้รับปลูกฝังหรือสั่งสอนเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวจากสถานศึกษาอย่างสม่ำเสมอ ทำให้มีทัศนคติเห็นด้วยมากกับการพัฒนา แต่ในทางกลับกัน เยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี จะมีทัศนคติในการพัฒนาแกะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับเห็นด้วยปานกลาง โดยมีค่าร้อยละมากกว่าทัศนคติในระดับเห็นด้วยมาก อาจเป็นไปได้ว่าเยาวชนกลุ่มนี้อาจได้รับการปลูกฝังหรือสั่งสอนเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวจากสถานศึกษาน้อยกว่าเยาวชนที่กำลังศึกษาในระดับอนุปริญญา

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 11.29 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.02 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน หมายความว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันมีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาแกะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หรือกล่าวได้ว่าเยาวชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันจะมีทัศนคติในการพัฒนาแกะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุทธิวรรณ จันทภูมิรินทร์ (2523) ที่วิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนบริเวณใกล้เคียงอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมอุทยานแห่งชาติว่า ระดับการศึกษา มีผลต่อทัศนคติ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรีพร ภัทรานันท์ (2541) ที่วิจัยเรื่องทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ภูมิศึกษา อุทยานแห่งชาติในจังหวัดกาญจนบุรี ว่า การศึกษาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ณัฐสุชา เอี่ยมสมบูรณ์ (2543) ที่วิจัยเรื่องความคิดเห็นของประชาชนต่อการอนุรักษ์คอนฮอยหลอด อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม ว่า ระดับการศึกษาเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็น

3. เยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 3 ได้จำแนกกลุ่มตามอาชีพของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 2 กลุ่ม คือ นักเรียน/นักศึกษา และรับจ้าง สำหรับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพพนักงานร้านขายของ/บริษัทเอกชน รับราชการ และอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ ธุรกิจส่วนตัว และประมง ไม่ได้นำมาทดสอบ เนื่องจากมีค่าความถี่น้อย จึงตัดออกไป ซึ่งจะทำให้ผลลัพธ์มีความถูกต้องมากขึ้น รายละเอียดแสดงในตารางที่ 30

ตารางที่ 30 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 3 เยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

อาชีพของเยาวชน	ทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม	หมายเหตุ
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก		
นักเรียน/นักศึกษา	124 (54.60%)	103 (45.40%)	227 (100.00%)	ใช้ n = 261 เนื่องจากอาชีพนอกจากนี้
รับจ้าง	26 (76.50%)	8 (23.50%)	34 (100.00%)	

$$\chi^2 = 5.77$$

$$df = 1$$

$$\text{Sig.} = 0.02$$

กลุ่มของเยาวชนที่เป็นนักเรียน/นักศึกษา มีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 54.60 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 45.40 และกลุ่มของเยาวชนที่ประกอบอาชีพรับจ้าง มีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 76.50 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50

อธิบายได้ว่า เยาวชนที่เป็นนักเรียน/นักศึกษา มีทัศนคติต่อการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ค่าร้อยละเป็นสัดส่วนใกล้เคียงกันทั้ง

ทัศนคติในระดับเห็นด้วยปานกลางและระดับเห็นด้วยมาก โดยที่เยาวชนที่ประกอบอาชีพรับจ้าง จะมีทัศนคติต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับเห็นด้วยปานกลางมากกว่า คือ มีค่าร้อยละมากกว่าทัศนคติในระดับเห็นด้วยมาก อาจเป็นเพราะกลุ่มเยาวชนที่ประกอบอาชีพรับจ้าง ให้ความสนใจกับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้แล้ว

เนื่องจากการทดสอบสถิติไคสแควร์ จะมีเงื่อนไขการใช้ ซึ่ง กัลยา วานิชย์บัญชา (2548) ได้กล่าวไว้ว่า ความถี่ที่คาดหวัง (E_{ij}) ในแต่ละ cell ไม่ควรต่ำกว่า 5 หรือ $E_{ij} \geq 5$ และควรมี $E_{ij} < 5$ ไม่เกิน 20% ของจำนวน cell ทั้งหมด และไม่มี cell ใดที่มีค่า $E_{ij} < 1$ โดยการทดสอบสมมติฐานข้อ 3 นี้ พบว่า มี 6 cells หรือ 60% ของ cell ทั้งหมด มีค่า $E_{ij} < 5$ ซึ่งมากกว่าข้อกำหนด ในเงื่อนไขการใช้สถิติไคสแควร์ ที่ให้มี cell ที่มีค่า $E_{ij} < 5$ ได้ไม่เกิน 20% ทำให้ค่าสถิติไคสแควร์ ที่ได้จะไม่ถูกต้อง ดังนั้น เมื่อพิจารณาค่าความถี่ในตารางที่ 5 แล้วพบว่า เยาวชนที่มีอาชีพพนักงานร้านขายของ/บริษัทเอกชน อาชีพรับราชการ อาชีพธุรกิจส่วนตัว และอาชีพประมง มีค่าความถี่น้อย เมื่อนำไปทดสอบมีผลทำให้ค่ากระจายใน cell ต่าง ๆ (ความถี่ค่าสังเกต: O_{ij} น้อย) จึงอาจตัดค่าความถี่ของอาชีพพนักงานร้านขายของ/บริษัทเอกชน อาชีพรับราชการ อาชีพธุรกิจส่วนตัว และอาชีพประมง ออกจากการวิเคราะห์ แล้วใช้สถิติไคสแควร์ อาจทำให้ผลลัพธ์มีความถูกต้องมากขึ้น ทำให้ใช้ค่า $n = 261$

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทำให้ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 5.77 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.02 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน หมายความว่า อาชีพของเยาวชน มีผลต่อทัศนคติ ในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วาชรรัตน์ นันทเสน (2546) ที่วิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลกว่า อาชีพ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น แต่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ชีรพัฒน์ ตี๋อดัน (2546) ที่วิจัยเรื่องทัศนคติและการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่อาศัยอยู่ในเขตและนอกเขตพื้นที่รับผิดชอบต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่วนอุทยานม่อนพระยาแช่ ตำบลพิชัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปางที่ว่า อาชีพ ไม่มีผลต่อทัศนคติ

4. เยาวชนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 4 ได้จำแนกกลุ่มตามอาชีพของผู้ปกครองของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 6 กลุ่ม คือ รับราชการ เกษตรกร พนักงานร้านขายของ/บริษัทเอกชน รับจ้าง ค้าขาย และอื่น ๆ รายละเอียดแสดงในตารางที่ 31

ตารางที่ 31 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 4 เยาวชนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

อาชีพของผู้ปกครอง ของเยาวชน	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	
รับราชการ	10 (71.40%)	4 (28.60%)	14 (100.00%)
เกษตรกร	19 (48.70%)	20 (51.30%)	39 (100.00%)
พนักงานร้านขายของ/ บริษัทเอกชน	1 (33.30%)	2 (66.70%)	3 (100.00%)
รับจ้าง	55 (50.90%)	53 (49.10%)	108 (100.00%)
ค้าขาย	50 (61.00%)	32 (39.00%)	82 (100.00%)
อื่น ๆ	21 (61.80%)	13 (38.20%)	34 (100.00%)

$$\chi^2 = 5.21$$

$$df = 5$$

$$\text{Sig.} = 0.39$$

กลุ่มของเยาวชนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 71.40 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 28.60 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกร มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 48.70 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 51.30

สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพพนักงานร้านขายของ/บริษัทเอกชน มีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 33.30 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 66.70 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้าง มีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 50.90 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 49.10 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย มีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 61.00 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 39.00 และกลุ่มของเยาวชนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ ธุรกิจท่องเที่ยว ธุรกิจส่วนตัว และประมง มีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 61.80 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 38.20

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 5.21 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.39 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า อาชีพของผู้ปกครองของเยาวชน ไม่มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หรือกล่าวได้ว่าผู้ปกครองของเยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกันจะมีทัศนคติต่อการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยอาชีพของผู้ปกครองของเยาวชน เป็นปัจจัยที่กำหนดขึ้นมาเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนให้การวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

5. เยาวชนที่มีงานอดิเรกแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกะซ้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 5 ได้จำแนกกลุ่มตามงานอดิเรกของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 5 กลุ่ม คือ เล่นกีฬา เล่นดนตรี ปลูกต้นไม้ วาดรูป และอ่านหนังสือ สำหรับเยาวชนกลุ่มตัวอย่างที่ดำเนินกิจกรรมและแต่งกลอนเป็นงานอดิเรก ไม่ได้นำมาทดสอบ เนื่องจากมีค่าความถี่น้อย จึงตัดออกไป ซึ่งจะทำให้ผลลัพธ์มีความถูกต้องมากขึ้น รายละเอียดแสดงในตารางที่ 32

ตารางที่ 32 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 5 เยาวชนที่มีงานอดิเรกแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

งานอดิเรกของเยาวชน	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม	หมายเหตุ
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก		
เล่นกีฬา	76 (54.70%)	63 (45.30%)	139 (100.00%)	ใช้ n = 269 เนื่องจาก
เล่นดนตรี	10 (58.80%)	7 (41.20%)	17 (100.00%)	
ปลูกต้นไม้	11 (84.60%)	2 (15.40%)	13 (100.00%)	นอกจากนี้ ค่าความถี่น้อย จึงตัดออกไป
วาดรูป	19 (55.90%)	15 (44.10%)	34 (100.00%)	
อ่านหนังสือ	35 (53.00%)	31 (47.00%)	66 (100.00%)	

$$\chi^2 = 4.74$$

$$df = 5$$

$$\text{Sig.} = 0.45$$

กลุ่มของเยาวชนที่เล่นกีฬาเป็นงานอดิเรก มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 54.70 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 45.30 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่เล่นดนตรีเป็นงานอดิเรก มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 58.80 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 41.20 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่ปลูกต้นไม้เป็นงานอดิเรก มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 84.60 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 15.40 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่วาดรูปเป็นงานอดิเรก มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 55.90 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 44.10 และกลุ่มของเยาวชนที่อ่านหนังสือเป็นงานอดิเรก มีทัศนคติใน

การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 53.00 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 47.00

เนื่องจากการทดสอบสถิติไคสแควร์ จะมีเงื่อนไขการใช้ ซึ่ง กัลยา วาณิชย์บัญชา (2548) ได้กล่าวไว้ว่า ความถี่ค่าที่คาดหวัง (E_{ij}) ในแต่ละ cell ไม่ควรต่ำกว่า 5 หรือ $E_{ij} \geq 5$ และควรมี $E_{ij} < 5$ ไม่เกิน 20% ของจำนวน cell ทั้งหมด และไม่มี cell ใดที่มีค่า $E_{ij} < 1$ โดยการทดสอบสมมติฐานข้อ 5 นี้ พบว่า มี 4 cells หรือ 28.60% ของ cell ทั้งหมด มีค่า $E_{ij} < 5$ ซึ่งมากกว่าข้อกำหนดในเงื่อนไขการใช้สถิติไคสแควร์ ที่ให้มี cell ที่มีค่า $E_{ij} < 5$ ได้ไม่เกิน 20% ทำให้ค่าสถิติไคสแควร์ที่ได้จะไม่ถูกต้อง ดังนั้น เมื่อพิจารณาค่าความถี่ในตารางที่ 7 แล้วพบว่า เยาวชนที่ดำเนินาผู้ประกอบการและแต่งกลอน เป็นงานอดิเรก มีค่าความถี่น้อย เมื่อนำไปทดสอบมีผลทำให้ค่ากระจายใน cell ต่าง ๆ (ความถี่ค่าสังเกต: O_{ij} น้อย) จึงอาจตัดค่าความถี่ของงานอดิเรกดำเนินาผู้ประกอบการและแต่งกลอน ออกไปจากการวิเคราะห์ แล้วใช้สถิติไคสแควร์ อาจทำให้ผลลัพธ์มีความถูกต้องมากขึ้น ทำให้ใช้ค่า $n = 269$

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทำให้ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 4.74 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.45 ซึ่งมีความมากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า งานอดิเรกของเยาวชน ไม่มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยงานอดิเรกของเยาวชน เป็นปัจจัยที่กำหนดขึ้นมาเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนให้การวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

6. เยาวชนที่มีระยะเวลาอาศัยอยู่ในท้องถิ่นเกาะช้างแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 6 ได้จำแนกกลุ่มตามระยะเวลาที่เยาวชนกลุ่มตัวอย่างอาศัยอยู่ในพื้นที่ เป็น 5 กลุ่ม คือ 1-5 ปี 6-10 ปี 11-15 ปี 16-20 ปี และ 21-24 ปี รายละเอียดแสดงในตารางที่ 33

ตารางที่ 33 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 6 เยาวชนที่มีระยะเวลาอาศัยอยู่ในท้องถิ่นเกาะช้างแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ระยะเวลาที่เยาวชน อาศัยอยู่ในท้องถิ่น (ปี)	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	
1-5	60 (58.30%)	43 (41.70%)	103 (100.00%)
6-10	22 (56.40%)	17 (43.60%)	39 (100.00%)
11-15	46 (54.10%)	39 (45.90%)	85 (100.00%)
16-20	25 (53.20%)	22 (46.80%)	47 (100.00%)
21-24	3 (50.00%)	3 (50.00%)	6 (100.00%)

$$\chi^2 = 0.57$$

$$df = 4$$

$$\text{Sig.} = 0.97$$

กลุ่มของเยาวชนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นเป็นเวลา 1-5 ปี มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 58.30 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 41.70 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นเป็นเวลา 6-10 ปี มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 56.40 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 43.60 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นเป็นเวลา 11-15 ปี มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 54.10 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 45.90 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นเป็นเวลา 16-20 ปี มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 53.20 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ

46.80 และกลุ่มของเยาวชนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นเป็นเวลา 21-24 ปี มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 0.57 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.97 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า ระยะเวลาที่เยาวชนอาศัยอยู่ในท้องถิ่นไม่มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ นาคม ชีรสสุวรรณจักร (2541) ที่วิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนท้องถิ่นต่อการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ภูมิศึกษา อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรีว่า ระยะเวลาที่อยู่ในท้องถิ่น เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น

7. เยาวชนที่มีระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุดแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 7 ได้จำแนกกลุ่มตามระยะทางจากบ้านของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุด เป็น 3 กลุ่ม คือ ต่ำกว่า 1 กิโลเมตร 1.00-5.00 กิโลเมตร และ 5.01-10.00 กิโลเมตร รายละเอียดแสดงในตารางที่ 34

กลุ่มของเยาวชนที่มีแหล่งท่องเที่ยวอยู่ใกล้บ้านในช่วงระยะทางต่ำกว่า 1 กิโลเมตร มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 36.80 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63.20 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่มีแหล่งท่องเที่ยวอยู่ใกล้บ้านในช่วงระยะทาง 1.00-5.00 กิโลเมตร มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 56.30 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 43.70 และกลุ่มของเยาวชนที่มีแหล่งท่องเที่ยวอยู่ใกล้บ้านในช่วงระยะทาง 5.01-10.00 กิโลเมตร มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 62.20 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 37.80

ตารางที่ 34 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 7 เยาวชนที่มีระยะทางจากบ้านถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุดแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

ระยะทางจากบ้านถึง แหล่งท่องเที่ยวใกล้ที่สุด (กิโลเมตร)	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	
ต่ำกว่า 1	7 (36.80%)	12 (63.20%)	19 (100.00%)
1.00-5.00	126 (56.30%)	98 (43.70%)	224 (100.00%)
5.01-10.00	23 (62.20%)	14 (37.80%)	37 (100.00%)

$$\chi^2 = 3.39$$

$$df = 2$$

$$\text{Sig.} = 0.18$$

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 3.39 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.18 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า ระยะทางจากบ้านของเยาวชนถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุด ไม่มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยระยะทางจากบ้านของเยาวชนถึงแหล่งท่องเที่ยวที่ใกล้ที่สุดเป็นปัจจัยที่กำหนดขึ้นมาเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนให้การวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

8. เยาวชนที่มีประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่นแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 8 ได้จำแนกกลุ่มตามประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 2 กลุ่ม คือ ไม่เป็นสมาชิก และเป็นสมาชิก รายละเอียดแสดงในตารางที่ 35

ตารางที่ 35 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 8 เยาวชนที่มีประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่นแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การเป็นสมาชิกกลุ่ม ด้านการท่องเที่ยวใน ท้องถิ่นของเยาวชน	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	
ไม่เป็นสมาชิก	136 (55.30%)	110 (44.70%)	246 (100.00%)
เป็นสมาชิก	20 (58.80%)	14 (41.20%)	34 (100.00%)

$$\chi^2 = 0.15$$

$$df = 1$$

$$\text{Sig.} = 0.70$$

กลุ่มของเยาวชนที่ไม่ได้เป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 55.30 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 44.70 และกลุ่มของเยาวชนที่เป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 58.80 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 41.20

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 0.15 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.70 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า ประสบการณ์การมีส่วนร่วม/การเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวของเยาวชนในท้องถิ่น ไม่มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ณัฐสุชา เอี่ยมสมบุรณ์ (2543) ที่วิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนต่อการอนุรักษ์คอนหอยหลอด อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงครามว่า การเป็นสมาชิกกลุ่มทางสังคม เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็น

9. เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 9 ได้จำแนกกลุ่มตามระดับของผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 3 กลุ่ม คือ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง รายละเอียดแสดงในตารางที่ 36

ตารางที่ 36 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 9 เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	
ระดับต่ำ	25 (41.00%)	36 (59.00%)	61 (100.00%)
ระดับปานกลาง	64 (54.70%)	53 (45.30%)	117 (100.00%)
ระดับสูง	49 (63.60%)	28 (36.40%)	77 (100.00%)

$$\chi^2 = 7.06$$

$$df = 2$$

$$\text{Sig.} = 0.03$$

กลุ่มของเยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับต่ำ มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 59.00 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 54.70 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 45.30 และกลุ่มของเยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับสูง มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 63.60 และมีทัศนคติในการพัฒนา เกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 36.40

อธิบายได้ว่า เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับต่ำ จะมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับเห็นด้วยมาก โดยมีค่าร้อยละมากกว่าทัศนคติในระดับเห็นด้วยปานกลาง กล่าวคือ เยาวชนอาจต้องการให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มากขึ้นเพื่อที่ผลกระทบทางบวก/ประโยชน์จากการพัฒนา การท่องเที่ยวจะได้มากขึ้นตามไปด้วย แต่ในทางกลับกัน เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับสูง จะมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับเห็นด้วยปานกลาง โดยมีค่าร้อยละมากกว่าทัศนคติในระดับเห็นด้วยมาก กล่าวคือ เยาวชนพึงพอใจกับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้แล้ว ซึ่งอาจไม่จำเป็นต้องพัฒนาให้มากขึ้นอีกก็ได้ เนื่องจากเยาวชนพึงพอใจกับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้รับในปัจจุบันว่าอยู่ในระดับสูงแล้ว

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 7.06 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.03 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน หมายความว่า การได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยการได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นปัจจัยที่กำหนดขึ้นมาเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนให้การวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

10. เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 10 ได้จำแนกกลุ่มตามระดับของผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยวของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 3 กลุ่ม คือ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง รายละเอียดแสดงในตารางที่ 37

ตารางที่ 37 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 10 เยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหายจากการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การได้รับผลกระทบทางลบ/ ความเสียหาย จากการพัฒนาการท่องเที่ยว	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	
ระดับต่ำ	54 (64.30%)	30 (35.70%)	84 (100.00%)
ระดับปานกลาง	33 (52.40%)	30 (47.60%)	63 (100.00%)
ระดับสูง	36 (49.30%)	37 (50.70%)	73 (100.00%)

$$\chi^2 = 4.00$$

$$df = 2$$

$$\text{Sig.} = 0.14$$

กลุ่มของเยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหายจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับต่ำ มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 64.30 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 35.70 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหายจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 52.40 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 47.60 และกลุ่มของเยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหายจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับสูง มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 49.30 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 50.70

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 4.00 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.14 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า การได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหายจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ไม่มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่าง

ยั่งยืน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ปัจจัยการได้รับผลกระทบทางลบ/ความเสียหาย จากการพัฒนาการ
ท่องเที่ยว เป็นปัจจัยที่กำหนดขึ้นมาเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนให้การวิจัยมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

11. เยาวชนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน
มีทัศนคติ ในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 11 ได้จำแนกกลุ่มตามความรู้ความเข้าใจ
เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 3 กลุ่ม คือ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง
และระดับสูง

กลุ่มของเยาวชนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนใน
ระดับปานกลาง มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง
จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 65.30 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ในระดับมาก จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 34.70 และกลุ่มของเยาวชนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับสูง มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนใน
ระดับปานกลาง จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 52.40 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการ
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 47.60 รายละเอียดแสดงในตารางที่ 38

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 3.59 และมีระดับความเชื่อมั่นที่
ระดับ 0.06 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการ
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ไม่มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนา
เกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ กมลา สุพรรณ (2539) ที่วิจัยเรื่อง
พฤติกรรมการท่องเที่ยวของเยาวชนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในสถานที่
ท่องเที่ยว ว่า ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของ
เยาวชน และขัดแย้งกับผลการวิจัยของ สุริพร ภัทรานันท์ (2541) ที่วิจัยเรื่องทัศนคติของ
นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา อุทยานแห่งชาติในจังหวัดกาญจนบุรีว่า
ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติ และขัดแย้งกับผลการวิจัยของ
Teeraswasdi (2003) ที่วิจัยเกี่ยวกับการรับรู้และแนวคิดในการป้องกันแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เป็น
ผลมาจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่น กรณีศึกษา เกาะช้าง จังหวัดตราดว่า
ความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับการรับรู้

ตารางที่ 38 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 11 เยาวชนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน มีทัศนคติ ในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้าง เพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก	
ระดับต่ำ	-	-	-
ระดับปานกลาง	47 (65.30%)	25 (34.70%)	72 (100.00%)
ระดับสูง	109 (52.40%)	99 (47.60%)	208 (100.00%)

$$\chi^2 = 3.59$$

$$df = 1$$

$$\text{Sig.} = 0.06$$

12. เยาวชนที่ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานตามข้อ 12 ได้จำแนกกลุ่มตามการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ของเยาวชนกลุ่มตัวอย่าง เป็น 3 กลุ่ม คือ ระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง รายละเอียดแสดงในตารางที่ 39

ตารางที่ 39 ผลการทดสอบสมมติฐานข้อ 12 เยาวชนที่ได้รับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

การรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว	ทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รวม	หมายเหตุ
	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยมาก		
ระดับต่ำ	32 (61.50%)	20 (38.50%)	52 (100.00%)	ใช้ n = 212 เนื่องจากมี เยาวชนที่ ได้รับรู้ ข่าวสาร 212 คน
ระดับปานกลาง	59 (50.90%)	57 (49.10%)	116 (100.00%)	
ระดับสูง	25 (56.80%)	19 (43.20%)	44 (100.00%)	

$$\chi^2 = 1.75$$

$$df = 2$$

$$\text{Sig.} = 0.42$$

กลุ่มของเยาวชนที่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับต่ำ มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 61.50 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 38.50 สำหรับกลุ่มของเยาวชนที่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 50.90 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 49.10 และกลุ่มของเยาวชนที่มีการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับสูง มีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับปานกลาง จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 56.80 และมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับมาก จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 43.20

ค่าสถิติไคสแควร์ที่คำนวณได้มีค่าเท่ากับ 1.75 และมีระดับความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.42 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน หมายความว่า การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ไม่มีผลต่อทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชีรพัฒน์ ตี๋ตัน (2546) ที่วิจัยเรื่อง

ทัศนคติและการมีส่วนร่วมของประชาชน ที่อาศัยอยู่ในเขตและนอกเขตพื้นที่รับผิดชอบต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่วนอุทยานม่อนพระยาแช่ ตำบลพิชัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง
ที่ว่า การได้รับข่าวสารไม่มีผลต่อทัศนคติ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน และปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยกลุ่มตัวอย่างที่วิจัยในครั้งนี้ เป็นเยาวชนที่มีทะเบียนบ้านอยู่ในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด จำนวน 280 คน และวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปร โดยวิธีไคสแควร์ (chi-square test) โดยกำหนดให้มีค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของเยาวชนและข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชน

เยาวชนกลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน มีอายุตั้งแต่ 15-24 ปี โดยส่วนใหญ่เป็นเยาวชนอายุ 15 ปี เป็นนักเรียน/นักศึกษาในระดับมัธยมศึกษา มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับจ้างมากที่สุด งานอดิเรกที่เยาวชนให้ความสนใจมากที่สุด คือ เล่นกีฬา ระยะเวลาอยู่อาศัยในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด อยู่ในช่วงตั้งแต่ 1-24 ปี โดยช่วงปีที่อยู่อาศัยมากที่สุด คือ 1-5 ปี แหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 17 แห่ง โดยน้ำตกคีรีเพชร เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด ระยะทางจากบ้านเยาวชนถึงแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้บ้านมากที่สุด อยู่ในช่วงระยะ 0.10-10.00 กิโลเมตร โดยส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงระยะ 1-5 กิโลเมตร

ด้านการเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นสมาชิก ในส่วนการได้รับผลกระทบทางบวกหรือการได้รับประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง และการได้รับผลกระทบทางลบหรือการได้รับความเสียหายจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เห็นว่าอยู่ในระดับต่ำ และพบว่าเยาวชนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับสูง มีการรับรู้ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยวใน

ระดับปานกลาง โดยรับรู้จากครู/อาจารย์ในโรงเรียนมากที่สุด และมีความต้องการได้รับข่าวสาร การพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มเติม เรื่อง แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อม ผ่านสื่อโทรทัศน์มากที่สุด

2. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนา เกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม ปัญหายาเสพติด ปัญหามลภาวะ ปัญหาอุบัติเหตุทางถนน ปัญหาความเสื่อมโทรมทาง วัฒนธรรม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเยาวชน และการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชน ท้องถิ่น ปัญหาความแออัดของประชากรในเกาะช้าง และปัญหาความขัดแย้งในชุมชน

สำหรับความคิดเห็นต่อรูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ต้องการ ให้เกิดขึ้น เห็นว่า ต้องเป็นการพัฒนาโดยไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือหาก เลี่ยงไม่ได้ ควรให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด และให้ความสำคัญกับปัญหายาเสพติด รณรงค์ สร้าง ความเข้าใจกับคนในชุมชนท้องถิ่น มุ่งเน้นพัฒนาด้านจิตใจของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควบคู่ กับการ พัฒนาการท่องเที่ยว พร้อมกับมุ่งส่งเสริมวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น และกำหนดเขตการใช้ ประโยชน์ (zoning) ให้ชัดเจน

นอกจากนี้ เยาวชนกลุ่มตัวอย่าง ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า ควรจัดประชุมสร้างความ เข้าใจและชี้แจงการดำเนินงานร่วมกับชุมชนเดือนละ 1 ครั้ง อย่างต่อเนื่อง ควรหามาตรการกำจัด ขยะมูลฝอย ควรสร้างถนนให้รอบเกาะและขยายถนนให้กว้างขึ้น ควรจัดระเบียบยานพาหนะที่วิ่ง บนถนนในเกาะ ควรพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ควรสร้างห้างสรรพสินค้าขึ้นในเกาะช้าง และควรกำหนดมาตรการบำบัดน้ำเสียที่ได้ผล

3. ทักษะของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จากการวิจัย พบว่า ทักษะของเยาวชนกลุ่มตัวอย่างในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง

ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ยังมีความรู้สึกเป็นกลางต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ เห็นว่าเป็นการพัฒนาที่เกิดประโยชน์ แต่อาจจะยังไม่ใช้รูปแบบตามที่ต้องการ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้ว จะเห็นว่า เยาวชนมีทัศนคติต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวในเชิงบวกและอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ระดับเห็นด้วยปานกลางถึงเห็นด้วยมาก ดังนั้น โอกาสในการพัฒนาระดับทัศนคติให้สูงขึ้นจึงมีมาก และโอกาสในการที่เยาวชนจะยอมรับและเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาก็จะมีมากขึ้นตามไปด้วย

4. ปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในกิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด โดยวิธีไคสแควร์ พบว่า มีเพียง 3 ปัจจัยเท่านั้นที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ ระดับการศึกษาในปัจจุบันของเยาวชน อาชีพของเยาวชน และการได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันของเยาวชน อาชีพของเยาวชน และการได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ มีผลต่อการแสดงทัศนคติของเยาวชน กล่าวคือ เยาวชนที่มีระดับการศึกษาในปัจจุบันแตกต่างกัน จะมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน เยาวชนที่มีอาชีพแตกต่างกัน จะมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน และเยาวชนที่ได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน จะมีทัศนคติในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. จากผลการวิจัย จะเห็นได้ว่า เยาวชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความสนใจกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในเกาะช้าง คือ มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารในระดับปานกลาง แต่ยังคงขาดการมีส่วนร่วมในการพัฒนา สืบเนื่องได้จากการที่เยาวชนเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่นเป็นจำนวนน้อย ดังนั้น ควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในเกาะช้างให้กับเยาวชน โดยประสานความร่วมมือกับผู้แทนกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ในการเพิ่มศักยภาพการประชาสัมพันธ์โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวในเกาะช้างให้ครอบคลุมทุก

ประเด็นที่สำคัญ และเปิดโอกาสให้เยาวชนได้ร่วมแสดงความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยผ่านสื่อที่มีคุณภาพ เพื่อกระตุ้นความสนใจของกลุ่มเยาวชน เนื่องจากเยาวชนเป็นวัยที่ชอบการเรียนรู้และสรรหาประสบการณ์ใหม่ ๆ อยู่เสมอ เช่น การเปิดโอกาสให้เยาวชนแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ (website) โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวในเกาะช้าง และการจัดกลุ่มแกนนำเยาวชนเพื่อเป็นการสร้างเครือข่ายให้เยาวชนสนใจเข้าร่วมกิจกรรม/โครงการมากขึ้น

2. จากผลการวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้ทราบความเห็นของเยาวชนว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวในเกาะช้าง ส่งผลกระทบทั้งทางบวก/ประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง และส่งผลกระทบทางลบ/เกิดความเสียหายจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับต่ำ ถึงแม้ว่าระดับของผลกระทบทางลบ/ความเสียหายที่เกิดขึ้นจะยังอยู่ในระดับต่ำ แต่ก็ควรให้ความสำคัญกับการเร่งรัดดำเนินการแก้ไขปัญหาเพื่อลดผลกระทบทางลบ/ความเสียหายที่เกิดขึ้นให้น้อยลง เช่น ควรกำชับผู้ประกอบการก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่ให้ระมัดระวังความเสียหายที่อาจเกิดกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การพิจารณาปรับเปลี่ยนรูปแบบสิ่งก่อสร้างให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม ทั้งนี้ แนวทาง/มาตรการลดผลกระทบควรพิจารณาให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่และความต้องการของเยาวชนและชุมชนท้องถิ่นด้วย

3. จากผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบว่า เยาวชนต้องการได้รับข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มเติมในเรื่อง แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมผ่านสื่อโทรทัศน์มากที่สุด ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรเร่งรัดดำเนินการเผยแพร่ข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยให้ความสำคัญเรื่อง แนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เป็นอันดับต้น และจะได้เตรียมการวางแผนจัดเตรียมงบประมาณเพื่อใช้ในการเผยแพร่ข่าวสารผ่านสื่อโทรทัศน์ต่อไป

4. จากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเยาวชนในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ในปัจจุบันสภาพปัญหาความเสื่อมโทรมด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และความเสื่อมโทรมทางวัฒนธรรมท้องถิ่น อาจยังไม่รุนแรงมากนัก แต่ในอนาคตอันใกล้ หากยังไม่มีแนวทางการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ สำหรับรองรับการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากการพัฒนา อาจจะทำให้สภาพปัญหารุนแรงมากขึ้น ดังนั้น ภาครัฐและองค์กรที่เกี่ยวข้องจึงควรเร่งรัดกำหนดแนวทางการบริหารจัดการและสามารถใช้ปฏิบัติได้จริง โดยนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเยาวชนไปประกอบการพิจารณาตัดสินใจและวางแผนพัฒนาต่อไปในอนาคต เช่น การจัดตั้งคณะกรรมการระดับท้องถิ่นเพื่อติดตามการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากการพัฒนา โดยให้มีเยาวชนเข้าร่วมเป็นองค์ประกอบของคณะกรรมการหรือ

เป็นผู้สังเกตการณ์ หรือการจัดประชุมหารือเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจร่วมกับชุมชนอย่างต่อเนื่อง โดยให้เยาวชนมีส่วนร่วมในการรับรู้และเสนอความคิดเห็นด้วย เป็นต้น

5. จากผลการวิจัย พบว่า ระดับการศึกษาในปัจจุบันของเยาวชน อาชีพของเยาวชน และ การได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของเยาวชนในการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดังนั้น ภาครัฐจึงควรส่งเสริมให้มีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวพื้นที่ธรรมชาติในทุกระดับชั้น การศึกษา โดยอาจเสนอให้บรรจุในหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือการส่งเสริมสนับสนุนให้จัดตั้งกลุ่มหรือชมรมที่มีกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวสำหรับเยาวชนในสถาบันการศึกษา และ ให้จัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง หรือการจัดทัศนศึกษาให้แก่เยาวชน สำหรับเยาวชนที่อยู่นอกระบบการศึกษา เช่นกลุ่มที่ทำงานแล้ว ก็ควรให้ความสำคัญด้วย โดยการชักชวนหรือกระตุ้นความสนใจให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่นผ่านทางข่าวประชาสัมพันธ์ ในด้านการได้รับผลกระทบทางบวก/ประโยชน์ จากการพัฒนาการท่องเที่ยว ควรส่งเสริมให้เยาวชนมีส่วนร่วมได้รับประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น การจ้างเยาวชนให้เป็นไกด์ท้องถิ่นนำเที่ยวในเกาะช้าง การอบรมให้ความรู้ด้านอาชีพประดิษฐ์ของที่ระลึกจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว เพื่อเป็นการสร้างรายได้ และไม่ต้องออกไปทำงานต่างถิ่น เป็นต้น การมีส่วนร่วมดังกล่าวจะทำให้เยาวชนรู้สึกถึงการเป็นเจ้าของทรัพยากร และลดความรู้สึกต่อต้านได้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยที่ต่อยอดจากผลการวิจัยครั้งนี้ในพื้นที่กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด ซึ่งเป็นพื้นที่พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแห่งแรก เพื่อให้เป็นพื้นที่พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เป็นต้นแบบที่ดี เช่น รูปแบบของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เหมาะสม การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของเยาวชน แนวทางการสร้างเครือข่าย/แกนนำเยาวชน ความต้องการข้อมูลข่าวสารการพัฒนาการท่องเที่ยว ผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยว การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต และวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น เป็นต้น

2. ควรมีการวิจัยในพื้นที่พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแห่งอื่น ให้ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย ทั้งเยาวชนท้องถิ่น ประชาชนท้องถิ่น นักท่องเที่ยว องค์กรท้องถิ่น ผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่รัฐผู้รับผิดชอบการดำเนินโครงการ เป็นต้น ซึ่งนอกจากวิจัยให้ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมายแล้ว ควรเพิ่มการวิจัยเชิงลึก เช่น วิจัยผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยว

วิจัยการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น วิจัยการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว และวิจัยรูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นต้น

3. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีไคสแควร์ (chi-square test) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปร ดังนั้น การวิจัยครั้งต่อไปควรวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีความแตกต่าง 2 ประเภทขึ้นไป เช่น ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยประชากร โดย t-test หรือ F-test ซึ่งให้ความน่าเชื่อถือมากกว่า เพื่อนำมาเปรียบเทียบผลการวิจัย เนื่องจากวิธี chi-square test มีข้อเสีย โดย กัลยา วาณิชย์ บัญชา (2548) ได้กล่าวถึงข้อเสียของสถิติทดสอบ chi-square test ไว้ดังนี้ 1) ค่า chi-square test จะเป็นสัดส่วนกับขนาดตัวอย่าง ถ้าขนาดตัวอย่างใหญ่ จะทำให้ค่า chi-square test มากขึ้นด้วย จึงทำให้โอกาสที่จะปฏิเสธสมมติฐานมากขึ้น 2) ค่า chi-square test มีค่าต่ำสุด = 0 แต่ไม่มีค่าสูงสุด ทำให้ผลสรุปของการทดสอบทราบเพียงแต่ว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันหรือไม่เท่านั้น ไม่สามารถทราบระดับความสัมพันธ์ว่ามากหรือน้อยเพียงใด และ 3) ค่า chi-square test เป็นค่าบวกเสมอ จึงไม่สามารถระบุทิศทางความสัมพันธ์ของตัวแปรได้ และนอกจากนี้การใช้วิธี chi-square test ยังมีเงื่อนไขอีกว่า ความถี่ค่าที่คาดหวัง (E_{ij}) ในแต่ละ cell ไม่ควรต่ำกว่า 5 หรือ $E_{ij} \geq 5$ และควรมี $E_{ij} < 5$ ไม่เกิน 20% ของจำนวน cell ทั้งหมด และไม่มี cell ใดที่มีค่า $E_{ij} < 1$

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กมลทิพย์ ชนะกานนท์. 2543. บทบาทของกลุ่มเยาวชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตำบลห้วยสัตว์ใหญ่ อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนาชนบทศึกษา, มหาวิทยาลัยมหิดล.

กมลลา สุพรรณ. 2539. พฤติกรรมการท่องเที่ยวของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในสถานที่ท่องเที่ยว. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาลี้กแวดล้อม, มหาวิทยาลัยมหิดล.

กาญจนา คำสุวรรณ และ นิตยา เสาร์มณี. 2521. จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: การเวก.

กาญจนา ไพมูัย. 2547. การเข้าร่วมกิจกรรมศึกษาธรรมชาติ ณ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้งของเยาวชนในจังหวัดอุทัยธานี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กัลยา วานิชย์บัญชา. 2548. การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: ชรรรมสาร.

กิตติ นันทวสันต์. 2547. ทศนคติต่อศูนย์ควบคุมการปฏิบัติการและการรับรู้คุณภาพการบริการจากศูนย์ควบคุมการปฏิบัติการของนักบินบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน). วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กิ่งอำเภอเกาะช้าง. 2541. รายงานประชากรกิ่งอำเภอเกาะช้าง. ตราด: ตราดการพิมพ์.

กรมการปกครอง. 2549. ข้อมูลประชากร. สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง.

กรมแผนที่ทหาร. ม.ป.ป. แผนที่แสดงภูมิประเทศ.

กองทัพเรือเยาวชน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2544. คู่มือการจัดทัศนศึกษาสำหรับเยาวชน.
กรุงเทพมหานคร: กองท่องเที่ยวเยาวชน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

คณะกรรมการกฤษฎีกา. ม.ป.ป. พระราชบัญญัติส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ.
ห้องสมุดกฎหมาย. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.

จำรอง เงินดี. 2529. จิตวิทยาทั่วไป. ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์. 2520. การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร:
โอเดียนสโตร์.

ณรงค์ ขำเพชร. 2534. ความรู้และความคิดเห็นของอาสาสมัครคุมประพฤติกระทรวงยุติธรรม
ในการใช้วิธีการคุมประพฤติต่อผู้กระทำที่เกี่ยวกับกฎหมายสิ่งแวดล้อม. วิทยานิพนธ์
สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยมหิดล.

ณัฐสุชา เอี่ยมสมบูรณ์. 2543. ความคิดเห็นของประชาชนต่อการอนุรักษ์ดอนหอยหลอด
อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์
สิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดรรรชนี เอมพันธุ์. 2546. เอกสารประกอบการสอน: วิชาหลักนันทนาการและการท่องเที่ยว
ทางธรรมชาติ. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (อัดสำเนา).

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2521. พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 1 พื้นฐานความเข้าใจทางจิตวิทยา.
กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

_____. 2524. พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 2 จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา.
กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ถวิล ชาราโกชน์. 2526. จิตวิทยาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

- ธีรเบศรี เก่งชัยชูชีพ. 2544. ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็นด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชุมชนโดยรอบพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำตกพลิว จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาการจัดการทรัพยากร, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธีรพัฒน์ ตื้อตัน. 2546. ความรู้ ทักษะ และ การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่วนอุทยานม่อนพระยาแช่ ตำบลพิชัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธงชัย สันติวงษ์ และ ชัยยศ สันติวงษ์. 2535. พฤติกรรมบุคคลในองค์กร. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- นาคม ธีรสุวรรณจักร. 2541. ความคิดเห็นของประชาชนท้องถิ่นต่อการมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กรณีศึกษา: อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาสิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2526. ทักษะ การวัด การเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- ปรีชา รตนารมณ์. 2546. ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาโทเกี่ยวกับโปรแกรมการสื่อความหมายธรรมชาติ ของเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง จังหวัดอุทัยธานี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปรมาภรณ์ สมานประธาน. 2525. ทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 11 ที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สาขาการสอนสังคมศึกษา, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พะยอม วงศ์สารศรี. 2531. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สารเศรษฐี.

- พัฒนา สุขประเสริฐ. 2542. ศักยภาพของเยาวชนไทยกับการพัฒนา. ภาควิชาส่งเสริมและ
นิเทศศาสตร์เกษตร คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิเศก โยไชย. 2535. “บทบาทของเยาวชนกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและทรัพยากร.” ใน เอกสาร
ประกอบการฝึกอบรม: การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติสำหรับเยาวชน ครั้งที่ 5
วันที่ 4-13 ตุลาคม 2535. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พูนสุข เวชวิฐาน. 2528. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของมารดากับความคิดสร้างสรรค์
ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคหกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ภาควิชาจิตวิทยา. 2529. จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 2. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2547. รายงานฉบับสมบูรณ์เรื่องโครงการศึกษาและจัดทำแผนแม่บท
การท่องเที่ยว และปรับปรุงภูมิทัศน์โครงการท่องเที่ยวอ่างช้าง และอินทนนท์ กม.31
จังหวัดเชียงใหม่.
- วาชรัตน์ นันทเสน. 2546. ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศในอุทยานแห่งชาติภูหินร่องกล้า จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วาสนา ทีปะลา. 2536. ความรู้ความคิดเห็นเกี่ยวกับกฎหมายวิชาชีพการพยาบาลของพยาบาล
วิชาชีพโรงพยาบาลศูนย์ โรงพยาบาลทั่วไป. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาบริหารสาธารณสุข, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิชาญ พันธุ์เศรษฐ์. 2542. การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเยาวชนผู้นำค่ายอนุรักษ์ป่าห้วยขาแข้ง.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังแวดล้อมศึกษา, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- โศรยา สิงฆวงศ์. 2546. วิวัฒนาการแหล่งท่องเที่ยว: กรณีศึกษา เกาะช้าง จังหวัดตราด.
วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังแวดล้อม, มหาวิทยาลัยมหิดล.

- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. 2542. การดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. กองบริการที่ปรึกษา สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย.
- สัตตยา กระแสร์ชล. 2538. ความคิดเห็นของประชาชนต่อการจัดตั้งอุทยานสายใจธรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สายสุนีย์ ปวุดินันท์. 2541. ความรู้ ทักษะ และ การมีส่วนร่วมทำกิจกรรมในโครงการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์กรของเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาลทั่วไปของรัฐ: กรณีศึกษาโรงพยาบาลสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาอุตสาหกรรม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุชา จันทร์เอม. 2527. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุทธิวรรณ จันทร์ภูมรินทร์. 2523. ทักษะจิตของประชากรที่มีต่อสภาพแวดล้อมอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่: ศึกษาเฉพาะกรณีของหมู่บ้านใกล้เคียงในอำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภัทร์ ณะยะกังฉัตร, อนุพันธ์ ภูพุกข์, และ ปกรณ์ อุทัยทอง. ม.ป.ป. รายงานการวิจัยทัศนคติของผู้ประกอบอาชีพค้าไม้พื้นในจังหวัดราชบุรีที่มีต่อโครงการปลูกป่าชุมชนในที่ดินสาธารณประโยชน์. สำนักงานป่าไม้เขตบ้านโป่ง, กรมป่าไม้.
- สุริพร ภัทราพรนันท์. 2541. ทักษะจิตของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติในจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสิ่งแวดล้อมศึกษา, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมพร เลาหเลิศศักดิ์. 2546. ความคิดเห็นต่อภาพลักษณ์ของการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรี. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2545. **สรุปผลการศึกษาโครงการจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาและจัดการเชิงพื้นที่เกาะช้างและพื้นที่ใกล้เคียง, 6 กันยายน 2545.**

สำนักงานพื้นที่พิเศษหมู่เกาะช้างและพื้นที่เชื่อมโยง (สพพ. 1). 2548. **การพัฒนาเกาะช้าง (Online).** www.kohchang.or.th/about.htm, 13 ธันวาคม 2548.

_____. 2549. **โครงการพัฒนาเกาะช้าง (Online).** www.kohchang.or.th/project.htm, 26 กรกฎาคม 2549.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2544. **รายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2543 ทั่วราชอาณาจักร.** กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.

ส.วาสนา ประवालพฤกษ์. 2524. **ทัศนคติในแง่จิตวิทยา.** วารสารวัดผลการศึกษา (กันยายน-ธันวาคม 2524).

อนา อนาวิโล. 2542. **ความคิดเห็นของปลัดอำเภอที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในจังหวัด นครราชสีมา.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการป่าไม้, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์. 2537. **การวิจัยเทคโนโลยีการศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

pc@thaimtb.com. 2550. **แผนที่เกาะช้าง (Online).** www.thaimtb.com/cgi-bin/viewkatoo, 25 เมษายน 2550.

Reproductive Health Outlook. 2005. **Define: Youth (Online).** www.rho.org/html/glossary.html, March 21, 2005.

- Teeraswasdi, P. 2003. **Local People's Perceptions and Opinions on Preventing and Solving Environmental Problems Resulting from Tourism Development: A Case Study of Koh Chang, Trat Province.** Master of Science Thesis in Appropriate Technology for Resource Development, Mahidol University.
- Tupburi, K. 2002. **The Study of Readiness of Local Community for Tourism Development Case Study: Koh Chang, Trat Province.** Master of Science Thesis in Appropriate Technology for Resource Development, Mahidol University.
- Wikipedia, the free encyclopedia. 2005. **Define: Youth** (Online). en.wikipedia.org/wiki/Youth, March 21, 2005.
- World Tourism Organization (WTO.). 1995. **Agenda 21 for The Travel and Tourism Industry: Towards Environmentally Sustainable Development.** World Tourism Organization, London. อ้างใน ธรรมณี เอ็มพันธุ์. 2546. เอกสารประกอบการสอน: วิชาหลักนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- _____. 1998. **Guide for Local Authorities on Development Sustainable Tourism.** A Tourism and Environment Publication. World Tourism Organization. อ้างใน ธรรมณี เอ็มพันธุ์. 2546. เอกสารประกอบการสอน: วิชาหลักนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- World Tourism Organization and United Nations Environment Program. 1992. **Guidelines: Development of National Parks and Protected Area for Tourism.** Prepared with The Assistance of IUCN by Jeffrey A. Mc Neely, J.W. Thorsell and H.C. Lascurain. World Tourism Organization and United Nations Environment Program. Series Number 13. อ้างใน ธรรมณี เอ็มพันธุ์. 2546. เอกสารประกอบการสอน: วิชาหลักนันทนาการและการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ. คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Yamane, T. 1973. **Statistics: An Introduction Analysis.** 3rd ed. Tokyo: Harper International.

ภาคผนวก

วันที่ตอบแบบสอบถาม/...../..... ชุดที่
--

แบบสอบถาม

เรื่อง ความคิดเห็นและทัศนคติของเยาวชน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและทัศนคติ รวมทั้งปัญหาและข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว จากเยาวชนที่อาศัยอยู่ในตำบลเกาะช้าง และตำบลเกาะช้างใต้ พื้นที่กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด

ตอนที่ 1: ข้อมูลทั่วไป

1.1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ หน้ากล่องข้อความที่ท่านเลือกและเติมข้อความลงในช่องว่าง

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ ปี
3. ระดับการศึกษาในปัจจุบัน มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา อนุปริญญา
 ปริญญาตรี อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
4. อาชีพของท่าน นักเรียน/นักศึกษา รับราชการ
 พนักงานรัฐวิสาหกิจ เกษตรกร
 พนักงานร้านขายของ/บริษัทเอกชน
 รับจ้าง
 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
5. อาชีพของผู้ปกครอง รับราชการ รับจ้าง
 พนักงานรัฐวิสาหกิจ เกษตรกร
 พนักงานร้านขายของ/บริษัทเอกชน ค้าขาย
 อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
6. งานอดิเรกที่ทำอยู่ปัจจุบันหรือที่สนใจ.....

7. ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน หมู่ที่ ชื่อหมู่บ้าน ตำบล.....
กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด
8. ระยะเวลาที่ท่านอาศัยอยู่ในพื้นที่โดยประมาณ ปี
9. แหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้กับที่ตั้งบ้านของท่านมากที่สุด ชื่อ
โดยมีระยะทางห่างจากที่ตั้งบ้านของท่านประมาณ กิโลเมตร
10. ปัจจุบันท่านได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่ม / ชมรม / สมาคม / มูลนิธิที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวหรือการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมบ้างหรือไม่
- ไม่เป็น
- เป็น ได้แก่ กลุ่ม / ชมรม / สมาคม / มูลนิธิ

1.2 ข้อมูลด้านผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยว

11. ท่านคิดว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนเกาะช้างหรือไม่
- ไม่มี
- มี โดยก่อให้เกิดประโยชน์หรือผลกระทบทางบวกในด้าน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ได้รับการพัฒนาระบบสาธารณูปโภค/สาธารณูปการ เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา
- มีการจ้างแรงงานท้องถิ่นในชุมชนมากขึ้น
- ทำให้เกิดการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวและทำให้ชุมชนมีรายได้เพิ่มมากขึ้น
- ทำให้เยาวชนท้องถิ่น/คนท้องถิ่นในวัยแรงงาน ไม่ต้องไปประกอบอาชีพต่างท้องถิ่น
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)
12. ท่านคิดว่าการพัฒนาการท่องเที่ยว มีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมบน
เกาะช้างและชุมชนบริเวณรอบเกาะช้างหรือไม่
- ไม่มี
- มี โดยมีผลกระทบทางลบด้าน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม
- ทำให้เกิดปัญหาการใช้ที่ดิน เช่น การรุกกล้าที่ดินบริเวณชายหาดของร้านค้า
- ทำให้เอกลักษณ์และวิถีชีวิตของชุมชนเปลี่ยนแปลงไป
- ทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ตอนที่ 2: ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ข้อความต่อไปนี้ “ใช่” หรือ “ไม่ใช่” ตามความคิดของท่าน

ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวแบบใหม่ของโลก ที่พยายามเน้นให้มีการควบคุมและบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมไปพร้อมกับการให้บริการทางการท่องเที่ยว		
2. คำว่า “สิ่งแวดล้อม” ข้างต้น หมายความว่าเฉพาะระบบนิเวศตามธรรมชาติเท่านั้น ไม่รวมประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม หรือวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น		
3. เป้าหมายอย่างหนึ่งของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มุ่งที่จะดึงนักท่องเที่ยวทั้งหน้าใหม่และหน้าเก่ามาเยี่ยมชมและได้รับประสบการณ์ (ความพึงพอใจ) ที่ดีกลับไป		
4. เป้าหมายอีกอย่างหนึ่งของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ก็เพื่อให้มีการบำรุงรักษาสีเขียวและ/หรือทำนุบำรุงวัฒนธรรมและวิถีชีวิตท้องถิ่น ไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม		
5. เป้าหมายที่สำคัญที่สุดท้ายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มุ่งที่การพัฒนารายได้ให้แก่ผู้ประกอบการหรือนักลงทุนรายใหญ่เป็นการเฉพาะเพื่อเน้นผลทางเศรษฐกิจโดยรวม		
6. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ถือว่าเป็นการพัฒนาแบบหนึ่งที่มีกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมไปสู่ชุมชนชนบทของประเทศ		
7. ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถพัฒนาและจัดการให้ยั่งยืนได้ จะมีเฉพาะแต่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเท่านั้น (เช่น อุทยานแห่งชาติ) จะไม่รวมแหล่งท่องเที่ยวประเภทอื่น ๆ		
8. การท่องเที่ยวจะยั่งยืนได้ ก็ต่อเมื่อ ผู้เกี่ยวข้องทุกกลุ่มในพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนท้องถิ่นมีการรับรู้และเข้าใจ พร้อมมีส่วนร่วมในการคิด การพัฒนา และการจัดการ		
9. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ผู้เกี่ยวข้องทุกกลุ่ม (นักท่องเที่ยว เจ้าของแหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ มัคคุเทศก์ และชุมชนท้องถิ่น) ไม่จำเป็นต้องมีจิตสำนึกที่ดีและมีจริยธรรม		
10. การท่องเที่ยวจะยั่งยืนได้ ชุมชนท้องถิ่นต้องมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และ/หรือทางสังคม อันเกิดจากการท่องเที่ยว		
11. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ไม่จำเป็นต้องให้คนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาแต่อย่างใด เพียงแต่ทำให้คนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นก็พอ		
12. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการท่องเที่ยวที่ภาครัฐต้องรับผิดชอบในการพัฒนาและจัดการฝ่ายเดียว ผู้เกี่ยวข้องกลุ่มอื่น ๆ ไม่ต้องรับผิดชอบ		
13. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ไม่จำเป็นต้องมีการจำกัดการพัฒนา และ/หรือจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวตามขีดความสามารถรองรับได้ของแหล่งท่องเที่ยว		

3. ท่านต้องการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพิ่มเติมอีกหรือไม่

ต้องการ

ไม่ต้องการ (ข้ามไปตอบ ตอนที่ 4)

4. ถ้าต้องการ ท่านต้องการทราบเกี่ยวกับเรื่องใด
และเพื่อให้ข้อมูลข่าวสาร ไปถึงตัวแทนมากที่สุดและสะดวกที่สุด ควรเผยแพร่ผ่านสื่อใด
.....

ตอนที่ 4: ทศนคติของท่าน ที่มีต่อการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลง ในช่องในตารางตามหัวข้อที่ท่านเลือก

ข้อความ	ระดับทัศนคติ					
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	
1. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการพัฒนาที่ไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม						
2. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จะประสบความสำเร็จได้ต้องได้รับความร่วมมือทั้งจากภาครัฐ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ชุมชนท้องถิ่น และนักท่องเที่ยว						
3. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรจะส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนในท้องถิ่น เช่น หมู่บ้านประมงบางเบ้า เป็นต้น						
4. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรเน้นการพัฒนาเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเป็นหลัก โดยไม่ต้องคำนึงถึงปัจจัยอื่น						
5. ภาครัฐ ควรหาวิธีจำกัดปริมาณนักท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยว เพื่อลดการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว						
6. รูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเกาะช้างในปัจจุบัน ไม่มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม และวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชน						

ตอนที่ 4 (ต่อ)

ข้อความ	ระดับทัศนคติ					
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย เลย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	
7. รูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเกาะช้างในปัจจุบัน มีส่วนทำให้เกิดรายได้กับคนในท้องถิ่น เช่น การขายของที่ระลึก เป็นต้น						
8. ปัจจุบันประชาชนในเกาะช้างให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมากขึ้น						
9. การสร้างถนนหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่ใหญ่โตหรูหรา เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน						
10. การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นที่คุณค่าธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวมากกว่าการเสริมแต่งหรือการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก						
11. ควรสนับสนุนให้เยาวชนในท้องถิ่นเกาะช้างมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย						
12. เยาวชนท้องถิ่นเกาะช้างในปัจจุบันมีความรู้เรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นอย่างดีแล้ว						
13. ท่านควรร่วมเสนอแนะและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติในท้องถิ่นของท่านแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้การพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวประสบความสำเร็จ						
14. ท่านควรติดต่อหรือเข้าร่วมกลุ่มกับเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อจะได้รับทราบถึงแผนงาน/โครงการเกี่ยวกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยว						
15. ท่านควรให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่เจ้าหน้าที่รัฐในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยว						
16. ท่านและคนในชุมชนของท่าน ควรจัดตั้งกลุ่มหรือองค์กรภายในท้องถิ่นเพื่อจัดกิจกรรมที่สนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในเกาะช้าง						

ตอนที่ 5: ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ไขปัญหาด้านการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

โปรดเติมข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่านลงในช่องว่าง

1. ท่านคิดว่ารูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวในสภาวะปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหากับท่านและชุมชนท้องถิ่นของท่านหรือไม่ และถ้าเกิดปัญหา โปรดอธิบายสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น

.....

.....

.....

2. ตามความเห็นของท่าน รูปแบบการพัฒนาเกาะช้างเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ที่ท่านต้องการให้เกิดขึ้นเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

3. ความเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

❁ ขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถาม ❁

นางสาวจีระพร ทับแก้ว

นิสิตปริญญาโท โครงการสหวิทยาการ สาขาการจัดการทรัพยากร

คณะบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้วิจัย

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ -นามสกุล	นางสาวจิระพร ทับแก้ว
วัน เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 13 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2519
สถานที่เกิด	จังหวัดพิษณุโลก
ประวัติการศึกษา	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วนศาสตร์) คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ตำแหน่งปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน 3
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม